

2016-3
Temmuz

A L U M N I **BizLetter** A L M A M A T E R

TAC'nin ilk kız
öğrencileri

TAC'nin Efsane Basketbolcuları:
Özlem Palabıyık '86

Mr. & Mrs. Barry
Tarsus'ta

Unutulmaz Öğretmenler:
Jale Sever
İbrahim Ertem

Vasidas:
TAC Avrupa'dan
Bizletter'a merhaba

GIFT SHOP

SİPARİŞLERİNİZ İÇİN

tarsusamerikankoleji@gmail.com

adresine e-mail atabilirsiniz

A L U M N I

BizLetter

A L M A M A T E R

TANITIM FİLMİ VE HAVA ÇEKİMLERİNDE STANDARTLARI YÜKSELTİYORUZ

film | **hava çekimi**

Tanıtım, Belgesel ve Reklam Filmi - 3D Animasyon

Katalog - Fotoğraf

Miting ve Konser

Arsa, Park ve Bahçe

Yol, Köprü, Viyadük, Baraj

Arkeolojik Yapılar

İnşaat Projeleri

360° Panoramik Çekimler

daraba

film | medya | event | tasarım

www.daraba.com.tr

TAC Mezunlar Derneği Merkez Yönetim Kurulu

Başkan

Ali Cerrahoğlu

Başkan Yardımcısı

Kemal Tarım

Sayman

A. Ramazan Dincer

Genel Sekreter

Çağlar Yılğor

BizLetter

Yayın ve Redaksiyon Ekibi

Erdoğan Kaynak

Betül Öcal

Nuran Baykal

Alp Erdem

Tasarım

Onur Yıldırım

esparaba.
creative

Baskı

Alev Dikici Matbaası

0 322 435 13 13

T: 0 324 241 82 24

M: 0 530 333 83 99

Telefax: 0 324 613 23 10

Caminur Mahallesi 0805 Sokak No:9
33440 Tarsus - MERSİN

www.tac-alumni.org

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
tarafından 3 ayda bir yayımlanır.

OCAK
e-Bülten

ŞUBAT
e-Bülten

MART
e-Bülten

8

10 YILDA 10 BİN TUĞLA

Homecoming'de 10.000 tuğla barajını geçtik!

BAŞKANDAN

16

Gökkuşluğu Ülkesi

GÜNEY AFRİKA

SÖYLEŞİLER

22

İbrahim Ertem

28

Jale Sever '63

26

Rana Bolay '86

30

Bir tatlı tesadüf

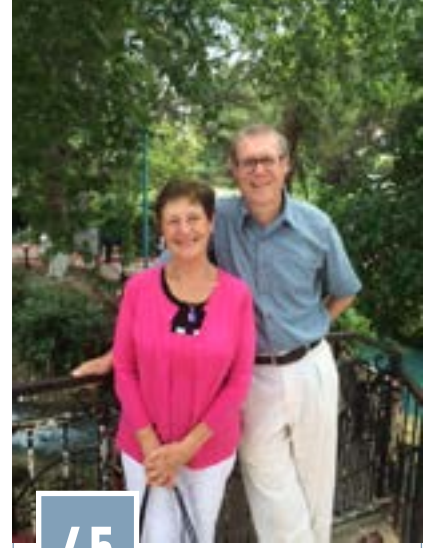
İÇİNDEKİLER

36

VASİSDAS

TAC Avrupa Bizletter'e merhaba diyor.
İlk konuğumuz TAC '75 Alper Güngör.

45

TARSUS'TAN BARRY'LER GEÇTİ

70'li yıllarda TAC'de görev yapan Mr ve Mrs Barry geçen ay okulumuzu ziyarete geldiler.

MEZUNİYET 2016

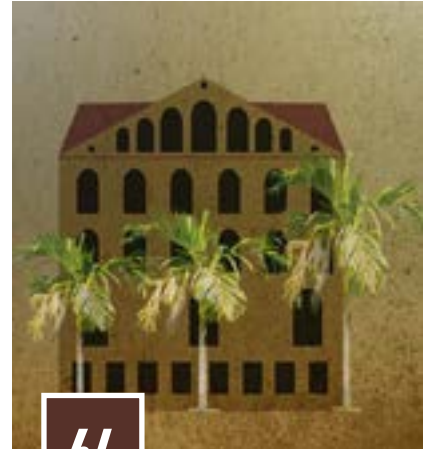
60

TAC MEZUNİYET TÖRENİ - 2016

74

GÜNER BAYKAL BASKETBOL TURNUVASI SONA ERDİ

64

HOME COMING

Erdoğan Kaynak

TAC'63

Sevgili Biz Letter okuyucuları,

Etkinliklerimizin yoğun olduğu bir süreçten geçtik.

Betül Ablamız, Nuran Ablamız ve Alp Abimiz bu etkinliklerin içinde oldular. Fotoğrafları ile bu etkinlikleri sizlere ulaştırmaya çalıştılar Temmuz sayımızda.

Etkinliklerimizin baş köşesinde yer alan Homecomingimiz bu yıl da çok sayıda mezunumuzu buluşturdu. TAC'56, TAC'66, TAC'76, TAC'86, TAC'96, TAC'06 dönemleri onlu yıllarını, TAC'61, TAC'71, TAC'81, TAC'91, TAC'01 dönemleri beşli yıllarını kutladılar. Öğretmenlerinin elinden plakketlerini ve sertifikalarını aldılar. Oditoryumdaki tören sonrasında Stickler merdivenlerinde dönemce hatıra fotoğrafları çektiler. Derneğimiz aylar öncesi gerekli hazırlıkları yaparak gelen mezunlarımızın güzel bir gün geçirebilmelerini sağladı.

Aynı günün erken saatlerinde GÜNER BAYKAL BASKETBOL TURNUSASININ finalleri sonrasında TAC Spor Kulübümüzün Başkanı Dr. Ali Çekiç'in yönetiminde ödül töreni gerçekleştirildi. SEV Yönetim Kurulu Başkanı'mız Mehmet Nane (TAC'84) de bu töreni onurlandıranlar arasındaydı.

TAC'16 döneminin ve SEV ilköğretim'in

2016 mezuniyet törenleri de diğer bir önemli etkinliğimiz oldu.

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da mezunlarımızın çocukları TAC'16'lılar olarak aramıza katıldı.

TAC '74 Kemal Tarım'ın oğlu Mert, TAC '79 Lütfi Soyupak'ın kızı Serra, TAC 79 Orhan Gürsoy ve TAC '88 Selda Akkızoğlu Gürsoy'un oğlu Ali Can, TAC'81 mezunlarımızdan Adem Erol'un oğlu Ege, Dr. Yahya Karakaya'nın oğlu Yusuf İsmail Ergel'in kızı Ezgi ve Lütfi Arman'ın kızı Senna; TAC'77 mezunumuz Aydın İzgialp'in oğlu (2016 döneminin Student Council Başkanı) Efe, TAC '83 Mehmet Levent Soylu'nun kızı Deniz, TAC '90 Kasım Boro ve Ebru Uzel Boro'nun kızı Neslişah, TAC '85 Kutlu Saygılı'nın kızı Tansel, TAC '86 Rana Turan Bolay'ın kızı Sıla, TAC '88 Ebru Solmaz'ın kızı Didem, En taze mezunlarımıza "aramıza hoş geldiniz" diyor, TAC'16 dönemine üni-

versite eğitimlerinde başarılarla imza atacaklarına inanıyoruz.

TAC'86 döneminin camiamızda çok özel bir yeri var. TAC, 1979 yılında tarihinde ilk kez karma eğitime geçiyor ve hazırlık okuyan ilk kızlarını 1986 yılında mezun ediyor. Bu radikal geçişin zorlukları oldu tabii. Bu sayımızda bu konuyu da ele almaya çalıştık.

Aydın İzgialp '77
Disar İzgialp '10, Efe İzgialp '16

Orhan Gürsoy '79, Ali Can Gürsoy '16

Ebru Solmaz '88
Ayça Dost '14 Didem Dost '16

Homecoming'de 30. mezuniyet yılını kutladılar. 1979 yılında orta 3'e de kız öğrenciler alınmıştı. Onları 1983 yılında mezun etmiştik.

Bu sayımızla başlayarak Avrupa'da yaşayan mezunlarımıza bir köşe ayırıyoruz: VASİSDAS KÖŞESİ TAC'90 mezunumuz Serkan Taylan'ın hazırladığı bu köşemizde Avrupa'da yaşayan mezunlarımızı bulacaksınız. Beğeneceğinizi umuyoruz.

Amerika'da ve Kanada'da yaşayan mezunlarımız için de bir köşe olsun isteriz.

2015/4 sayımızın Edebiyat Köşesi'nde (32. Sayfasında) Aydın Koç'un (TAC'67)

gönderdiği Yürekteki Burukluk, Karlı Sabah ve Kışın Boğaz başlıklı üç şiiri, Dr. Hakan Aytac'ın (TAC'84) Sana İnsanı Anlatayım mı? şiiri ile birlikte yayınlanmıştı. "Edebiyat Köşesi" başlığı yazılırken yanlışlıkla Aydın Koç (TAC'67) ismi silinmiş. Mezunumuzun uyarısı üzerine farkına vardığımız bu yanlışlık için kendisinden özür diliyoruz, düzeltiyoruz.

Amatörce hazırladığımız Biz Letter, adından da anlaşılacağı üzere, BİZİM dergimiz.

Betül Ablamızın, Nuran Ablamızın ve Alp Erdem Abimizin gayretleriyle ha-

zırlanıyor. Biz Letter'da yayınlanmasını istediğiniz haberleri, fotoğrafları ve sanatsal çalışmalarınızı betulablatac@gmail.com nuranbaykal@gmail.com alperdem02@gmail.com adreslerine gönderebilirsiniz. Etkinliklerimizle dopdolu Temmuz sayımızı zevkle okuyacağınızı umuyoruz.

ESEN LİKLE KALIN, AMA BİZ LETTER'siz KALMAYIN...

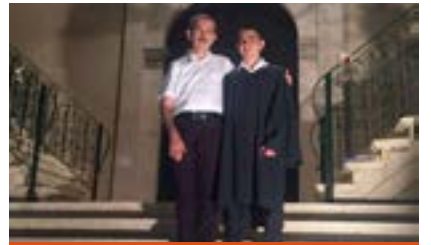
Erdoğan Hoca

Kemal Tarım '74
İrem Tarım '09 Mert Tarım '16

Kutlu Saygılı '85 Tansel Saygılı '16

Yahya Karakaya '81
Yusuf Karakaya '16

Mehmet Levent Soylu '83
Deniz Soylu '16

Rana Turan Bolay '86 Sıla Bolay '16

Ali Cerrahoğlu
TAC'78

10 YILDA BİN TUĞLA

Bir Tuğla da Sen Koy! Projemizin 10. Yılında 10 bin Tuğlayı tamamlamak üzere yola çıkmıştık.

Okulumuzda tüm başarılı çocukların çağdaş eğitim fırsatı sağlamayı amaçlayan ve hiç bitmeyecek olan projemizde, 2016 yılının Homecoming gününde, 10 bin Tuğlalık bu önemli eşiği hep beraber aştık.

Katılan tüm dönemler, tüm mezunlar karınca kararınca destek verdiler projemize. Kısa sürede önemli bağışlar gerçekleşti. 10 bininci Tuğlayı almak için adeta büyük bir yarış oldu. 10 yıl önce koyduğumuz 10 bin Tuğla hedefi 1974 mezunumuz sevgili Turgay Gümüş'ün 120 bin dolarlık bağışı ile fazlasıyla geçilmiş ve ikinci on bin Tuğlanın başlangıcı da etkili şekilde aşılmış oldu.

Bilindiği gibi projemizde 600 Tuğla (120 bin USD) bağışı yapıldığında bağışçının adına bir 'Tuğla Bursu' tahsis ediliyor. Bu şekilde bugüne kadar oluşturulmuş olan; Özdemir Sabancı Bursu, Güçlü Yaşa Tuğla Bursu, Scott Edmonds Tuğla Bursu ve Defne&Muhtar Kent Tuğla Burslarına ek olarak 'Turgay Gümüş Tuğla Bursu' tahsis edilmiş oldu.

Bugüne kadar 'Bir Tuğla da Sen Koy! Burs fonuna yaklaşık 2 bin farklı kişi ve kurum tarafından toplam 10149 Tuğla bağışı yapıldı. Halen 448 rezerve Tuğla ile bağışlar durmadan devam ediyor. Bir yandan bursla okuyan öğrencilerimiz başarıyla

la mezun olurlarken diğer yandan yeni öğrenciler seçiliyorlar. 2016-2017 öğretim yılı için de 4 öğrenciyi Tuğla Bursu ile kazanabilmeyi hedefliyoruz. Mezunlar, TAC ve SEV temsilcilerinden oluşan Tuğla Bursu Komitesi şimdiden büyük bir mesai veriyor. Türkiye'nin dört bir yanından başarılı ancak desteğe ihtiyacı olan öğrencilerle görüşülüyor.

Uzun vadede okulumuz belki de 'need blind' bir kurum olmayı hedeflemeli ve böylece okulumuzda eğitim görebilmek için desteğe ihtiyacı olan tüm başarılı gençlere bu fırsatı tanıyabilmeliyiz. Camiamız bunu başarabilecek güçte olduğunu bu kampanyanın başarısıyla gösterdi.

İlk tuğla burslu mezunlarımızdan Velat Kılıç Almanya'da Karlsruhe enstitüsünde master programına kabul edildi

Velat Kılıç ilk Tuğla Burslu öğrencilerimizden. 2012 yılında TAC'yi ikincilikle bitirdikten sonra IVY League Üniversitelerinden Brown'a yüzde 100 bursla kabul edilmişti. Velat geçtiğimiz ay Brown'dan Elektrik Mühendisi derecesiyle mezun oldu ve Karlsruhe Teknoloji Enstitüsü'nün Optik ve Fotonik master programına başarı bursuyla kabul edildi ve önümüzdeki yıl Almanya'ya gidecek. Karlsruhe Teknoloji Enstitüsü Almanya'nın en prestijli teknoloji okullarının oluşturduğu TU9 üyesidir ve Optik&Fotonik Master programı her sene sadece 40 öğrenci kabul etmektedir. Master progra-

mına başlamadan önce ise bir profesörüyle birlikte 'yüzey fiziği ve plazmonik nanopor DNA dizi analizi' üzerine çalışmaktadır. Velat iyi bir bilim adamı olma yolunda emin adımlarla ilerliyor. Bu yıl TAC Europe grubunun bir parçası olacak ve okurken aynı zamanda Avrupa ülkelerinin kültürlerini öğrenmeyi planlıyor.

Bir başka Tuğla Burslu 10. Sınıf öğrencimiz Sema Nil Yılmaz Yale'in yaz kampına burslu olarak kabul edilmişti. Bugünlerde Yale'de olan Sema Nil kariyerinde örnek aldığı Velat Abisiyle Boston'da buluşacak. Bu vesile ile Sema Nil, Boston ve civarındaki okulları gezecek ve okumak istediği Uygulamalı Matematik alanında kendisini akranlarının önüne koyacak araştırma çalışmaları hakkında bilgi sahibi olacak.

Tuğla burslu öğrencilerimiz dünyanın ve ülkemizin en prestijli okullarında okuyarak bilim, teknoloji ve sanat öğreniyorlar ve aynı zamanda kendi alanlarına katkıda bulunuyorlar.

Tuğlalar için hep beraber koşuyoruz

Sonbaharla birlikte üst üste enerji ve heyecan yüklü etkinliklerde hep beraber olacağız.

Bu etkinliklerin birincisi 'Vodafone Avrupa Maratonu' Kardeş okullarımız ve Sağlık ve Eğitim Vakfı ile birlikte kocaman bir aile olarak katılacağımız maratonda hem eğleneceğiz, spor yapacağız hem de kutsal bir amaç için kaynak yaratacağız; 'Eğitime Destek'

Maratonda ter dökerek camiamız için koşacak/yürüyecek olan mezunlarımız ve dostlarımıza destek olarak burs fonuna kaynak yaratacağız. TAC mezunları 'Tuğla Fonuna', Üsküdar ve İzmir mezunları da kendi okullarının burs fonlarına destek verecekler.

Önümüzdeki günlerde bu konuda daha detaylı bilgiler yollayacağız. Siz de kardeş okullarımızla birlikte maratona katılmak isterseniz www.istanbulmarathon.org adresinden online kayıt yaparken kulüp/takım ismi olarak 'SEVconnect' yazmayı unutmayın lütfen.

Mezun Balosu

2013 yılında İstanbul'da muhteşem bir balo yapmıştık; SEV, Üsküdar, İzmir ve TAC/Talas hep birlikte. 835 kişi katılmıştı. Şimdi bu birlikteliği yinelemek istiyoruz. Kardeş okulların ve SEV'in bu birlikteliğine SEVconnect ismini verdik. 3 Aralıkta yapılması planlanan bu önemli etkinliğin detaylı duyurularını önümüzdeki günlerde sık sık duyacaksınız. Tarihi şimdiden not edin lütfen...

İstanbul balosunun dışında her yıl geleneksel birlikteliklerimiz var. Ankara balosu ve Adana Cumhuriyet Balosu.

Homecoming'de Yenilikler

Bu yıl Homecoming 21 Mayıs 2016 Cumartesi günü gerçekleşti. Okula gelen mezunlarımız ve eşlerini kapıda öğrenci kardeşlerimiz ve genç mezunlarımız ellerinde tabletlerle karşıladılar ve her biri 'check-in' yap-

tırdılar. Geçen yıl ilk kez denediğimiz bu sistem sayesinde mezunlarımızın hem dernekteki bilgileri güncellendi, hem de önemli istatistikler yapabilme fırsatı bulduk.

Sistemi dernek yönetim kurulu üyemiz sevgili Ahmet Alptekin '89 gönüllü olarak kurguladı ve dernek ekibimiz de gönüllülerle birlikte uyguladı. Ahmet özel bir yazılım hazırladı ve sevgili Alp Erdem'02 bu uygulamayı yaklaşık 25 tablet bilgisayara yükledi.

Bu yıl sisteme ödeme sistemi de eklendi. Check-in'in yanı sıra o gün yapılan bütün alışverişlerde girişte alınan bileklıklere yüklü digital para kullanıldı. Ekip epey yoruldu ancak sonuçta çok başarılı bir uygulama gerçekleşti.

Elektronik kayıt sistemi ile elde edilen bazı istatistikleri sizlerle paylaşmak istiyorum: Biz tam sayamamakla birlikte yıllardır Homecoming'lerimize yaklaşık 1000 kişinin geldiğini tahmin ediyorduk. Bu yıl bu sayıyı netleştirme şansımız oldu.

Homecoming 2016 da dünyanın dört bir köşesinden gelen 711 mezun ve 301 yakın 'check-in' yaptırdılar. Ekibimiz o gün geldiği halde bilgisayar sistemimize kayıt yaptırmamış olan mezunları da ekleyebilmek için tüm dönemlerin temsilcileri ile tek tek kontrol yaptılar ve kayıt yaptırmayan mezunların oranının yüzde 15 olduğunu belirlediler (106 mezun).

Sonuç olarak Homecoming 2016 ya 817 mezun toplam 1118 kişi katıldı. Sabah yapılan 'Güner Baykal Basketbol Şampiyonası'na katılan sporcular, seyirciler ve görevlileri de eklerseniz gün içinde yaklaşık 1250 farklı kişinin katıldığını tespit ettik.

Sevinerek gördük ki bu yıl geçen yıla göre katılım %20 daha fazla oldu. Sevindirici bir diğer bilgi de henüz geçen yıl mezun olmuş mezunlarımızdan 70 yıl önce mezun olmuş abilerimize kadar toplam 58 farklı dönemden katılım olması.

Dönemler arasında en fazla 49 kişiyle 1981 mezunları katıldılar. Onları 47 kişiyle 1986 mezunları, 43 kişiyle 1996 mezunları, 42 kişiyle 1976 mezunları ve 38 kişiyle 2001 mezunları takip ettiler.

Bu vesile ile benzer organizasyonların devasa bütçelerinin aksine hemen hemen sıfır bütçe ile, hatıta kaynak yaratarak 1250 kişinin ağırlanmasında gece gündüz büyük özveriyle çalışan dernek ekibimiz; Betül Abla, Nuran Baykal ve Alp Erdem'02 ye, bizlere yardım eden eşlerimiz ve okul çalışanlarına, her türlü desteği veren okul yönetimine ve tüm mezunlarımıza çok teşekkür ederiz.

Ekibimizin özverisi, gelen mezunların kendilerini birer misafir değil ev sahibi olarak hissetmeleri ve pozitif enerjileri ile çok güzel bir Homecoming daha yaşadık...

TAC '85 Prof.Dr.
Hakan Öztürk, Mersin
Üniversitesi Tıp Fakültesi
dekanı olmuştur.

TAC '95 Hakan Turna
Çift Ortopedi alanında
doçent ünvanını aldı.
Esenler Medipol Üniversite
Hastanesinde çalışan
mezunumuzu tebrik eder,
başarılarının devamını
dileriz.

TAC '95 Esmâ Başak
Gül İnönü Üniversitesi
Dış Hekimliği ve Protez
bölümünde doçent ünvanını
aldı. Kendisini tebrik eder,
çalışmalarında başarılar
dileriz.

Boğaziçi Üniversitesi
Yaşam Boyu Eğitim
Merkezi'nin Düzenlediği
Kızkardeşim Proje
Sponsoru Coca Cola,
Takı Tasarım ile ilgili TAC
'05 Billur Özdoğan'ın
Belgeselini çekti.141
Katılımcı arasından seçildi.
Belgesel Atatürk parkında
çekildi.Sonrasında Adana
Ticaret Odası'nda röportaj
yapıldı. Eğitimlere yüksek
katılım gösterdiğinden
dolayı Başarı Sertifikası
aldı. Kendisini kutluyoruz.

TAC ' 92 Aylin
Mirzaoglu'nın kızı Mira
dünyaya geldi.

TAC ' 90 Gülsün Çetin
'TARSUS BAKLAVALARI'
isimli yeni yerinde sizleri
bekliyor. Adres : Atatürk
cad. Anıt mah. Uğur apt.
Zemin kat Tarsus / Mersin
Tel :
0324 626 2636

TAC '84 Cenk Paksoy ve
eşi İpek 'in Ali Ata adını
verdıkları oğulları dünyaya
geldi.

TAC '73 Hüseyin Diriöz daha önce NATO'da ülkemizi başarıyla temsil etmişti. Sonrasında; Brezilya ile ilişkileri geliştirmekle ilgili önemli hedefleri gerçekleştirmek üzere Brezilya'ya gitti, şimdi de Rusya Büyükelçimiz oldu. TAC'li kardeşlerimizin en önemli rol modellerinden birisi olan mezunumuzu tüm içtenliğimizle kutluyoruz ve başarılarının devamını diliyoruz.

TAC'97 Üryan Doğmuş, bu yaz sezonu için İstanbul'un en bilinen gece kulübü / restoranlarından birisi olan Taksim Odakule'deki NuTeras'ın işletmesini aldı. Daha önce İstanbul ve Alaçatı'daki Gile ve Tabla gibi fine dining restoranlarını hayata geçiren Üryan ve ekibinin önderliğinde bu yaz NuTeras da çok keyifli olacağına benzer. Bu güzel haberi sizlerle de paylaşmak istedik, yolunuz düşerse Üryan size TAC misafirpervverliğini en iyi şekilde yaşatacağına. Kendisine yeni mekanında keyifli ve bereketli günler geçirmesini dileriz.

TAC '87 Gülay Sezgin Çukurova Üniversitesi çocuk onkoloji bölümünde doçent unvanını almıştır.

TAC '95 Emel Akçalı doçentlik ünvanı almıştır. Halen Swansea University Int'l Relations bölümünde çalışmaktadır.

Erkan Işıksal'ın (TAC'97) Kuzey Ata adını verdiği oğlu dünyaya geldi. Erkan'ın ablası Eda Işıksal Yatağan (TAC'94) da hala oldu. Sağlıklı ve mutlu bir ömür dileriz.

TAC'78 Mezunumuz Sefa Ulukan Sedventure Fotoğraf yarışmasında çektiği fotoğrafla FIAP Altın Madalyasına layik görülmüştür. Kendisini tebrik ediyoruz.

TAC '70 döneminden Orhan Barlas ve TAC '79 Selçuk Barlas'ın kardeşleri Meral Barlas Buenos Aires elçisi olarak göreve başlamıştır. Yeni görevini kutlar, başarılar dileriz.

TAC'81 Murat Molu, Kayseri'den sonra Fethiye'ye yerleşerek Letoon hastanesinde çalışma hayatına devam edecektir. Genel Cerrah olan mezunumuza yeni yaşamında mutlu ve başarılı günler geçirmesini dileriz.

TAC '56 Bedri Esenli'nin oğlu Murat Selim Esenli Roma Büyükelçimiz oldu.

ÖMENAS
citrus

www.menascitrus.com

info@menascitrus.com

0324-5772338

Ankara bahara “Merhaba” dedi

Ankara Mezunlar Cemiyeti , Apty's Pub'da "Bahara Merhaba" dedi. Klasikleşmiş Apty's Pub günümüzü TAC '59 mezunu Abdullah Ateş Abimizin İncek'teki bahçesinde 16 Nisan günü yaptık.

Bahara yaraşır güneşli bir günde 50'lerden 2000'lere kadar çeşitli dönemlerden yaklaşık 40 kişi Abdullah Abimizin ev sahipliğinde muhteşem bir gün geçirdi. Götürdüğümüz içeceklerin dibini gördüğümüz günde nefis bir ziyafet vardı. Kuyruk yağlı gerçek kebabın

yanı sıra humusundan, ezmesine "Adana sofrası" Ankara'ya gelmişti. Bununla da bitmedi tabii...

Kebabın üstüne bir de '74 mezunu Refik Kutluer Abimizin getirdiği sucuk afiyetle yenirken, Metin Atamer Abimizin Antep İmam Çağdaş'tan getirdiği baklavalamızla ağızımız tatlandı.

Bu kadar yeme içmenin yanı sıra asıl önemlisi tavan yapan mavramız oldu. Mavra için iki TAC'li yeterken 40'a yakın TAC'li ve eşinin mavrasını gelin siz tahayyül edin artık.

'56 mezunu Tuncer Erzin Abimizin her zamanki nüktedanlığı keyiflere keyif katarken, '73 Alp Bekişoğlu Abimiz yine bol bol fotoğraf çekti.

Güne ise yine esprilerin havada uçtuğu bir ortamda çekilen "TOP"lu fotoğrafımız damga vurdu. Benim ilk kez katıldığım bu etkililiği bir daha kaçırmaya niyetim yok. Gelecek yıllarda eksliğimizin olmaması, sayımızın artması ve neşemizin daha da bol olması dileğiyle....

TAC'69 Cevdet Uygun

TAC '69 Cevdet Uygun
 TALAS - TAC '55 mezunu Aydın Kerimoğlu
 TAC '52 Zekai Ünlü
 TAC '66 döneminden Öner Sümbül
 TAC '82 Serdar Çelikkol
 TAO '51 TAC '55 Ali Cengiz Dolunay
 TAC '55 Tan Güvenç
 TAC '47 Mustafa Koluman
 TAC '89 Fırat Topaloğlu ve '97 Ece Topaloğlu'nun
 babaları Dr. Remzi Topaloğlu
 TAC '81 Gürhan Öztunç'un annesi
 TAC '71 Ufuk Tezer'in annesi

TAC'47 Mustafa Koluman

TAC '58 Prof. Dr. Can Özşahinoğlu'nun eşi ve '99
 Gür Özşahinoğlu'nun annesi Buket hanımı,
 TAC '90 Önder Darendeli'nin babası
 TAC' 81 Selim Oktav'ın babası Vural Oktav
 TAC '86 Selim Taner Aydemir ve TAC'90 Onur
 Lütfi Aydemir'in babaları
 TAC '58 Ünlü Bozbey, Faruk Bozbey '61 ve Tarık
 Bozbey '65 in ablaları Ayten hanım
 TAC' 83 Tümay Kalay'ın babası
 TAC '89 Cem Küçükcan ve '90 Cansın
 Küçükcan'ın babaları
 TAC '81 Murat ve '84 Selim Arcasoy'un babaları

TAO '51 TAC '55 Ali Cengiz Dolunay

TAC '82 Serdar Çelikkol

Ankara Anlaşması

Ankara Anlaşması olarak bilinen ve Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının Birleşik Krallık'ta kendi işlerini kurarak çalışmalarına veya işçi statüsünde istihdamına olanak sağlayan düzenleme hukuki dayanağını 1963 yılında Türkiye Cumhuriyeti ile Avrupa Topluluğu arasında imzalanan Avrupa Topluluğu Birlik Anlaşması ile 1970 yılında imzalanan Katma Pro-

hakki tanımaktadır. Başvurunun başarılı olması durumunda 12 aylık vize verilecektir. Bu sürenin sonunda gerekli belgeler toplanarak vizenin uzatılması için başvurulabilir. Kişi bu kategoride 3 yılı doldurduğu zaman, aynı sektörde çalışmak şartıyla, işletmesini değiştirebilir ve 4 yılı doldurduğu zaman herhangi bir sektörde çalışabilir.

Emre Vurgun TAC'11

İşletmeci Kategorisi

Ankara Anlaşması İş Kurma vize kategorisi, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarına Birleşik Krallıkta kendi işlerini kurma hakkı tanımaktadır.

Kurulacak iş, kişinin geçmiş eğitim veya iş tecrübesiyle ilgili olmalıdır. Kurulacak iş

tokolün 41. Maddesi oluşturmaktadır. 1973 yılında Birleşik Krallık Avrupa Birliğine üye olunca Ankara Anlaşması ve Katma Protokolü otomatik olarak kabul etmiş sayıldı. Katma Protokolün 41. Maddesi taraf ülkelerin birbirlerinin vatandaşlarının kendi işlerini kurma ve hizmet servisi vermesine engeller getirmemesini öngörür.

Bu nedenle Birleşik Krallık'ta kendi işlerini kurmak için başvuran Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının başvuruları Birleşik Krallık'ta 1973 yılında geçerli olan göçmenlik kurallarına göre değerlendirilmektedir. Ankara Anlaşması 3 kategoriye ayrılmaktadır:

İşçi Kategorisi

Birleşik Krallıkta 1 yıl boyunca aynı işletmede çalışan Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları, aynı işletmede çalışmaya devam etmek için bu vize kategorisine başvurabilirler.

Kişinin 1 yıllık çalışma süresi boyunca, yasal olarak çalışma hakkına sahip olması gerekmektedir. Örneğin öğrenci ve es vizeleri kişilere çalışma

için, İç İşleri Bakanlığının şart koştuğu bir sermaye tutarı yoktur. Yalnız kişinin iş kurulum ve Birleşik Krallık'ta 3-4 aylık yaşam masraflarını karşılayabilecek tutarda sermaye göstermesi gerekmektedir.

Başvurunun başarılı olması durumunda 12 aylık vize verilecektir. Bu süreç içerisinde başvuruda belirtilen işin yapılması ve gereken belgelerin temin edilmesi halinde vize süresi uzatılmak üzere tekrardan başvuru yapılabilir. İkinci başvurunun sonucuna göre vize süresi 3 yıl daha uzatılacaktır.

İkinci uzatma devresi bittikten sonra, yani 4 yılı doldurduktan sonra kişiye süresiz oturum başvurusu yapma hakkı doğacaktır.

Başvuran kişinin temin etmesi gereken belgeler aşağıdaki kategorilere ayrılmaktadır ve istenilen belgeler başvuran kişinin mesleki ve özel durumuna göre farklılık gösterir:

- Kimlik
- Kurulacak iş alanında eğitim
- Kurulacak iş alanında tecrübe
- Kurulacak iş ve yaşam masrafları için gerekli finans

2003 senesinden beri SEV bünyesinde eğitim alan Emre Vurgun, 2011 senesinde Tarsus Amerikan Kolejinden mezun oldu.

Lise eğitiminin ardından, hukuk lisans eğitimi için Birleşik Krallığa gelen Emre Vurgun, 2015 senesinde Reading Üniversitesi Hukuk Fakültesinden mezun oldu. Lisans eğitimi süresince, Sönmez Hukuk Bürosu, Gür Hukuk Bürosu ve Pekin & Bayar da kısa dönem yaz stajları yaptı.

Emre Vurgun su anda solicitor (avukat) olabilmek için bir yandan University of Law'da legal practice course (LPC) eğitimi alırken, bir yandan da Londra'da Ashton Ross Hukuk Firmasında hukuk danışmanlığı yapıyor.

Emre Vurgun, hazırda LPC eğitimini tamamladıktan sonra 2 yıllık yasal staj eğitimine başlayacak.

- İş planı
- Kurulacak iş için market/Pazar araştırması

Aile Ferdi

Ankara Anlaşması ile vize almış olan Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının esi ve/veya 18 yaşından küçük çocukları da Birleşik Krallık'ta yasama hakkı elde edebilir.

Bu vize kategorisinde eşlere Birleşik Krallık'ta çalışma hakkı tanınırken, çocuklara ise ücretsiz eğitim hakkı tanınmaktadır.

gökkuşağı ülkesi **GÜNEY AFRİKA**

“Birkaç yıl önce kızım Selin Bakay ile 3 hafta süren bir Güney Afrika gezimiz oldu. İzlenimlerimi zamanında yazamadım. Gecikmeli de olsa bu yazımız ile Güney Afrika hakkında Biz Letter okuyucularına özet bazı temel bilgi ve gözlemlerimizi aktarmak istiyorum.”

Yakın ve uzak geçmişinde ilginç ve şaşırtıcı süreçler yaşayan ülkelere bir tanesi kuşkusuz Güney Afrika'dır

Kolej'de 1960'lı yılların başında Güney Afrikalı yazar Alan Paton'ın "Cry The Beloved Country" adlı bir kitabını okumuştuk. 50 yıl önceki bu kitabımı meslek gereği sıkça yer değiştirmeler sırasında kaybetmişim. "Vintage Books" kategorisinde bu romanı Güney Afrika'nın güzel şehri Capetown'da bir kitapçıda bulunca çok sevindim. Alan Paton bu ülkede apartheid (ayrımcılık) politikasına karşı çıkan ve bu süreçte kapatılan Liberal Partinin başkanlığını da yapmış, cesur ve tanınmış bir yazardır. 1959 ve 1987 yıllarında kitap yeniden basılmış ve gerek ülkede gerek diğer

yerlerde ses getiren bir etkisi olmuştur. Alan Paton 1988'de ölmüştür. Kitap Güney Afrika'nın acılı geçmişine ışık tutan bir yapıttır.

Afrika kıtasının en güney ucundaki Güney Afrika nefes kesen doğal güzelliklere sahip, inanç, gelenek, etnik köken ve dil düzleminde çeşitlilikten bir bütün oluşturan geniş bir ülkedir. İspanya ve Fransa'nın birlikte yüzölçümü kadar alana, 50 milyona yakın nüfusa sahip ülkenin batı sahilleri Güney Atlantik Okyanusuna, doğusu ise Hint Okyanusuna açılmaktadır. Kuzeyde Namibiya, Botswana ve Zimbabwe ile, Kuzeydoğusunda ise Mozambik ve Swaziland ile sınır komşusu durumundadır. İnsanları doğa ile bütünleşmiş bu ülkeye birçok kişi zengin vahşi yaşamı

ve muhteşem doğal güzellikleri için gitmektedir. Yaz mevsimi Ekim ayından Mart ayına, kış ise Nisandan Eylül'e kadardır. Genel olarak iklim yıl boyunca ılımandır. Eylül - Ekim aylarında tüm şehri pembe leylak rengine boyayan 70 bin civarında jakaranda ağaçları ile ünlü Pretoria ülkenin idari başkentidir.

Güvenlik açısından dikkat edilmesi gereken hususlar da vardır. Bilhassa bazı bölgelerde (Johannesburg gibi) karanlık bastıktan sonra تنها sokaklarda yalnız başına yürümekten, para ve mücevher konusunda dikkati çekmekten kaçınmak gerekir.

Turizm açısından dünyanın en görülmeye değer tatil yörelerinden birisidir. Cape Town'daki Masa dağı (Table

Mountain] ve Teleferik, Ümit Burnu Doğa Parkı, Kruger Milli Parkı, Johannesburg Aslan Parkı, Stellenbosch şarap çiftlikleri, Lesedi Kültür Köyü gibi sayısız turistik yerler görmeye değer. Yaban hayvanlarından "5 büyükler" denen aslan, fil, ger-

mutlaka görmek, eski ayırımıcı (Apartheid) rejiminin uyguladığı baskıcı ve insan onuruna aykırı koşulları incelemek öğreticidir. İstanbul'dan doğrudan Johannesburg ce Capetown'a THY ile yaklaşık 10 saatlik bir uçuş söz konusudur.

Keşifler ve Avrupalı İlk Yerleşenler Dönemi

Bugünkü Nambia 'ya kadar olan bölgeye ilk gelenler Portekizli gemiciler olmuştur. (1486 yılında). 1498 de Vasco da Gama Ümit bur-

gedan, leopar ve buffalo' yu bir arada görmek mümkündür. Özel safari kampları mevcut olup jiplerle gece safarilerine çıkmak için muntazam organizasyonlar yapılmaktadır.

Güney Afrika fevkalade güzel ve ilgi alanları farklı çok sayıda müzeye sahiptir. 10 civarında müzeyi gezdim ve çok beğendim. Capetown'da Nelson Mandela ve özgürlük savaşçısı arkadaşlarının uzun yıllar kaldığı hapis hanenin bulunduğu Robben adasını mutlaka gezmek gerekir. Ada müzeye dönüştürülmüş ve dünya miras varlıkları arasında yerini almıştır.

Mandela'nın ve çok önceleri Hint bağımsızlık lideri M.Gandi'nin hapis yattığı binayı (Johannesburg'da)

Türkiye ile saat farkı yoktur.

Ülkenin Tarih Öncesi Dönemi

Cape Town'daki Güney Afrika müzesinde anatomik olarak modern insana (homo sapiens sapiens) ait olup 117 bin yıl öncesine giden ayak izlerinin tıpkı benzeri (cast) bulunmaktadır. Gauteng ve Bloemfontein bölgelerinde bulunan "Australopithecus Africanus" grubuna ait bulun-tular da çok eski bir geçmişe tanıklık eden örneklerdir. Tarih öncesi Güney Afrika konusunda XX yüzyılın ilk çeyreğinden itibaren yapılan bilimsel araştırmalar çok önemli sonuçlara ulaşılmasına yol açmıştır. Paleontologistlere göre ilk insan bu bölgede 2-3 milyon yıl önce ortaya çıkmıştır.

nunu (Cape of Good Hope) dolaşarak Hindistan'a ulaşan yolu keşfetmiş, 1652 de Hollandalı Jan Van Riebeck Doğu Hint kumpanyası adına Cape'de ilk Hollanda yerleşkesini oluşturmuştur. Bu dönemlerde ilk gelen Portekizliler ve Hollandalılarla bölgede bulunan yerli kabileler arasında çatışmalar olmuş; 1688'de Fransız Huguenot göçmenleri bölgeye gelerek sayıları gittikçe artan Avrupalı kökenliler yerlilere ait arazileri ele geçirip bölgede kalıcılıklarını güçlendirmişlerdir. Fransa'dan dini baskılar nedeniyle kaçarak Güney Afrika'ya gelen yaklaşık 200 kadar aile bu ülkede ilk bağcılık ve şarapçılığı başlatan kişilerdir. Bugün Güney Afrika dünyaca tanınan bir şarap üreticisi ülke konumundadır.

İngilizler Cape bölgesine 1806 yıllarından itibaren gelerek kendi yönetimlerini kurmaya başlamışlar ve Hollandalı göçmenlerle çatışmışlardır. Bu çatışmalar Hollanda asıllı göçmenlerin (Boerler) yenilgisi ile sonuçlanmış; Hollanda asıllılar 1838'den itibaren büyük gruplar halinde kuzeye doğru çekilmişler; göç sırasında yerli kabilelerle de çatışarak kuzeyde Transvaal ve Orange Free State adında kendi devletlerini kurmuşlardır.

1903 tarihinde İngiliz sömürgele-ri olan Cape of Good Hope, Orange River ve Tranovaal ve bir diğer bölge birlikte bugünkü Güney Afrika Gümrük birliğinin ilk şeklini kurmuşlar, bu dört sömürge 1910 yılında Güney Afrika birliğinin eyaletleri haline gelmişlerdir. 1910-1931 yılları arasında birliğin statüsü özerk yönetimli Dominyondan Britanya Devletler Topluluğu içinde bağımsız bir devlete dönüşmüş; 1961'de is Güney Afrika Cumhuriyeti haline gelerek Britanya Devletler Topluluğundan ayrılmıştır.

Apartheid politikasının yıllarca sürdürüldüğü ve uluslararası toplumun çeşitli yaptırımlarına maruz kalan bu ülkede Güney Afrika Ulusal

Kongresinin hapisteki lideri Nelson Mandela'nın 1990 yılında saliverilmesi ile ülke yeni bir sürece girmiş; 1994 deki ilk demokratik seçimde uzlaşma ve barış zafer kazanarak Demokratik Ulusal Birlik Hükümeti kurulmuş, yeni anayasa 1996 yılında onaylanarak yürürlüğe girmiştir. Mandela ülkenin ilk Cumhurbaşkanı seçilmiş, 30 yıla yakın hapis yatmış bu lider ömrünün son yıllarında, beyaz ve siyahların barış içinde yaşadıkları bir ülke hayalinin gerçekleştiğini görmüştür. Apartheid politikası

tarihin çöplüğüne atılmış, bu acılı ve güzel ülke uluslararası camiada haklı yerini almıştır. Saniyorum Alan Paton'nun ruhu da huzura kavuşmuştur.

p.s. Bu gezimiz sırasında bize yakın dostluğunu ve misafirperverliğini esirgemeyen, Kanada'da birlikte görev yaptığımız sevgili Büyükelçim ve dostumuz sayın Vakur Gökdeniz'lere pek çok teşekkürler. Kendisi şu anda ülkemizi Avustralya'da büyükelçi olarak onurla temsil etmektedir.

AYDIN KOÇ'UN KALEMİNDEN

YÜREKTEKİ BURUKLUK

Memleketten ilk çıkışta
Yeni ufuklara yelken açışta
Modern diyarlara ilk bakışta
Yürekler ümit yüklü olur
Zihinler hayal ile doludur

Mağazalardaki mal bolluğuna
Pisliksiz, tozsuz asfaltlara
Tarifesi şaşmayan vasitalara
İnsan hayranlıkla bakar
Yepyeni yaşama sevinci duyar

Her türlü işi yapanda ciddiyet
Bir düzenlilik, bir medeniyet
Sorumlulukla el eledir hürriyet
Sen de çabucak alışverişersin
Ne iyi ettim de geldim dersin

Eski günlük badireler yok olmuştur
Çevren imkanlarla dolmuştur
Sanki her sorun çoktan çözülmüştür
Kolaylaşır verimli, yaratıcı olmak
Bambaşka bir tempoda çalışmak

Süratle kendini ispat edersin
Düşlerindeki hayatı sürersin
İnsanca yaşadığını hissedersin
Evler, arabalar, mobilyalar
Seneler birbiri ardına akar

Meslekidir çoklukla dostlukların
Mesafelidir günlük temasların
Ruhtarı farklıdır arkadaşların
Belirir içinde bir eksiklik
Sebebin bulamadığın bir eziklik

Katmerlenir gençliğinin anıları
Dudağında memleket şarkıları
Özlersin ana, baba ve akrabaları
Şehrini, sahilini göresin gelir
Peynirini, zeytinini yiyessin gelir

Tatil için her geriye gidişten
Sokaklarını, arkadaşlarını görüşten
Eskiden umursamadığın şeylerden
Bambaşka bir tat alınır
İnsanın aklı takılır kalır

Anavatan zamanla unutulmuyor
Yeni çevreden de kolay kopulmuyor
Tam bir gönül huzuru bulunmuyor
Çözülmeyen bir muammadır bu
Göçen ilk neslin çilesidir bu!

[Ekim 1992]

KARLI SABAH

Sabahın ilk ışıklarında
Sonsuz bir sessizlik vardı
Yavaşça araladım kapımı
Bakakaldım tabiata.
Doruklar, çamlar, patika
Her yerde beyazlık vardı
Lapa lapa, parça parça
Kar iniyordu sırtlara
Hiç bir şeyi incitmeden.
Doldurdum ciğerlerime
Taptaze dağ havasını
Etraf el değmemiş gibiydi
Bakmaya doyamadım
Basmaya kıyamadım.
Göge çevirdim başımı
Üstüme indi tanecikler
Onlara daldıkça ben
Adeta havalandım
Allah'ıma yaklaştım.
Her adım atışımda
Tok bir gıcırta altımda
Serin orman kokusu
Etrafımda, burnumda.
Serviler ve çamlar
Dimdik ve vakurdular
Tutamadım kendimi
Birkaçına sarıldım.
Tepeler, yamaçlar, yarlar
Bu şafak vakti benimdi
Bu ulvi, muhteşem gösteri
Sanki benim içindi.

[Ekim 1992]

KIŞIN BOĞAZ

Çoktandır görmemişim
Bu mevsimde Boğaz'ı
Kalorifer kurumu gibi
İnce bir sis etrafta.
Bulutlar siyah, alçak
Gene tipi başlayacak
Keskin ayaz esmekte
Buz gibi bir duruluk,
Sular bazı tirşe rengi
Bazense soğuk mavi.
Donuk, küskün yalılar
Tek tük, çekingen kayıklar
Sanki şiddetle bağırırsan
Dökülecek tüm camlar.
Rüzgar savuruyor
Çamlıca tepelerinden
İçine işler alimallah soğuk
Bebek sahilinde yürürken
Her saat ayrı bir tablo
Tabiatın ihtişamı
Boğaz'a bakıyorum
Bir Aralık sabahı.

[Ocak 1993]

Adana Son Cuma

Adana, Tarsus ve Mersin’de yaşayan mezunlarımız bugün TAC ‘74 Mehmet Sungur’un hem düşündüren hem güldüren sunumu için Divan otelde bir araya geldiler. Sunumun ardından Mehmet Sungur “Aşk Evlilik Sadakatsizlik” isimli kitabını mezunlar için imzaladıktan sonra hep birlikte yemeğe geçildi.

Mersin Son Cuma

İBRAHİM ERTEM İLE DOPDOLU BİR SÖYLEŞİ

Hocam Merhaba. Yıllar sonra sizinle BizLetter için sohbet etmek çok güzel. Nasılsınız? Öncelikle kendinizi, sizi tanımayan okuyucularımız için kısaca biraz tanıtır mısınız?

Ege Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksek Okulu mezunuyum. Antrenörlüğe üniversite yıllarında İzmir Kız Lisesini çalıştırarak başladım. Mezun olduktan sonra İstanbul'a gittim. Eczacıbaşı minik, küçük ve yıldız takımlarını çalıştırdım. O dönem en büyük hayalimdi ve gerçekleşti. Daha sonra Paşabahçe ve Çukurova'nın altyapı sorumluluklarını üstlendim. Öğretmen olarak 1994-2000 yıllarında çok sevdiğim ve saygı duyduğum Bekir Ağabey'in (Kaya) isteğiyle TAC'de çalıştım. 2000 yılında TAC'den ayrıldıktan sonra bir daha öğretmenlik yapmadım.

TAC'den sonra neler yaptınız?

TAC'den sonra İzmir'e döndüm. Babam rahatsızlanmıştı ve durumu kötüydü. Kısacası dönmek zo-

rundaydım. Göztepe ve Altay'da A takım ve altyapı takımlarını çalıştırdım. Karşıyaka'dan teklif aldım. Yıllarca çok ciddi müessese takımlarında çalıştıktan sonra buralardaki ortam beni mutlu etmedi. Her bakımdan zaman kaybıydı. Ben de basketbol okulumu ve kendi takımımı kurdum. İlerleyen yıllarda Ömer Onan'dan Ülker Metro'nun sponsorluğuyla beraber bu işi yapma teklifi geldi. Altı yıldır birlikte Ömer Onan Basketbol Okulları ve buna bağlı yarışmacı takımlar Genç Umutlar ve Genç Yıldızlar'ı organize ediyoruz.

TAC'ye gelişinizi anlatır mısınız? Kaç senesinde geldiniz?

Çukurova'da çalışırken bir akşam evimin kapısı çaldı. Karşımda hiç tanımadığım üç genç bayan vardı. Tarsus

Amerikan Lisesi'nde okuduklarını ve benimle konuşmak istediklerini söylediler (Sinem Erdemışık '91, Ferda Tarakçıoğlu '92, Gökçe Demirtaş '92). Onları çalıştırmamı istiyorlardı. Gelmeden okul müdürü ile randevuyu bile ayarlamışlardı. Onları dinledikçe konuşmaları, hırsları, başarıya olan açıklıkları, en önemlisi de medeni cesaretleri beni onlara hayran bıraktı. Çukurova'daki takımlarımda TAC'de okuyan sporcularım vardı. Fakat TAC'ye ilk girişim Lise Bayan Takımını çalıştırarak oldu.

Sizi aynı zamanda Çukurova Spor Kulübünden de tanıyoruz. Çukurova'da da altyapı çalışmalarınız sayesinde Türkiye çapında çok önemli basketbolcuların yetiştiğini biliyoruz. Bunlardan biri de benim... dermişim.. keşke, ama bizden basketçi olmadı maalesef. Ama en bilineni Ömer Onan olan 78 79 jenerasyonu mesela çok iyi bir takımdı.. Çukurova'da o zamanlar alt yapıya çok önem verilirdi. TAC okul takımının da neredeyse tamamı Çukurova'da oynardı, belki birçoğu TAC öncesi Çukurova'da basketbola başlamıştı. O zamanlarda TAC Çukurova işbirliğini biraz anlatır mısınız? Bu TAC'ye de

Çukurova'ya başarı getiren bir ilişkiydi, ve yöredeki Okul – Spor Kulübü ilişkisinin önemli, belki de tek temsilcisiydi.

Çukurova sadece bölgenin değil, Türkiye'nin en büyük kulüplerinden bir tanesiydi. Kapanması çok büyük bir kayıp oldu. Başlangıcı, kuruluşu Tarsus Amerikan Lisesi'ne dayanıyordu. Bir çok Tarsus Amerikan öğrencisi Çukurova'nın altyapılarında ve A takımında forma giydi. Ben bu işbirliğinin iki tarafa da büyük yararlar sağladığına inanıyorum. TAC spor kulübünün kurulmasının okul için avantaj, basketbolda Çukurova'dan ayrılmanın ise çok büyük bir hata olduğunu düşünüyorum.

TAC kulübünün kurulması fikri nasıl ortaya çıktı? Buna neden gerek görüldü sizce? Siz de kulübün kuruluşunun içerisindeydiniz hatırladığınız kadarıyla.

Tarsus Amerikan Lisesi'nin ortaokul ve lise mevcudu 850-900 kişi civarındaydı. Bu öğrencilerin tamamı sporu seven, sporla ilgili kişilerdi. Okul takımının in formasını giymek, okulu temsil etmek, başarılı olmak çok önemliydi. Okul sporlarında bütün branşlarda bayan-erkek mücadele ediyorduk. Basketbolcular Çukurova'da oynadıklarından ilave antrenman ve maç yapıyor, daha başarılı oluyorlardı. Diğerlerine de bu imkan sağlanabilmesi, daha fazla talebeyle spor yaptırılabilmesi

için TAC Spor Kulübü'nün kurulması düşünüldü. Bu, benim de destek verdiğim bir düşünceydi. Fakat daha sonra fikirler değişmeye başlayınca anlaşmazlık oldu. Ben de ayrıldım. Basketbolda işleyen bir düzen vardı. Başarı da gelmeye başlamıştı. Spor Salonunun yapılması, ilk öğretimin açılması, başka kulüplerde oynayamayanlara TAC'de o şansın verilmesiyle hedefler çok daha ileri taşınabilirdi – okul takımları olarak. Çok karşı çıkmama rağmen başarılı olamadım. Çukurova ve Tarsus Amerikan Lisesi arasındaki bağlar koptu. Aradan 20 yıla yakın süre geçti. İnsanlar neyin doğru neyin yanlış olduğunu bugün çok daha iyi görebilirler.

Mersin'de veya genel olarak yörede 1.ligde mücadele eden ve altyapıya önem veren bir basketbol takımının olmamasını siz nasıl karşılıyorsunuz? Yine Çukurova'ya döneceğim ama Belediye takımları maalesef taraftar bazında aidiyet yaratamıyorlar. Biraz daha gelip geçici, başkana bağlı takımlar oldukları için seyirciyi tam olarak arkasına alamıyor ve de zaten altyapıyla pek ilgilenmiyorlar. Böyle olunca da buradaki iyi oyuncular erken yaşta İstanbul'a gidemezse, 'yazık' olmuş oluyor kendilerine. Buna ne diyorsunuz?

Basketbol 1.liginde mücadele etmek, A takım ve altyapıları organize etmek, kurmak çok ciddi bütçeler gerektiriyor, özellikle de kalıcı olunacaksa. Bu bütçeyle birlikte birbirini destekleyen ve aksamayan iyi bir yönetim ve de yapılanma istiyor. Bunu da şirket yönetmekten gelen tecrübeyle müessese kulüpleri en iyi şekilde yapıyor. Basketbolun bu seviyelere gelmesinde yıllar önce-sinden başlayan yatırımları, emekleri yatıyor. Bu sayede başarılarıdaki en büyük paydalar hep onlara ait. Fenerbahçe en son bu tip bir yapılanmaya gitti. Doğrularla birlikte başarı geldi.

Ben belediyelerin profesyonel takım kurmasına, profesyonel takımlara para aktarmasına karşıyım. Onun yerine belediyeler, kalıcı te-

sisler yapmalı, spor yapılmasına ve sporcu yetiştirilmesine öncelik vermelidir. Buradan yetişenleri kulüplere yönlendirmelidir. Mersin'de yıllardır en büyük sorun altyapı takımlarının azlığı ve olanların da iyi çalıştırılamaması. Bir çok takıma yetecek potansiyel var. Basketbolcu olabilmek için yeteneğin yanında çok iyi antrenman yapmak, ciddi ve çok fazla sayıda maç oynamak gerekiyor. Mersin'de ne yazık ki bu gerçekleşmiyor. Benim zamanımda da böyleydi. Mersin dışında turnuvalara katılarak, dışarıdan Mersin'e takımları davet edip maçlar yaparak bu eksiği bir ölçüde kapatmaya çalışıyorduk. Yeterli oluyor mu dersiniz elbette ki yeterli değil.

Siz hep altyapı hocası olarak görev yaptınız benim bildiğim kadarıyla. Oyuncu yetiştirmeyi ve genç sporcuları eğitmeyi daha mı çok seviyorsunuz? Yoksa 1. Lig Baş Antrenör olmak için istediğiniz şekilde bir fırsat mı çıkmadı karşınıza?

Ben Paşabahçe'de A takım antrenörlüğü, Çukurova'da da A takım yardımcı antrenörlüğü yaptım. Bu sıralarda başka takımlardan teklifler de geldi. Fakat işimden memnun olduğum için kabul etmedim. İzmir'e dönünce 2. Deplasmanlı Lig'de Altay'ı da çalıştırdım. Fakat sevemedim. İşin gerçek yanı bu. Karakter olarak bana uymadı. Ben

daha çok araştırmayı, bulmayı, bir şeyler öğretmeyi seviyorum. Yoksa kendime güvenmemek veya teklif gelmemesinden dolayı değil. Sevdığım ve mutlu olduğum tarafı seçtim.

TAC'de öğretmenlik yaptığınız dönemle ilgili neler aklınızda kaldı?

Ben öğretmenliğe Tarsus Amerikan Lisesi'nde başladım ve ne öğrendiysem Şaziye Hoca'dan öğrendim. Antrenörlük ve öğretmenlik her bakımdan çok farklı. Milli Eğitim'in bir programı var ve bunu uygulamak zorundasınız. Ben de bunu yaptım. İyi bir öğretmen olduğumu söyleyemem. Fakat bu yapılması zorunlu olan çalışmaları yaptıktan sonra boş vakitlerde hem kendi dersim-

de, hem de başka derslerde, uygun olan basketbol takımlarında yer alabilecek öğrencileri çalıştırdım. Okul bitimi, Cumartesi ve Pazar, yaz tatili boyunca sürekli antrenmanlara geldim. Çocukların da gelmesini istedim. O zamanlar bu, öğrencilere baskı yaptığım olarak değerlendirildi. Yağmur, sıcak, soğuk diye çalışmayı iptal etmedik. Ya bahçede yaptık, ya da sınıfta teorik olarak çalıştık. Amacımız öğrencilere hedef koyup, onları takım haline getirebilmektir.

Tüm herkese sevgi ve selamlarımı iletıyorum.

Zamanınız ve değerli görüşleriniz için teşekkür ederiz Hocam.

SEVconnect Buluşması

KISA KISA

**31 Mayıs'ta
İstanbul
BÜMED'de
gerçekleşen
SEVConnect
buluşmasına
katılan SEV
Mezunları
çok güzel bir
akşam geçirdi.**

III. Golden Stickler Film Festivali yapıldı

25 Mayıs akşamı Tarsus Amerikan Koleji'nde üçüncüsü düzenlenen Golden Stickler Film Festivali katılımcılara oldukça keyifli anlar yaşattı. Tarsus Amerikan Koleji öğrencilerinin film yapma tutkusu, kırmızı halı gecesine imzasını attı. Heyecanla beklenen geceye öğrenci, öğretmen, idareci ve mezunların yanı sıra, bilinen yönetmen ve festival organizatörleri de katıldı. Golden Stickler ödülleri sahiplerini bulmasının ardından başlayan resepsiyon, Tarsus Amerikan Koleji'nin simgesi haline gelen Stickler binasının önünde gerçekleşti. Bu güzel geceye katılamayanlar ise akışı yine Tarsus Amerikan Koleji öğrencilerinin üstlendiği canlı yayın üzerinden izleyebildi.

RANA BOLAY '86,

ERDOĞAN HOCA'NIN KONUĞUYDU

Sevgili Rana 1979 yılı TAC için çok özel bir anlam taşır. 1888 yılında eğitim faaliyetine başlayan okulumuz 91 yıl sonra ilk kez karma eğitime geçer. Neredeyse bir asırdır erkek öğrencileri eğiten TAC radikal bir kararla ilk kez kız öğrencilere de kapısını açar. Açar da, bünye transplantasyonu kabul eder mi? Sen de ilk TAC'li kızlarımızdansın. Bizleri o günlere görür müsün? Neler yaşadınız? Hangi duygular içinde idiniz? Erkek abilerinizin size bakışı nasıldı? Ne gibi sıkıntılar yaşadınız, yaşıttılar?

Sevgili abilerimiz her ne kadar bize küçük kız kardeşleri gibi baksalar da , rutin yaşamlarına devam ederken zaman zaman karma bir okula dönüştüğümüz unutulmadı değil tabii:)) Kimi zaman bizlerle yakar top oynadılar, kimi zaman da bizi unutubornoznalın dolaştılar. Her ne kadar ürküp çekinsek de, bizi her zorlukta koruyup kolladılar; şimdilerde unutulmaya başlayan ruhu bize en saf haliyle yaşattılar. Onlar için de hiç kolay değildi tabii, yıllardır süregelen düzenin bir anda değişmesi, iki taraf için de bir adaptasyon süreci gerektirdi.

TAC'deki öğrencilik yıllarımızda kızlar için yanar tutuşurduk. Stickler'in doğu tarafındaki yola bakan pencerelelerden, yoldan geçen kızlara hayran hayran bakar içimizi çekerdik.

Ve işte kızlarla yepyeni bir sayfa açılıyordu TAC'de. Her tarafı erkek kokan bünye, birden kızların gelişile tam bir travma yaşadı. Yalnız değildiniz. Orta üçüncü sınıfa da kız

öğrenciler alınmıştı aynı yıl başka okullardan transfer edilerek. Yeşim Baykal, Tümay Kalay, Banu Sönmez, Sevinç Ediz, Sibel Güzel, Yasemin Uzun, Hatice Berna Yağmurca, Gül Sarı, Sıdika Kolukırık, Makbule Gülcüler ve Deniz Akciğer. Bu ablalarınızla bir dayanışma oldu mu aranızda?

Tabii ki, sonuçta 400 kişilik bir erkek okuluna gelen 35 kızdık hepi topu. Ama onların işi bizden daha zordu, çünkü onların sınıf arkadaşları 4 yıldır bir erkek okulunda okuyordu, oysa biz hepimiz yeniydik.

hepimiz karma bir düzenden geliyorduk. Ancak nadiren de olsa abilerine imrenerek serzenişleri olmadı değil.

Bu süreçte, okul idaresinin ve öğretmenlerinizin size desteği olmuştur mutlaka. Neler demek istersin?

Tabii ki; sevgi ve saygı ile anıyorum, özellikle Jale Sever hocam okuldaki kızlar grubu sorumlusu gibiydi. Evde annelerimizin yaptığı nasihat ve takiplerin okuldaki uzantısı Jale hocam idi:))

Sınıfınızdaki erkek arkadaşlarınızla kaynaşmanız, onların sizi kabullenmesi, sizin onları kabullenmeniz ne kadar sürdü?

Aslında kendi sınıf arkadaşlarımızla pek sıkıntımız olmadı, sonuçta

Sizlerle buluşmam lisede, kimya dersinde olabildi ki, erkek arkadaşlarınızla kaynaşmış, intibak sürecini çoktan atlatmıştınız. Ancak hala çekingen, arka planda kalmak gibi bir tavır sezinliyordum sizlerde. Bu erkek öğrencilerimizin tutumundan mı kaynaklanıyordu?

Aslında daha çok bir azınlık psikolojisi yaşadık lise son olana dek. Her hareketimize daha fazla özen göstermek durumunda kaldık. Ancak biz lise sondayken okulumuz tam bir karma okula dönüştü. Sanırım o yüzden yıllarca bir çekingenlik yaşasak da türlü haylazlığı yapmaktan da geri kalmadık:))

Lise yıllarında yaşadığınız sıkıntılı durumlar oldu mu, biz öğretmenlerin göremediği?

İllaki oldu, ama hiç bir zaman altından kalkamadığımız bir şey olmadı. Böylelikle hayatta sorunlarla daha kolay baş edebilmeyi, zorluklar karşısında yıkılmadan dimdik durup sorunlarımızı kendimiz çözebilmeyi de öğrendik sanırım.

Hiç unutamadığınız bir anınızı bizimle paylaşır mısınız?

Müge Yıldırım , Elvan Yazmacı ve ben dahil olduğum Pink Ponkies adlı grubumuz vardı. Tüm okula 1 Nisan şakası yapmak üzere okula yakın bir eczaneden müşil şurubu aldık. Yemekhaneye de girmemize rağmen son anda vazgeçip ilacı çöpe attık. Fakat ilaç çöpte bulununca küçük bir istihbarat sonucu eczane bizi tarrif edince yakalandık. Sonunda şaka okula değil bize oldu...

Mezuniyetinizin üzerinden koskoca bir otuz yıl geçti. Bu yıl Homecomingde 30. mezuniyet yılınızı, TAC'ye ilk başlayışınızın 37. yılını kutlayacaksınız. Ancak kutlamalara önceden başladınız bile. Farklı şehirlerde bir araya geliyor ve hasret gideriyorsunuz.

Bunlardan bahseder misin biraz da?

Evet, 30. Yıl kutlamaları daha önceki yıllara göre bayaa erken başladı. İstanbul, Adana, Mersin, Ankara yemekleri, ev buluşmaları hız kazandı. Yaşlar 50 ye merdiven dayasa da, bir araya gelince kalpler 18 lik oluyor yeniden ... Bıraktığımız yerden devam, aramıza sonradan katılanlar (eşler ve çocuklar) dışında ;))

Homecoming heyecanı bir başka oluyor değil mi? Binlerce mezunumuz bu günde okul yıllarını yeniden yaşıyor.

Ama bir farkla: eşleriyle ve çocuklarıyla birlikte! Nasıl bir duygudur bu?

İşte ben de tam da ondan bahsedecektim. Her şey onlarla çok daha güzel, özel ve anlamlı hale geldi. Bu harika duyguyu onlarla da paylaşabilmek çok hoş. Hatta bazıları da Jr TAC mezunu olma yolunda.

Mesela kızım Sıla TAC 2016 olacak ve inşallah bundan sonraki reunionlarımızı birlikte kutlama gurur ve mutluluğuna erişeceğiz :))

TAC'li kardeşlerinize mesajlarınız varmı?

Sahip oldukları bu değer, bu harika okulun ve güzel arkadaşlıkların kıymetini bilsinler ve bağlılıklarını. Hiç bir zaman kaybetmesinler. Çünkü buradaki kazanılan arkadaşlıklar başka hiçbir yerdekine benzemiyor. Mezuniyetimizin 30. Yılında bunu çok daha iyi anlıyorum.

Sevgili Rana biraz da ailevi ve mesleki yaşamından bahseder misin?

Elbette; eşim Dr. Sühan Bolay ile 21 yıllık bir evliliğimiz ve 19 yaşında kızımız, 9 yaşında bir oğlumuz var.

İ.Ü. İşletme Fakültesinden 90 yılında mezun olduktan sonra yıllarca finans sektöründe çalıştım.

Şimdi ise firmalara kalite sistemleri konusunda danışmanlık yapıyorum.

Sana ve ailene mutluluk dileklerimizle, söyleşi için teşekkür ediyorum.

TAC'DE İZ BIRAKMIŞ EMEKTAR EĞİTMEN: "JALE SEVER"

Jale Hocam TAC'de iz bırakmış değerli bir hocamızsınız. Hangi yıllarda ve hangi görevlerde bulundunuz? Kısaca özetler misiniz bilmeyen dostlarımız için.

1973 Haziranda Üniversiteyi bitirdim. 73, eylül de TAC'de felsefe grubu öğretmeni olarak göreve başladım. 79'da Öğrenci İşleri (Prep- Orta-Lise) Müdür Yardımcılığı görevine getirildim. Daha sonra Akademik Koordinatörlük, Türk Müdür Başyardımcısı, son olarakta SEV ilköğretim okulu Müdürlüğü yaptım. 2002 yılında emekli oldum.

TAC' ye gelişiniz nasıl oldu? İki abinizin mezunumuz olduğunu biliyorum. Bunun bir etkisi olmuştur değil mi TAC'yi tercihinizde ?

Tabiki abilerimin TAC mezunu olmasının etkisi oldu. Okulu tanıyordum. Sanırım birçok kişi zaten TAC'de öğretmenlik yapmak ister. Bu tercihimin isabetli ve iyi olduğunu düşünüyorum. Bence TAC'de öğretmenlik yapmak bir ayrıcalıktır.

TAC'ye başladığınız yıllarda okulumuzda erkek öğrencilerimiz vardı. 1979 Eğitim-Öğretim yılında 91 yıl sonra ilk kez kız öğrenciler alınmaya başlandı. Ve siz o dönemde idareciydiniz. Bu radikal değişiklik okul-

da nasıl bir etki yarattı. Özellikle sizi nasıl etkiledi. Ne gibi sıkıntılar yaşındı?

Evet gerçekten radikal bir değişiklikti 91 yıldır her şey erkek öğrencilere göre yapılmış. Çok ince detayları düşünmek zorundaydık. Veliler, mezunlar, öğretmen ve idarecilerden bir komite oluşturuldu. Bu komite aylarca ön çalışmalar yaptı. Tabii ki bir uyum süreci oldu. Kız öğrencilerin gelmesiyle okulun genel havasında olumlu yansımalar oldu. O dönemlerde eski mezunlarla yaptığımız sohbetlerde bazıları öğrenim gören erkek öğrencileri şanslı buldular.

Okulumuzda yatılılığın kaldırılması da radikal bir karardı. Ve sizin ça-

lışma döneminize rastlar. Bu kararın alışına sebep olan şartlar neydi? Camiamız bu kararı nasıl karşıladı?

TAC'de yatılılığın önemi ve gerekliliği tartışılmaz bile... Yatılılık duygusal kaynaşmayı artırmak ve TAC'yi bölgesel okul olmaktan çıkarıyordu. Şu varki bazı kararlar olumsuz olmakla beraber o gün ki koşullar altında verilmekte. O zamanki pozisyonum bu karara etki edecek durumda değildi. Sosyal, ekonomik, fiziksel koşulların sağlanıp tekrar yatılılığın başlaması çok sevindirici.

Geriye dönüp baktığınızda keşke şunlar olsaydı veya şunlar olmasaydı dediğiniz neler geliyor aklınıza? Zor soru oldu değil mi?

Yaşamımda keşke dediğim durumlar az olmuştur. Günü kendi koşullarında değerlendirmekten yanayım. Çalışma arkadaşlarımla genellikle eş uyum içerisinde olmuştum.

Çalıştığınız yıllarda ki TAC ile şimdiki TAC'yi birkaç cümle ile karşılaştırmısınız?

TAC her zaman iyiydi, her zaman daha iyiyi hedeflemiştir. Şimdi de daha gelişmiş koşullarda ve daha iyi bir şekilde devam etmesi beni çok mutlu ediyor.

Mezun öğrencilerinizle görüşüyor ve haberleşiyormusunuz? Yıllar sonra

okuttuğunuz bir öğrenci ile karşılaştığınızda neler hissediyorsunuz? Bu konuda anlatacağınız bir anınız vardır.

Bazı öğrencilerimle sürekli görüşüyorum. Birçoğundan da haberdarım. Her bir öğrencim benim için çok değerli. Karşılaşmalarımız her zaman çok heyecanlı ve içten oluyor. Bir çok değişik ortamda farkındalık bana gurur veriyor. Onları çok seviyor ve güveniyorum.

Unutmadığınız bir okul anınızı Bizletter için anlatabilirmisiniz?

O kadar çok anı varki; yatılılığın önemini vurgulayan bir anı; Öğrenci işleri müdür yardımcılığı yaptığım dönemde Orta 1'den 1 öğrenci ofise geldi raptiye istedi. Ne yapacağını sordum. Yatakhane çok üşüyoruz pencerelerden soğuk hava geliyor naylonla kaplayacağız dedi. Öğrencinin yüzündeki mutluluk ifadesi görülmeye değerdi. (Öğrenci hayli varlıklı bir ailenin biricik oğluydu) Çünkü yatılı olarak kabul edilmekten çok büyük gurur duyuyordu.

Sık sık yurt içi ve yurt dışı seyahatleriniz oluyor. Seyahat etmeyi ve Yeni yerler görmeyi seviyorsunuz. Bugüne kadar nereleri ve hangi ülkeleri gezdiniz?

Yeni yerler, insanlar tanımaktan çok mutlu oluyorum. Listem biraz uzun. Kısaca 5 Kıta , 75 ülke diyebilirim. Gezilerimizle mezunlarımızla ve eski velilerimizle karşılaşmak çok güzel oluyor. Gezilerimin bir çoğunu TAC'li bir ailenin acentası aracılığıyla yapıyorum. Her gezimde TAC farkliliğini bir kez daha yaşıyorum. Sağlığım el verdiğince gezmeye devam.

Seyahatler dışında emeklilik günlerinizi nasıl geçiriyorsunuz? Hobileriniz var mı? Okul etkinliklerimize, mezunlar derneğimizin organize ettiği etkinliklere katılabiliyorsunuz? Emekli öğretmen arkadaşlarınızla buluşup eski günleri yad ettiğiniz oluyormu?

Yakın arkadaş grubumla vakit geçiriyorum. Aileme vakit ayırabiliyorum. Kitap okuyorum. Mezunlar derneğinin organize ettiği etkinliklere katılmaya çalışıyorum onlarla olmak çok güzel. Emekli öğretmen arkadaşlarımla az da olsa görüşüyoruz, telefonlaşıyoruz, eski günleri yad ediyoruz.

Bir iki cümle ile "Yıllarınızı verdiğiniz" TAC sizin için ne ifade ediyor sorusunu nasıl yanıtlarsınız?

Yıllarımı değil tüm çalışma hayatımı geçirdiğim TAC'nin benim için ifade ettiği şeyleri anlatmak birkaç cümleye sığmaz. Dünyaya bakışım, tüm ilişkilerimde, tüm yaşamışlarım çok etkili olmuştur.

Bizletter kanalı ile camiamıza vermek istediğiniz bir mesajınızı alabiliirmiyiz Jale Hocam?

Bana göre TAC'li olmak birbirini bağli olmak, sevgi ve saygı duymak, yaratıcı ve üretici olmakla eş değerdir. Bu ruhun hiç yok olmamasını bu eşsiz özelliklerin sonsuza kadar devam etmesini diliyorum.

BİR TATLI TESADÜF

TAC'lı dört kadın mezunun yolları aynı işyerinde kesişti

Hepsi 90'lı yıllarda mezun olmuş dört TAC mezununun yolları 300 kişilik uluslararası bir şirkette kesişti. Birbirlerinden habersiz aynı şirketin farklı departmanlarında çalışan bu dört TAC'lı kadın, tesadüfen okuldaş olduklarını öğrendiklerinden bu yana TAC dayanışma ruhuyla birbirlerine sıkı sıkıya kenetlenerek yollarına devam ediyorlar. 'Aranızda rekabet var mı?' sorusunu ise 'Ancak şirket pikniğindeki çuval yarışlarında' diye yanıtlıyorlar! Başak Beleli '91, Didem Özsoy Dirican '92, Sevinç Ener '98 ve Özge Yurdal '99, bugün uluslararası bir şirket olan NN Hayat ve Emeklilik'in farklı departmanlarında yönetici olarak çalışıyorlar. Kimi İnsan Kaynakları, kimi hukuk, kimi de satış ve iş geliştirme bölümüne damgasını vuruyor. Kariyerlerinde TAC'den aldıkları eğitimin büyük rolü olduğunu söyleyen 'sıkı dostlar', TAC'li olarak aynı işyerinde çalışmanın farkını ise tek kelimeyle özetliyorlar: Güven!

TAC serüveniniz nasıl başladı?

Başak Beleli '91 : 1984 yılında TAC'ye aslında geleceğim için ne kadar önemli bir adım attığımın hiç de farkında olmadan başladım. Ablam da orda okuduğu için benim için sanki zaten gitmem gereken tek okul seçeneği idi.

Didem Özsoy Dirican '92 : İlkokul 5. Sınıfın sonunda girdiğimiz kolej sınavlarında maalesef TAC'yi kazanamamıştım. Adana'da başka bir özel okulda Hazırlık sınıfını tamamladıktan sonra TAC'nin Ortaokul 1. Sınıfı için ara sınav ile öğrenci alındı. Annemin ısrarları ile bu sınava girdim ve TAC hayatım bu şekilde başladı.

Sevinç Ener '98 : Küçükçük bir çocukken kolej sınavına giriyorduk. Hatta o zamanlar annelerimiz bizi hem Anadolu lisesi hem de kolej sınavına sokuyorlardı. Ben okulu tanıımıyordum bile. Bir gün kazananları görmek için okula geldik, orada listede adımlı okuduğumu hatırlıyorum, o noktadan sonra maceramız başladı.

Özge Yurdal '99 : Eskiden çok eskiden ilkököl 5 sene iken, 5. Sınıf sonunda anadolu liseleri ve kolej sınavlarına girerdik. Benim dönemim çok bahtsızdır, o sene Anadolu liseleri sınavı, soruların çalınması sebebiyle iptal edilmişti, iki kere girdik. Kolej sınavım çok daha iyi geçmişti zaten

bizimkilerden, etraflıca bir araştırmadan sonra, TAC olmalı diye heyet kararı çıkmıştı.

"EN BÜYÜK HEDEFİMİZ LOUNGE'A GİREBİLMEKTİ"

80'ler ve 90'larda TAC nasıldı? O dönemi bize anlatır mısınız?

Başak: 80'lerde sobalı ve tebeşirliydii! :) Sevinç ve Özge ile anılarımızı konuşurken fark ettik ki onların döneminde bunların ikisi de kalmamış. Ama biz soba ve tebeşirle, ya da okulun bugüne göre daha iptidai olan tüm şartlarıyla çok ama çok mutluyduk. Bu araçların, binaların kısa zamanda bunca değişmesine rağmen okulun

kendine özgü ruhunun hep aynı kalıyor olması bu okulu özel kılan en önemli şey sanırım. Şu anda nasıl bilmiyorum ama bizim zamanımızda 11 yaşındakilerle 18 yaşındakilerin aynı kampüste okuması – zaman zaman zorlayıcı durumlara yol açsa da – abilik/ablalık ruhunun güçlü bir şekilde hissedilmesine olanak sağlıyordu.

Didem: 90'larda TAC'de bütün sınıflar aynı kampüste bir arada okurduk. Abi ve ablalarımızın sadece girebildiği lounge'muz vardı. En büyük hayalimiz Lise 1. Sınıf olup bizim de bu ayrıcalığa sahip olmamızdı. Şimdi dönüp baktığımda lounge'a girebilmek en büyük ve hayatımızın en önemli konularından biriydi, bu çok büyük bir ayrıcalıktı. Bunun yanında benim dönemimle birlikte yatılılık bitmişti. Son yatılı dönem 92 dönemiydi. Dersler bitip, gündüzlü öğrenciler okuldan ayrılmaya başladığında abiler okulun sahibi olarak, onların söylediği buydu, okulda kalırlardı. Hep keşke ben

de yatılı olsam demişimdir.

Sevinç : Aklıma ilk gelen kelime "is-yankar". Biraz erken büyümeye çalıştığımız ve başımızdan büyük işlere girmeye pek hevesli olduğumuz dönemlerdi diyebilirim.

Ölge : Prep dahil 7 sene aynı kampüste okuduk, belki şimdiye göre – ister istemez- biraz daha hissedilir bir bağ vardı. 10-11 yaşından 17-18 yaşına kadar uzun bir süre. Birlikte büyüdük buradaki en doğru tanım olur sanırım. Yemek zamanlarımız farklıydı yalnız, prep-orta-lise olarak ayrılırdı. En çok gözümde canlanan şey sticklerin kullanılmadığı zamanlardan. Kütüphanenin yerinde lounge vardı, köhne, karanlık. Spor salonu benim dönemimde yapıldı, öncesinde Stickler'in altında soyunma odaları vardı, bodrumda... Yalak tarafından girilen yeri parkeli kapalı bir oda vardı, büyükçeydi. Kötü havalarda beden eğitimi derslerini orada yapardık.

Stickler yeniden kullanıma açıldığında o kadar imrenmişim ki, şimdi bile içim gider. Yine yalak tarafındaki dut ağacından tırtıl toplayıp beslediğimizi hatırlıyorum. Bazen rüyalarımda Unity'nin koridorlarında dolanıyordum dolabımı arıyorum mesela. Dolaplar hala var değil mi? Bu arada Sevinç'e katılıyorum, 98'in bu isyankar tavırları hala dilimizde.

"ABİLER LABORATUVARDAN HAMSTER'I YÜRÜTMÜŞTÜ!"

Unutamadığınız anınız var mı?

Başak : Benim hafızam çok kötü ve anılarımda son derece yaratıcı mu-zurluklarımız ağırlıkta. Öyle ki, bir-çoğunu burada anlatırsam birçok arkadaşımı ispiyonlamış olurum, ispiyonlamayayım.

Didem : Bu soruyu okur okumaz aklıma bir sahne geldi. Bahar aylarıydı yanlış hatırlamıyordum. Fen laboratuvarının

bulunduğu binanın üst kısmı yatakhaneydi. Abiler laboratuvardan temin ettikleri hamster'a yatakhane de bakıyorlardı. Derlerde bir anda sınıfta dolaşan bir hamster görebilirdiniz. Nedenini hatırlamamakla beraber hamster bir şekilde ölmüştü. Ve bu hamster'a yatılı abiler cenaze töreni düzenlediler. Törene tüm yatılılar katılmıştı. İsmi de vardı hamster'ın ancak ismini hatırlayamadım. 'Hasan' olabilir bir ihtimal. Unutmadığım diğer anılar arasında meşhur ayıbol, baharın gelmesiyle birlikte Stickler'in en üst katından lounge'a boşaltılan kovalarca sular, meşhur su savaşları, yalağın içine taşınan insanlar...

Sevinç: O dönemki dean'imiz bir gün düşünceli bir şekilde kampüs içinde yürürken bayrak dileğine çarpıp direkten özür dilemişti, biz de buna şahit olan 3 arkadaş yıllarca onu her gördüğümüzde imalı imalı gülererek kıpkırmızı olmasına sebep olmuştuk, bazen aklıma geliyor ve hala gülüyorum.

Özge: Balık hafızalıyım ben, aslında o kadar çok ki, detayları hatırlayamıyorum...

"TAC'Lİ OLMANIN EN BÜYÜK KAZANCI: ÖZGÜVEN"

TAC size neler kazandırdı?

Başak: Tam kişiliğimizin geliştiği yıllar olduğu için herhalde çoğu özelliğimi TAC'de kazanmışımdır ancak hangilerinin sadece bu okuldan kaynaklandığını söylemek zor. Fakat şu anda tüm TAC'li tanıdıklarımı düşündüğümde sanki en önemli ortak özellik, hayatta kendilerine özgü bir duruş sahibi olmaları. Sanırım TAC'nin kişilere kazandırdığı en önemli şeyler özgüven, seçimi her neyse onların arkasında sağlam durma becerisi ve güçlü bir karakter.

Didem: TAC'de geçirdiğim yıllar en güzel yıllardı diyebilirim. Bana kazandırdıklarına gelirsem öncelikle çok güzel, sağlam ve başarılı ve kendine munhasır insanlarla dolu bir camia kazandırdı. Kişi olarak kendime baktığımda ise özgüven, inandıklarımın arkasında durmayı, her koşulda

ve ortamda hakkımı savunmayı ve adaletli olmayı diyebilirim.

Sevinç: TAC bana kişisel özerklik ve kendi kararlarımı alma cesareti kazandırdı diyebilirim.

"YOLLARI AYNİ ŞİRKETTE KESİŞTİ"

TAC 'den sonra neler yaptınız?

Başak: Boğaziçi Üniversitesi Ekonomi bölümünü kazanarak İstanbul'a geldim. TAC'den sonra üniversiteye asla alışamadım, arada bir yıl kaydımı dondurup dil öğrenmeye Almanya'ya gittim. Bitirdikten sonra gene İstanbul'da P&G firmasında finasta işe başladım. 8 yıl orda çalıştıktan sonra ikiz kızlarımızın doğumuyla birlikte işten ayrılıp İzmir'e taşındık. 3 yıl boyunca oraya da pek

alışamayıp İstanbul'a ve iş yaşamına geri döndüm. O dönemin faydası kariyerimde aslında ne yapmak istediğimi düşünmeye ve araştırmaya bolca vaktimin olmasıydı ve İK alanına geçmeyi seçmemle sonuçlandı. Tabi bunu burada bir cümleyle söylediğim kadar kolay olmadı bu süreç, çok zorlandım fakat her aşamasında TAC'li arkadaşlarımın / abilerimin desteğini hissettim. Örneğin Alihan Irmakke-

sen abinin en umutsuzluğa kapıldığım zamanda beni "senden çok iyi bir İK'cı olur, sakın vazgeçme" diyerek yüreklendirmesini hiç unutmam. O dönemin sonunda o zamanki adıyla Cadbury şirketinde başladığım İK kariyerimi de şu anda 2.5 yıldır NN Hayat ve Emeklilik firmasında büyük bir keyifle sürdürüyorum.

Didem: TAC'den sonra Ankara'da

üniversite hayatım başladı. İlk yıl biraz zor oldu. Hep TAC'yi, oradaki ortamı, arkadaşlıkları, ilişkileri aradım. Sonrasında ise insan alışıyor. Üniversite hayatım bittiğinde İstanbul'a gelmek gibi bir niyetim olmadığı için Ankara'da iş aradım. Ancak istediğim gibi gitmeyince, İstanbul'a gelerek ben de İstanbul'a gelenler kervanına katıldım. Bankacılık sektörüyle başlayan iş hayatım yine finans alanında devam etti. 3 yıldır NN Hayat ve Emeklilik'te bu sıcak ailenin bir parçasıyım.

Sevinç: İstanbul'a üniversiteye geldim, lise yıllarının aşıladığı dil seviyesiyle tercümanlık okudum ama sadece okul yıllarında bu işi yaptım. Ondan sonra da neler yapmadım ki; reklamcılık, proje yönetimi, pazarlama, akademi gibi çok farklı alan ve sektörlerde çalıştım, ne sevdiğimi anlamaya çalıştım, yıllarca yaptığım farklı işler beni bugün bulunduğum noktaya getirdi. Şimdi de öğrendiğim her şeyin içinde olduğu bir iş yapıyorum: strateji ve iş geliştirme.

Özge: Ankara Hukuk'u kazandım ama kaydımı dondurup Japonya'ya gittim. Bir sene kaldıktan sonra Türkiye'ye dönüp üniversiteye devam ettim, voleybol takımına girdim. TAC'deyken Çukurova Spor Kulübünde lisanslı oynardık, o zaman TAC voleybol takımı hep Çukurova'da lisanslıydı. Voleybolcu olacaktım ama avukat çıktım. Ankara'da stajımı tamamlayıp İngiltere'ye master'a gittim ve "solici-tor" olabilmek için denklik derslerini verdim. 3 sene kaldım, okudum, çalıştım, sonra dayanamayıp Türkiye'ye döndüm. Bu diyar diyar gezmelerim hep TAC' den, çok yabancı hocamız vardı, hem onların ülkelerini merak ederdim hem de cesaretlerine ve açık görüşlülüklerine bayılırdım.

"TAC'Lİ OLMANIN BİR DURUŞU BİR HAVASI VAR"

İş yaşamında TAC' li olmanın avantajlarını gördünüz mü?

Başak: Öncelikle kazandırdığı kişilik özelliklerinin faydasını gördüm elbette. Onun dışında, çeşitli şirketlerde çeşitli şekillerde karşıma çıkan

TAC'liler sayesinde işler her zaman biraz daha kolay ve keyifli oldu çünkü bu kişiler sayesinde ortak bir dil ve belli bir güvenle yola çıkabildik.

Didem: Bence gördüm. TAC'li olmanın bir duruşu var, bir havası var. TAC'de okuyanların, o havayı solu-yanların ayrı bir duruşu, bakışı var. buna sahip olduğunuzda da iş hayatında bu özgüven nerden geliyor diyor diğer insanlar.

Sevinç: Aslında hepimiz karakteri-mizin en çok geliştiği dönemlerde TAC'deydik. Bugünkü duruşumuzu o zaman kazandık. Okulumuzun bize kazandırdığı analiz etme ve konuları farklı açılardan yorumlama yetkinliği de bence iş ortamında bizi biraz farklılaştırıyor. Bu da iş hayatında bana her zaman yardımcı oldu.

Özge: Aldığımız eğitimin kalitesi ve büyüme döneminde TAC'nin bize verdiği özgüven, saygı ve çalışkan olma, merak etme yetisi yadsınamaz. TAC mezunlarının kariyer basamaklarında güzel yerlerde olmaları sanırım bunun bir göstergesi.

"ANCAK ÇUVAL YARIŞINDA BİRBİRİMİZE RAKİP OLURUZ"

Şirket içinde birbirinize rakip misiniz?

Didem: Hiç değiliz. Sevinç, Özge ve Başak ile konuşurken kendimi ayrı bir rahat hissediyorum. Hem rahat hissediyorum hem de onlara ayrı bir güven duyuyorum. Her ne kadar Özge ile bazen fikir ayrılıklarımız olsa da gayet hararetli bir şekilde tartışıp, sonrasında da birbirimize sarılıyoruz.

Sevinç: Bu soruya bayıldım (ve çok güldüm). Hayır, kesinlikle değiliz. Biz mesela Didem'le çok benzer işler yapıyoruz ama bir şeyi çok iyi biliyoruz: burada bulunma amacımız işimizi en iyi şekilde yapmak ve gerçekten fayda sağlamak. Gerektiğinde birbirimize yol gösteririz, iyi fikirleri de her zaman destekleriz. Hepimizin kişisel egolardan uzak bir iş anlayışımız ve duruşumuz var diyebilirim.

Özge: Ablalarım (!) ile pozisyonla-

rımız tamamen farklı. Ben şirketin hukuki süreçleri ile ilgileniyorum, yani aslında her biri için destek departman olarak çalışıyorum. Durum farklı bile olsaydı, rekabet en fazla şirket pikniklerinde çuval yarışında olurdu sanırım.

"TAC'DEN ÖĞRENDİKLERİMİZ İŞ HAYATIMIZI KOLAYLAŞTIRIYOR"

Profesyonellikle TAC'de edinilen abilik-ablalık, kardeşlik duygularını nasıl dengeliyorsunuz?

Başak: Öncelikle NN'de bir TAC'li olmaktan çok gurur duyuyorum. Ben bu şirkette İK'ya başladığımda Didem, Sevinç ve Özge zaten buradaydı, hepimiz birbirimizden bağımsız bir şekilde buraya girdik ve şu anda hepimiz şirketin yönetim kademesindeyiz. Bu bizim ölçeğimizde (300 kişilik) uluslararası bir şirkette çok rastlanır bir durum değil ve bence TAC'nin nasıl nitelikli insanlar yetiştirdiğine güzel bir örnek. Abi-kardeşlik ilişkisini burada en güzel haliyle yaşattığımızı düşünüyorum çünkü birbirimize karşı her zaman sonsuz güven duyuyor ve hiçbir zaman objektifliğimizi kaybetmiyoruz. Yeri geldiğinde fikir ayrılıkları yaşadığımızda TAC'nin bize öğrettiği şekilde bağımsız, yapıcı, açık bir şekilde ve saygı sevgi çerçevesinde konuşarak her şeyi halledabiliyoruz. Gene TAC'nin bize kazandırdıkları sayesinde şirketimizdeki hiyerarşik olmayan, kişisel inisiyatife çok önem veren, dinamik ve aile hissi yaratan ortama çok kolay uyum gösteriyoruz.

Didem: Aslında burada hiç sorun yaşamadık diyebilirim. Öncelikle insanlara saygılı ve Sevgi dolu yaklaştığınızda herşey olması gerektiği şekilde kendiliğinden geliyor zaten. Fikir ayrılıklarımız olmuyor mu, oluyor tabii ki. Bunları da açık, objektif ve saygılı bir şekilde tartışıp, fikirlerimizi paylaşıp sonrasında da mavra atabiliyoruz. Hiç birşeyi kişisel almıyoruz hele de konu iş olunca.

Sevinç: Bir kere hiçbir şeyi kişisel almıyoruz, bu iş hayatında çok önemli. Bunu bildikten sonra gerisi gerçekten teferruat.

Özge: Şirket içerisinde hiyerarşik konuma bakmaksızın herkesin birbirine ismiyle hitap etmesi gibi bir kültür var. Bunu en güzel uygulayan Başak (Hanım). Evet ben hariç herkes uyguluyor diyelim. Özellikle TAC'li olmaları nedeniyle hepsinin bende ayrı bir yeri var, belki ondan. Genelde şirketi ve iş ortamında olduğumuzu unutup en rahat dertleştiğim ve iş yaptığımız yine onlar.

"AYNI İŞYERİNDE OKULDAŞ OLMAK GÜVEN VERİYOR"

İş hayatında aynı okuldan olmak bu anlamda avantaj mı dezavantaj mı?

Başak: Bizim durumumuzda avantaj doğru kelime midir bilmiyorum ama mutluluk, rahatlık ve güven verdiği kesin.

Didem: Bence avantaj. Öncelikle birbirimizi daha rahat anladığımızı söyleyebilirim. Birbirimize olan yakınlığımız, güvenimiz, rahat oluşumuz hep aynı yuvada TAC'de okumamızdan, aynı havayı solumamızdan geliyor.

Sevinç: NN'e farklı zamanlarda geldik ve birbirimizi tanı mıyorduk. TAC'li olduğumuzu sonradan başka insanların bunu bize söylemesinden öğrendik. O noktadan sonra benzerliğimiz ve ortak tecrübeler bizi yakınlılaştırdı ve şirket içi kendi kulübümüzü kurmuş olduk. Birbirimize gerçekten bağlıyız, sonuna kadar güveniyoruz ve destekliyoruz. Tabii bunu başka insanların kıskandırmadan yapmaya da gayret ediyorum.

Özge: Dışardan bakana görülmez belki ama aramızda güzel bir bağ var. TAC'li olmak her zaman bir avantaj ama iş hayatında birden çok TAC'li olması avantajdan öte, güven veren bir duygu.

"TAC'Lİ OLMANIN FAYDASINI YILLAR SONRA DA GÖRÜYORSUNUZ"

TAC'de eğitim gören kardeşlerinize söylemek istedikleriniz var mı?

Başak: Belki çok klişe olacak ama bu yıllarının kıymetini bilsinler. Oradaki

her anlarını değerlendirsınler, daha çok insan tanıyarak, daha çok öğrenerek ama mutlaka çok eğlenerek. Çünkü benim anladığım hayat daha sonra hiç bir zaman o kadar eğlenceli ve güzel olmuyor.

Didem: Şu anda okuyan kardeşlerime şunu söyleyebilirim. Çok ayrıcalıklı bir okulda okuyorsunuz. Tadını doyasıya çıkarın. Her ne kadar üniversiteye girişte alacağınız puanlar önemli olsa da TAC'de kazandığınız özgüven, adalet, saygı, yaptığınız arkasında durmanız ve Sevgi alacağınız tüm puanlardan daha da önemli. Hayatta sizi bir yere taşıyacak olan bu

özellikleriniz olacak.

Sevinç: Bugün her öğrencinin okula ya da arkadaşlarına hissettiği bağlılığın seviyesi farklı olabilir ve de bu normaldir. Yine de ben kardeşlerime şunu garantileyebilirim ki; mezun olduktan sonra uzun süre TAC' den kimseyle karşılaşmalar dahi bugün kurdukları arkadaşlıkların faydasını yıllar sonra mutlaka görecekler. Çünkü yolların kesişmemesi diye bir durum söz konusu değil, görünen o ki biz her yerdeyiz.

Özge: TAC'deyken hep "bir"dik, birlikte hareket ederdik. Ama insanlık

hali, birbirini sevmeyenler, anlaşılmayanlar mutlaka olurdu. Kardeşlik yani. Ben şahsen öz kardeşimle bile (ki o da TAC mezunu) kedi köpek gibiyim. Fakat çok enteresandır ki, mezun olduktan sonra sokakta bir TAC'li görsem o kadar sevinirim ki, senelerce görüşmemiş bile olsam saatlerce konuşabiliyoruz. Hatta onlar kendilerini bilir- lisede alakası olmayan iki arkadaşımız yıllar sonra evlendiler! Mezuniyet sonrası herkes kendi yoluna da gitse, yollar bir şekilde kesişiyor, kaç yaşınızda olursanız olun 15 yaşına geri dönüyoruz. Bunun değerini bilmek lazım.

"Vasidas'ta bu sayıdaki konuğum, 60'ları iskalamamış olma lüksü için reenkarnasyona mecbur olmayan '75 Alper Güngör"

VASIDAS

"Sen küçükken kaç yaşıydın?" Babamın yıllar boyu bize sormaktan en fazla keyif aldığı soru ya buydu, ya da öbür, "Elim cebimde" diye başlayanı. Dönüp dolaşır, tekrar tekrar aynı soruları sorardı nedense.

Zor mu olsun, kolay mı?" dedim. "Orta" dedi İdil. Benim kızım "orta" soru sever. Uzun uzun düşünür gibi yapıp, "Avustralya keşfedilmeden önce dünyanın en büyük adası hangisiydi?" diye sordum bilge bir şaman edasıyla. "Avustralya" dedi bir saniyede, ne şamanlık kaldı, ne bir şey. Onu bebekler

bilirmiş. Sonradan öğrendiğime göre, bebeklerinin böyle soruların cevaplarını bilmelerinin nedeni, babalarının böyle soruları daha önce (tekrar tekrar) sormuş olmasıymış. Şeytan dedi ki "Işık dalga mıdır, parçacık mı?" diye sor. Da...

Ya onu da geçen hafta sorduysak? "Bayrak sor, bayrak" diye kurtardı beni kendimden. Orta bayrak... Hah: "Hangi ülkenin bayrağı sarı-mavi, böyle yan yatmış bir haç desenli?"

Kimimiz kalpten ölüyoruz, kimimiz trafik kazasından, kimimiz kan-

serden. Ancak hepimiz, yaşadığımız için ölüyoruz. Biz bunu 88'de Metallica'dan öğrenmiştik.

Yüzyıllarca birbirini yiyen Avrupa halklarına barışı getiren de savaş, dememizde bir sakınca yok o halde. Barışı, Kömür-Çelik Birliği'ni, ortak para birimini ve vasisdası...

Vasisdasın öyküsü bir rivayete göre Almanya'nın Fransız ordularınca, bir diğer rivayete göre ise Fransa'nın Alman ordularınca işgaliyle başlıyor. Artık hangi ulvi amaçla hangi bayrağın altında yürüyordularsa, mutlaka doğduğuna pişman askerlerin dikkatini, bazen bir kapının, bazen bir pencerenin, bazen bir duvarın üst kısmında bulunan, aralanabilen küçük pencereler çeker.

Mimara sorarsan oda az ışık alsın hele diye yapılmış, askere sorarsan gizlenerek ateş etmek isteyen direnişçilerce, psikoloğa sorarsan tekinsiz havalarda kapıyı kimin çaldığını sorarken bastırırken ölüm korkusunu hafifletmek için, tuvaletçiye sorarsan tövbe estağfurullah. İşte Almanca'da "Bu ne?" sorusuna karşılık gelen "Was ist das?" ifadesi o vesileyle bu küçük pencerelerle özdeşleşmiş, Fransızca'ya "Vasistas" olarak geçen bu terim zamanla, aralarında Türkçe'nin de yer aldığı birçok dilde, hafif değişiklikler geçirerek üç aşağı beş yukarı "üstten aralanabilen pencere" anlamıyla kullanılagelir olmuş.

Bugün artık Hristiyanların Noel bayramının alametifarıkası olmuş ağaç altına hediye koyma âdetinin kendi öz Şamanist atalarından kaynaklandığını duyan Müslüman bir Türk ne kadar şaşırırsa, başka diyarlarda küçük pencereye vasisdas dendiğini duyan bir Almanın kafası da herhalde o denli karışacaktır. Allah vermeye de yanıtlamaya kalmasin garibim, soru sanıp...

Halen Avrupa'nın çeşitli köşelerinde yaşayan en az yüz TAC/Talas mezunu mevcut. Bunun 50 küsürü birbiriyile TAC Avrupa iletişim grubu kanalıyla temas halinde.

Her ne kadar resmi bir yapılanmaya sahip değilsek de onursal başkanımız diyebileceğimiz, Frankfurt'tan '57 Mahmut Telli abimiz kısa bir süre

önce, bizleri, Bizletter'da (en azından bir dönem) bir köşe vasıtasıyla sürekli temsil etmeyi önerince vasisdasın semantik serüvenine yeni bir boyut ekleniverdi.

Vasisdas köşesi, Türkiye'deki ana üssümüze, biz de varız, gerek öğrenci kardeşlerin gerekse mezunların buralarda da bir adresi var, unutmayın, diyen küçük bir pencere.

Ama madden, ama manen.

Camiamızın küçük bir bölümünde belki Viyana'da bir yaz okuluna gitme, belki de atlayıp, nicedir haber alınmayan o eski dosta kaçma isteği uyandıracak.

Çoğunluğaysa sadece rüzgâr gibi geçen bir okuma keyfi sunacak. Birkaç sayıda elimizden geldiğince, belirli bir ülkenin/bölgenin tanıtımını, orada yaşayan bir veya birkaç mezumumuzun kişisel öyküsüyle birleştirmeye çalışacağız.

Vasisdas turistik rehberlik sunmaktansa, büyük ailemizin "bizim buralara" yolu düşebilecek, özellikle genç üyelerine ışık tutmak, başka diyarları merak eden ilgili okuyuculara ilaç olmak ve gönül çekmecelerinde saklanan mezun öykülerini güneşe kavuşturmak üzere aralanacak.

Gün gelir, bir gün lazım olur diye, Köln'den Jönköping'e nasıl gidilebilir, sorusunun yanıtını internetten bulmakta zorlanmayacağınızı varsayarak, iyisi mi ben size, Köln'den Jönköping'e nasıl gitmemeli, sorusunun yanıtını vereyim. O internete henüz düşmemiş olabilir.

Önce İstanbul'a uçmamalı, oradan Adana'ya uçmaya kalkmamalı, hele üç çocuk telaşı dede nine hasretiyle zenginleştirilerek Adana uçağını kaçırmaktan mutlaka imtina etmeli, güney fırınında bir müddet lahmacun olduktan sonra Adana'dan İstanbul aktarmasıyla Göteborg'a inip kuzey buzluğunda dondurma olmaya heveslenmemeli.

Bakalım nereye inmişiz...

Sarı mavi renkli, böyle yan yatmış bir haç desenli bir bayrağı olan İsveç Krallığı'nın yönetim biçimi parlamenter monarşi. Yani, göstermelik bir kralı var. İsveç Avrupa Birliği üyesi, ancak NATO üyesi değil, iki asırdır

dünya savaşları dâhil birçok silahlı çatışmadan uzak durmuş.

Kişisel görüşüm: Avrupa'da İngilizce'nin yabancı dil olarak en iyi konuşulduğu iki ülkeden biri İsveç (diğeri Hollanda). 95'te İstanbul'daki Finlandiya Konsolosluğu'nda "Finlandiya'da mastır yapmak için Fince bilmek şart mı?" soruma, "Hayır, İsveççe de kabul ederiz" yanıtını aldığımı da İsveççe dil kursuna giden gençlere bu vesileyle aktarayım, belki moral olur.

19. yüzyılda ABB, Alfa Laval, Ericsson gibi firmalar öncülüğünde endüstrileşen İsveç'in kişi başına düşen milli geliri \$ 50-60 bin civarında. Ikea'nın İsveç'ten çıkmasına şaşırılmamalı: ülke boydan boya ağaç kaplı, devlet arazilerinin yarısı orman. Küresel ölçekli markaları arasında, saydıklarımızdan başka H&M, Volvo, Saab, Scania, Electrolux ve Tetra-Pak yer alıyor. Bilim ve teknoloji alanında çalışmak isteyenlere küçük bir bilgi: İsveç, bütçeden arge yatırımlarına ayrılan ödenek oranlarında İsrail'in ardından dünya ikincisi.

Ormanlardan geriye kalan alanın büyük kısmı göl ve ırmak olunca, İsveç'in enerji ihtiyacının yarısının hidroelektrik kaynaklardan karşılanması da anlaşılabilir. İki yüz binin üzerinde adaya sahip olan İsveç'in onda birinden fazlası doğal koruma alanı.

Ancak çevreyi koruma kaygılı o İsveç kamu vicdanını, savaş ve silah teknolojisi dedin mi ara ki bulasın: dünyanın 10. büyük silah ihracatçısılar. Balık baştan kokarmış: Dinamitin mucidi Alfred Nobel İsveçli. Sonradan pişman olmuş diyorlar, işit de inanma.

Toplumsal haklar ve güvenceler alanında öncü role sahip İsveç'te anne babaların çocuklarını dövmesi 1979'da yasaklanmış. Cinsiyet eşitliği endekslerinde de dünya birincisidir. Ülkenin kuzeyinde yaşayan göçebe Sami halkının asimilasyonu işe, tarihlerinin karanlık bir sayfası.

Bir başka karanlık sayfa da, İsveç'in ünlü başbakanı (Kennedy'si?) Olof Palme'nin 1986'da her zamanki gibi korumasız gittiği bir sinemanın çıkışında suikasta kurban gitmesi. Cinayet sanığı suçlamaları reddedip

gerçek suçluyu açıklayacağını söyledikten kısa süre sonra ani bir beyin kanaması geçirerek sırlarını öbür tarafa götürmüştü. Komplo teorilerinin bini bir para.

İsveç'in dünya kültürüne katkılarının altında en başta Selma Lagerlöf, Greta Garbo, Astrid Lindgren, Ingmar & Ingrid Bergmann ve elbette ABBA'nın imzaları bulunuyor. Sporda öne çıkan isimler Björn Borg ve Zlatan Ibrahimovic. Buz hokeyinde tarih yazmış sporcuları da olmakla birlikte, bizim nispeten okumadığımız sayfalar dalar, diyerek aforlarını isteyelim.

10 milyon nüfuslu İsveç'te 50 bin kadar Türk yaşıyor. Artık İsveçli olmuş olanlar ayrı tabii. TAC'yi temsil eden isimler arasında ise '89 Mert Canberk, '03 Ufuk Kırık, '75 Alper Güngör ve '65 Erhan Erdoğan sayılabilir. Mert Stockholm'de, Ericsson'da yönetici. Ufuk, Lund Üniversitesi'nde immünoteknolojide, kanser araştırmalarını destekleyen çalışmalar yapıyor. Erhan abiye de zor da olsa ulaşmakla beraber öyküsünü ne yazık ki yetiştiremedik. Fakat internette gezinince neler çıkmıyor insanın karşısına: 12 Mart '71 ihtilalinden bir hafta önce ODTÜ'de öğrenci direnişi önderliğini yaparken bacağından vurulan Erhan abinin kuşatma altındaki ODTÜ'den kaçırılması, '64 Uluç abi tarafından '55 Mete abiyle tanıştırılması, Mr. Robeson'ın emriyle gizlice ameliyat ettirilmesi ve daha neler neler Mete abinin web sitesinde yer alan paha biçilmez anılardan okunabilir. Şahsen 73 doğumlu biri olarak reenkarasyona inanmak için bir sebep daha buluyorum bu hafta sonu: Efsanevi 60'ları iskelememiş olma umudu...

Vasidas'ın bu sayıdaki konuğu, 60'ları iskelememiş olma lüksü için reenkarasyona mecbur olmayan '75 Alper Güngör. Alper abinin yaşam öyküsü başlı başına bir film. Askerliğini sihirbaz olarak yapmasından tutun da sonradan 5 ayrı siklette dünya şampiyonu olan Sugar Ray Leonard'la ringe çıkmasına varana dek... Her şeyi yazmak ne mümkün? İyisi mi biz kalemi, Mersin'in bir dağ köyünde dünyaya gelen küçük bir çocuğu bırakalım:

Köy Enstitü'lü anne babanın ikinci çocuğu olarak Mersin'in Erçel köyünde doğdum. Okula başlayınca kadar hep köyde nenemin yanında kaldım. Nenem benim her şeyimdi, ne öğrendiysem ondan öğrendim. İnsan olmayı, yardım etmeyi, korkmamayı, insan ayırt etmemeyi...

Gecelerin sesi

Çok hareketli çocuktum, hep elimde kuş lastiği (sapan), dağ taş durmaz, gezerdim. Nenem beni yılan, çıyan sokar diye hocaya götürdü ve parplattırdı (bir nevi, her türlü tehlikeye karşı koruyan ritüel). Hoca kulağımın arkasına, kafamın birkaç yerine jilet attı, sonra bir şeyler okudu, sarımsak sürdü, kül attı, bol bol tükürdü her tarafıma pezevenk. Sonra dedi ki "Artık sana kurşun bile işlemez".

gideceksin" dedi. Eşek değirmenin yoluna programlıydı sanki, sırtına buğday çuvalı yüklenince beni değirmene götürürdü. Değirmenci çuvalı indirir, bana yarım somun ekmek verir, "Hadi sen dinlen" derdi. İlk somun ekmeğini orda gördüm ve yedim. O tadı unutamam. Değirmene gittiğim ilk gecemi hiç unutamam. Rahmetli nenem gece üç gibi uyandırdı, "Hadi" dedi, "evin erkeği sensin, değirmene sen gidiyorsun". Bana bir büyük gibi davrandığı zaman çok hoşuma giderdi. Neyse eşek yüklendi, beni çuvaların üzerine oturttu, değirmene doğru yol almaya başladım. Dinlediğim hikâyelerden midir nedir bilmem, aklıma devler falan gelmeye başladı. Bu arada kurtlar çok yakınlarımda ulumaya başladı. Biraz korkmaya

Alper Abi Kar keklığı avında

Artık beni kimse tutabilir mi! Ondaki sonra hep yılan kovaladım, yakaladığım yılanların keçeyle dişini çekip, çocuklara zarar vermesin diye zehirsiz hale getirdim. Korkusuzluğumun temelleri o zaman atıldı. Geceleri o zamanlar kurtlar ulur, tilkiler pavuklardı. Hela dışarıda, elektrik, ışık falan yok. Kızım Josef Josef atardı ama sonra aklıma parplandığım gelirdi, korku geçer giderdi. Hatta korkmak bir tarafa, zevk almaya başlamıştım. Beş yaşındaydım, nenem "Artık büyüdü, bundan sonra değirmene sen

başladım, hemen parplandığım aklıma geldi, sakinledim. Hala ortalık zifiri karanlık, birden karşıma bir dudağı yerde bir dudağı gökte bir dev çıktı. Allah yandık, dedim. Baktım kurtuluş yok, o zaman mücadele etmeye karar verdim. Dedim ki deve, "Ben parplıyım, sen vız gelirsin. Hele bir de nenem var, ikimiz senin ağzına tükürürüz". Parplandığımı duyunca dev hemen kayboldu. Böylece devlere karşı ilk savaşımı kazanmış oldum. Bütün hayatım boyunca hep devlere karşı

savaştım ve anladım ki en az benim kadar devler de korkak. Korkusunu kontrol edebilen kazanıyor.

Dağdan ovaya

Annemle babamın tayini bir ova köyü olan Adana'nın Baltalı köyüne çıktı. O zamana hayatımda ilk defa medeniyete bu kadar yaklaşmıştım.

o zaman gördüm. Yediğim kırmızı, buzdolabından çıkan soğuk elmayı unutamam. İlkokula babamın sınıfında başladım. Okulda iki sınıf vardı. Babam 1, 2, 3'ü aynı sınıfta, annem de 4 ve 5'i aynı sınıfta okuturlardı. Okulda çok başarılıydim, babam ikinci sınıflarla uğraşırken ben birinci sınıfa o yaşta

fetsin, serçeden şiş kebabı yapardım her gün. Bir keresinde okulla Yenice'ye geziye gittik. Hayatımda lokomotifini yakından ilk o zaman gördüm ve istasyonda babam herkesi telefonla konuşturtu. O heyecanı unutamam, sevindirdik olmuştuk. O öğretmenlerin hakkı ödenmez. Babam rahmetli oldu, annem hala sağ. Köy enstitüleri bir daha gelir mi, bilmem. Unutmadan söyleyeyim, yüzmeyi Baltalı köyünde kanalda öğrendim. Babam büyüklerin yüzdüğü büyük kanala beni atardı, "Oğlum sen Hikmet hocanın oğlusun, yüzümü kara çıkarma, hadi yüz" derdi, ben de yüzerdim, sanki doğuştan yüzme biliyordum.

Akdeniz mavis

Babam askere gitmeden av arkadaşından bir arsa almış Mersin'de. Baltalı köyündeyken borcu bitmişti ve tayinlerini istemişler, Mersin'e gelmiştik. Denizi ilk gördüğümde çok etkilenmişim, o mavi var ya! Başka denizlerde yok.

Anneme yoldaş olmak için ikinci sınıfı onun okulu olan Gazipaşa İlkokulu'nda okudum. Öğretmenimiz Karslı, evlenmemiş, kendini talebelerine adanmış Bahriye Coştu. Sabahları bir saat erken gelirdik, bize etüt yaptırırdı. Sınıf birincisiydim, herhalde sonra annemle Barbaros İlkokulu'na gidince ben giderken arkamdan ağlamıştı. Barbaros İlkokulu'nda da çok iyi bir öğretmenim vardı: Melahat Atalaysun. TAC'de bizim sınıftan Fırça Murat'ın teyzesi.

O aralar yazları da Kur'an kursuna giderdim. Kısa bir zamanda Kur'an Arapçasını söktüm. Hocanın gazıyla imam hatibe gitmeye karar verdim. Sağ olsun, öğretmenimin iknasıyla TAC giriş imtihanına da girdim. Fullbright bursunu da kazanmıştım. Öğretmenim "Tarsus'a gidiyorsun, yoksa hakkımı helal etmem" dedi. Ona her zaman dua ediyorum beni Tarsus'a yönlendirdiği için.

Tarsus canavarı

Koleje başladım. Babamlar ev yaptırıyor. Mersinden Tarsus'a yol parasını verecek kadar parası yok

Daha evvel benim gördüğüm en modern şey kamyondur. Köye kamyon geldiğinde dünyalar benim olurdu. Kamyon lokum, şeker, karpuz demektir. Adana'ya teyzemlere gittik. Hayatımda ilk elektriği, buzdolabını, üfürünce sönmeyen lambayı

öğretmenlik yapardım. Aynı avcılık serüvenlerim orda da devam etti. Parpının etkisi hala sürüyordu. Bir gün annemin sınıfına kafam bozuldu, sınıfa dışı çekilmiş üç tane yılan saldı, o gün okul tatil edilmişti. Çoğu kuş vururdum, Allah günahlarımı af-

babamın cebinde. Zavallı derdi ki, "Oğlum öğretmenler derneğine gidiyorum, İzzet hoca gelecek de bir çay ısmarlayacak diye bekliyorum". Neyse, Tarsus'ta bir ev ayarladılar. Ev de ev ola, bir oda, tuvalet dışarda, elektrik yok. Nenem gelmeden tek başımayım. Kahvaltı yok, erkenden okula gidiyorum yatılı arkadaşlarımı uyandırıyorum. Sağ olsun, ekmeğin arası bana bir şeyler çıkartıyorlar öyle idare ediyorum. Ertuğrul Tırak, Alev Dikici hiç ihmal etmediler benim kahvaltımı. Zaten harçlığımı da Aziz Köseoğlu verirdi.

O aralar Tarsus canavarı peydahlandı, devamlı birilerini öldürüyor. Hep kurbanları da okulla benim kaldığım ev arasında bulunuyordu. Evde elektrik olmadığından gece derslerimi okulda yapıyordum. Demir kapıdan çıkınca ortalık karanlık, herhalde parpının da tesiri biraz geçmiş olmalı ki, korkardım. Korkmamı yenmek için yüksek sesle şarkı söyler, koşardım. Yarı yola gelince bildiğim şarkılar biterdi, hadi bir tekrar daha yapardım. Baktım olmuyor, daha hızlı koşmaya başladım. Eve gelince iki saniyede eve girer, kapıyı kitler, derin nefes alırdım.

Koşmayı sevmeğe başladım. Hafta sonları çantamı minibüse arkadaşlara verirdim, Tarsus Mersin arası koşardım. Yolda köylüler beni "Deli, deli" diye taşlarlardı, köpekler kovalardı. Atletizme başladım, çok defa bölge şampiyonu oldum. 1973'te 400 metre Türkiye şampiyonu oldum ve millî takıma çağırıldım.

Denizi çok seviyordum. Mersin'in en iyi dalgıçlarının yanında dalmayı öğrendim ve zıpkın balıkçılığına başladım. Yazları balıktan kazandığım paralarla sonra çok rahat ettim. Babam da emekli olmuş, ticarete başlamıştı. Kötü günler bitmiş, rahat ermiştik.

Mersin nere, Örebro nere...

Hep aklımda yurt dışına çıkmak vardı. Lise ikideyken Aziz'le Alev İsveç'e gitmişler. Alev'in İsveç'te amcası vardı (Deli Memet, hakikaten deli). Aziz de orda bir ay kadar falan çalışmış. O zamanlar talebeler Avrupa'da üç ay çalışabiliyorlardı. "Abim (benim okuldaki adım) İsveç tam sana göre,

iş çok, karı çok, Memet emmi de orada, seni oraya gönderelim" dediler. Ben hedefe kilitlendim, ne pahasına olursa olsun İsveç'e gidecektim. Babam "Paran varsa gidersin" dedi. Bir şekilde okul bitince üniversite imtihanına girip İsveç'e gitmek için pasaportumu çıkarttım, annemin ve teyzemin desteğiyle Münih'e biletimi aldım.

Alev de Lüneburg Goethe'de dil eğitimine başlamıştı, matbaacılık okuyacaktı. O zamanlar döviz imtihanı vardı. Yoksa yurt dışına döviz çıkartmıyordun. Alev'e para gitmesi lazım, Alev'in babası Kemal Abi "Alper bu işi sen halledersin" dedi, bir tomar mark verdi. Yola düştüm. Münih'te beni gümrükte durdular, çantamdaki parayı bulunca sorular sordular. Ben her şeyi olduğu gibi anlattım. Alev'i bulup teyidini alamayınca beni içeri attılar. Biz ne badireler atlattığımız, nezarethane otel gibi geldi. Yemekler de fena değildi. Allahtan Alev'i bulmuşlar, paraları verip beni saldırdılar. Alev'in yanında bir hafta kalacaktım. Baktım çocuk perişan, annem babam diye ağlayıp duruyor. Ben kaçıyorum, o dönmek istiyor, bak şu işe. "Oğlum dellenme, otur oturduğün yerde" dedim. Fazladan yanında iki hafta daha kaldım. Biraz rahatladı, ben de Örebro'ya biletimi aldım. Cebimde 20 mark kaldı, bir de hostel kartım. Kendi kendime dedim ki "Sen Hikmet hocanın oğlusun, ekmeğini taştan çıkarırsın, sen ne devleri bozguna uğratmışsın. 20 mark sana yeter." Örebro'ya gece indim. Güneş batmıyor, hava sıcak, o geceyi parkta geçirdim. Ertesi gün Mehmet emmiyi buldum.

Bulaşık deyip geçme, hayatımı ona borçluyum

Mehmet emmi sağ olsun, evine aldı. Zaten ertesi gün onun yanında boyacılığa başladım boğaz tokluğuna. O arada çocuklarımın annesi Yvonne'la tanıştım. İki hafta sonra Mehmet emmi "Biz Türkiye'ye gideceğiz" dedi ve sokağa atıldık. Cepte bir kuruş yok. Araya araya, Pizzeria'sı olan Türkleri buldum. Çok iyi insanlardı. "Ne zaman gelirsen karnını burada doyurabilirsin" dediler. Üç gün yanlarında karnımı doyurdum ve bana

o zaman adı Esso Motor Hotel olan Scandic'te bulaşık işi buldular. Yvonne'un annesiyle anlaşış, ayda 100 kron vererek onların evinde kalmaya başladım. Makine gibi çalışıyorum, üç bulaşıkçının çalıştığı yerde tek başıma çalışıyorum. Hep biriktireceğim paraları düşünüyorum. Talebe müsaadem bitmek üzere, Yvonne'a "Benimle Türkiye'ye gelir misin" dedim, "Gelirim" dedi. Güya Türkiye'ye dönecektim. Mutfak şefine işi bırakacağımı ve Türkiye'ye döneceğimi söyledim. "Olmaz" dediler, "Biz seni bırakmayız. Bari bir ay uzat". Uzatmak için polise gittik, polis "Olmaz" dedi. Ne yapacağımızı sorunca, "Normal oturma ve çalışmaya müracaat edin, işyeri arkasınca olursa kalır" dediler. O zamanlar kalmak çok zor. Nasılsa bana şak diye iki senelik müsaade verdiler. Ve müsaadeyle birlikte ben de İsveç'te kalmaya karar verdim. Yaz bitti, soğuklar başladı, bir hüznü çöktü içime. Acaba doğru mu yaptım, diye düşündüm. Üniversiteye kaydımı yaptırmamıştım. Dedim ki, artık benim hayatım burada başlıyor. Yeni devim İsveç dev, Hikmet Hocanın oğlu bu dev de devirir.

E, hep bulaşık mı yıkayacağız

Üniversiteye nasıl girilir falan, onu araştırdım. Lise dengi İsveççe sırtı vardı. Bir sene içerisinde evde, hanımın da yardımıyla, kasetlerle işi çözdüm. Teknik yüksekokulunda endüstri elektrik bölümünde okumaya başladım. Enerjim fazla, duramıyorum, yeniden atletizme başladım. Baktım basketçi kızlar bile beni geçiyor, o zaman ne kadar geri olduğumuzu anladım. Tesadüfen boks kulübünü gördüm yüzmeye gittiğimde. İçeri girdiğimde beni çok iyi karşıladılar. Hemen başla dediler. İki hafta sonra ilk maçıma çıktım ve o sene hiç maç kaybetmedim ve şampiyon oldum. Boksun da yardımıyla 1978 yılında İsveç vatandaşı oldum. İkinci senemde millî oldum. Boks bana çok şeyler öğretti. Herkes korkar. Korkmaktan ve kaybetmekten korkma. Korku seni korur ama esiri olma. 21 yıl aktif olarak boks yaptım. Okul bitti ama elektrik beni fazla

açmadı. Yazları uzun Türkiye'ye gidebilmek için bari öğretmen olayım dedim. Yüksek öğretmen okulunun imtihanlarına girdim, kazandım. Ve Stockholm'e taşındım. O ara iki de oğlum oldu. Stockholm'ün meydanlarının birinde bir meyveciden meyve alıyordum, adam Türk'müş. "Okuldan sonra ne yapıyorsun" dedi, "Boşum" dedim. "Gel, yardım et bana" dedi. Pazarçılık işine girdim kazara. "Yandaki yer satılıyor, alalım beraber" dedi. Sonra o vazgeçti. Ben aldım. Ve İsveç'te ticaret hayatım böylece başlamış oldu. Üç ayda çok büyük paralar kazandım. Okul bitince o yeri çok iyi paraya sattım. Öğretmen olarak Örebro'ya geri döndüm. Boksa devam tabii. Hem öğretmenlik, hem geceleri diskoteklerde, restoranlarda gardlık yapmaya başladım.

Pizza daha İsveç'e yeni gelmiş, personel haftada bir kere pizza yiyebiliyor, ben her yediğimde kendi pizzamı kendim yapıyordum. Bir gün pizzacı gelmedi. Sahibi perişan. "Ben yaparım" dedim. İnandı. "De neyelim" dedim, bekle elbiselerimi çıkardım, peştamalı çıktım önüme, o gece 70 pizza yaptım. Ertesi gün adam ortaklık teklif etti. Ve ilk restoranımın sahibi oldum. İki sene sonra onu sattım, karıyı boşadım, başka bir şehirde başka bir restoran aldım. İyi paralar yaptım. İsveç sıkmaya başladı.

Şansların ülkesi

Büyük düşünmek lazım deyip Amerika rüyaları başladı bende. Bu arada ikinci evliliğimi yaptım, Türkiye'den, keşke evlenmez olaydım. Restoranı çok iyi fiyata satıp, Amerika'ya taşınmaya karar verdim. 1983'te koca bir bavulla kari koca yollara düştük. Hatta trende kondüktör "Ne bu bavul Amerika'ya mı taşıyorsunuz" dedi, güldü. Ben de "Evet" dedim. Saka yaptığımızı zannetti. "Bavulun da para doludur, değil mi?" dedi. Ben de "Evet, 500.000 dolar var" dedim, onu da şaka zannetti.

Amerika'da Colorado, Denver, Huntington Beach falan derken

Seattle'da karar kıldık ve bir sene bir İtalyan restoranında çalıştıktan sonra kendi fried chicken "Chicken EXpress" diye zincirimi kurdum. Aile hayatım pek yürümüyordu. Onun da etkisiyle, işler başladığı gibi gitmedi. Chapter 11, yani iflas ettim. Yine 20 markla (o bitmeyen) gerisin geri

Alper Abi gelini ve torunuyla

İsveç. İsveç'i terk ederken hiç kimseye zarar vermeden kapıyı kındırık bırakıp gitmiştim. Babam "Oğlum, hiçbir zaman kapıyı sert çarpma" derdi. Her kayıp bir kazanç getirir felsefesiyle, İsveç'e gelince hemen büyük işlere soyundum, banka kredim sağladı. Kuruşsuz çok büyük bir diskotek aldım banka kredisiyle. İki senede, Amerika'da kaybettiğim hepsini geri kazandım. Tesadüfen Keresteciler beni aradı, dediler ki "Abi biz İsveç kerestesi alacağız ama vermiyorlar". "Ben" dedim "Hikmet hocanın oğluyum, bir şekilde hallederiz". Bir şekilde kerestecileri dize getirdim ve kereste ticaretine girdim. Türkiye krize girinceye kadar 10 yıl kerestecilik yaptım. Rusya'da, Letonya'da, Estonya'da oturdum. Orda maceralarım çok, onu yüz yüze anlatırdım. Yine bir tesadüfle tekstil işine girdim, Türkiye'de İsveçli şirketlere mal yapıyordum.

Türk gibi düşünüp İsveçli gibi gerçekçi olmak

Tekstilde Türkiye uzun zaman iyi para kazandı. Sonra şımardılar, işler aksamaya başladı. Ben de butikçiliğe döndüm. Stockholm'ün güzel bir yerinde butik aldım, beş yıl sonra çok

iyi fiyata sattım ve kendimi ava ve balıkçılığa adadım. Baktım hayat çalışmadan olmuyor, borsa falan derken paralar suyunu çekiyor, yeniden restoran işine döndüm. Şu an adada bir balık restoranım, şehirde iki mezeim var. Güya az çalışacaktım, yine aynı hızla devam. Fren yapmasını bir

öğrenemedim. Silah ve patlayıcıya ilgim çok büyük. Tesadüfen bir avcı arkadaşım vesilesiyle kaya kırıcı (Rock breaking, Royex) işine girdim. Dinamik gibi patlayıcı değil ama aynı kırma işini yapıyor, zehirli gaz vermiyor, sarsıntı yapmıyor. Türkiye ve Orta Doğu pazarına girmeye çalışıyoruz. Türkiye'ye satmaya başladık. Eskiden bodostlama daldardım her işe, biraz zamanla İsveçlileştim herhalde, daha dikkatli ve gerçekçi olmaya başladım. Ama Türk gibi girişimciliğimi hiç terk etmem. Demem o ki, hayat o kadar ciddiye alınacak kadar ciddi değil, ama şaka da değil.

The fight goes on...

Kalemi geri uzatıyor küçük çocuk. Alıyorum, dirlensin biraz. Parpılı da olsun, o kadar devle boğuşmak kolay değil. Sapanı cebinde, domuz bekleyecek daha.

Yorgun ama mutlu gözüken kaleme de aman vermeden önce, son olarak, çocuğun beklediği yere küçük bir pencere çiziyorum. Ötelerdekilere sorsan, el sallamak isteyenler için yapılmış.

Ve artık küçükken kaç yaşındaydım, biliyorum.

TAC'nin Efsane Basketbolcuları köşesinin bu ayki konuğu

ÖZLEM PALABIYIK '86

Özlem Abla merhaba, Nasılsınız? Öncelikle biraz kendinizden bahsedermisiniz? Tanımayan yeni ve eski mezunlarımız için.

Merhaba Alp. Sevgili okulumun dergisinde böyle bir sohbetin parçası olmaktan son derece mutluyum. Kısaca kendimi tanıtmak istersem; 86'daki ilk kız mezunlardan biri, eski bir profesyonel basketbolcu, bir yıl mimarlık okuduktan sonra basketbol ile birlikte yürütemeyince okulu değiştiren bir iktisat mezunu, insan kaynakları ve eğitim alanında uzmanlaşmış aynı zamanda profesyonel bir koç, 16 yaşında bir kız ve 20 yaşında bir erkek kedi annesi, amatör caz şarkıcısıyım.

Sizi TAC'nin yetiştirdiği başarılı basketbolculardan biri olarak biliyoruz ama onun öncesine gitmek istiyorum ben biraz. Basketbol'a ne zaman ve nasıl başladınız? İlk kez TAC'de mi yoksa daha küçüklükten gelen bir aşinalık var mıydı?

Bir çok konuda benim kendimi keşfet-

meme sebep olan okulum basketbola olan yeteneğimi de ilk keşfettiğim yer. Ortaokuldaki basketbol seçmelerine

katılmamla başladı her şey.

Başlarken hedefiniz neydi?

Keyif almak ve çok yüksek seviyedeki enerjimi kanallere etmek. Ben sokaklarda büyüyen o yerinde duramayan çocuklardan biriydim. İlkokulda da öğretmenim anneme erkek çocuklardan beter olduğumu ve düz duvara tırmandığımı söylemiş. O dönemde kendimi bütün tenefüs boyunca deli gibi koşarken hatırlıyorum. TAC'de de başta basketbol olmak üzere koşu, uzun atlama, yüksek atlama, hentbol gibi bulduğum her sporu yaptım.

Peki ne zaman "ben galiba iyiyim" diye düşündünüz?

Gazetelerde benimle ilgili bireysel yazılar çıkmaya başlayınca sanırım.

Antrenmanlarınız nasıl olurdu? Nerde yapardınız, Sadık Paşa'da mı? Lise sahasında mı?

Antrenmanları yaz ve kış lise bahçesindeki açık beton sahada yapıyorduk. Hava şartları bizim dönem için çok

önemliydi yani. O dönemdeki ayakkabılar da çok iyi olmadığı için betonda spor yapmak da pek kolay olmuyordu. Sıcak günlerde ayakkabılarımızın altı sıcaktan kızardı. Beynimizde de boza piştiği için her 10 dakikada bir mola verir, kendimizi tepeden aşağı ıslatırdık ki bir 10 dakika daha idare edebilelim.

Antrenörünüz kimdi?

Bana basketbolu ilk sevdiren çok sevgili Nejat Hocam olmuştur, sonrasında da Nurcemal Hoca antrenörlüğümüzü yaptı. O dönemde basketboluma büyük ölçüde katkı sağlayan Çukurova Sanayii'deki değerli antrenörlerim Alâeddin Yakan ve Çetin Yılmaz'ı da anmaz isem olmaz.

Siz TAC'nin aynı zamanda ilk kız basketbolcularısınız herhalde?

Aynen öyle, ilk kızlar olunca birçok konuda da mecburen ilk oluyorsunuz.

TAC kız takımı olarak ne gibi başarılar elde ettiniz?

Başarı adım adım geliyor. Önce Tarsus'tan çıkmak, sonra Mersin takımlarını yenmek, sonra güney bölgesi, yarı final derken en son Türkiye finalinde dereceye girebilmek. Şunu unutmayalım ki her şey 24 kız içinden seçilen ve sıfırdan kurulan bir takım-la başladı. Bu yüzden de yepyeni bir şey inşa ettiğinizde bunların hepsi başarı oluyor. Biz o dönemde Çukurova ve Güney'in tartışmasız en iyi takımı olduk. En son Türkiye şampiyonu

olmak üzere son 5 dakikada Ankara TED Lisesine karşı 19 sayı önde iken inanılmaz bir şekilde maçı kaybedip Türkiye dördüncüsü olduk.

Unutamadığınız anılarınız mutlaka olmuştur.

Unutamadığım pek çok anım var ama anılarımdaki en büyük yeri muhtemelen TAC seyircisi kaplar. Bizimle her maça gelir, Türkiye'nin neresine gidersek gidelim tüm turnuvalara bizimle seyahat eder, bizi her daim desteklerlerdi. TAC ruhunu yaşadığımız çok güzel anlarla dolu bir sürü maç ve turnuva var.

Profesyonel basketbolculuğa geçişiniz nasıl oldu?

Liseyi bitirip İstanbul'da üniversite kazandığıma öğrendiğimde yazlığımızda tatildegdim. Benim öğrenmemle başkaları da öğrenmiş herhalde. Önce o dönemin kadın basketbolda lig şampiyonu olan İstanbul Üniversitesi'nden telefonla teklif aldım, pek şaşırdım. Birkaç gün sonra da sabahın 8'inde Alanya'nın Kargıcak köyündeki kapımız çalındı, karşımda GS takımının antrenörlerinden Savaş Gökbayrak duruyordu. Şampiyon olmak üzere GS takımını yeniden kurduklarını ve beni de takımda görmek istediklerini söyledi, bütün günü beni tanımak için benimle geçirdi. Bu özen karşısında tercihim Galatasaray'dan yana kullandım.

Basketbol kariyerinizde ne gibi başarılarınız oldu?

Galatasaray ile genç takımlarda

2 kez Türkiye şampiyonluğu, yine genç takımlarda biri Çukurova'da biri Galatasaray'da oynarken iki kez Türkiye'nin en iyi forveti ödülü, Galatasaray'da 3 kez 1. bayan basketbol liginin namağlup şampiyonluğu. Bir de katıldığım tek sene Türkiye Üniversiteler arası basketbol şampiyonluğu var.

TAC'nin ilk kızlarından, hatta 7 sene okuyan ilk karışık dönemindensiniz. Öncelikle TAC'yi seçmenizde ne etken oldu? O zamana kadar 'erkek' okulu diye bilinen bir okula girerken şüpheleriniz, çekinceleriniz oldu mu?

TAC Çukurova'nın en iyi okulu olduğu gibi Türkiye'nin de hatırı sayılır okullarındandı. Ben Anadolu Lisesi ve TED Koleji'ni kazanmış olmakla birlikte ailemle birlikte hiç düşünmeden TAC'yi seçtik. Ben çocuk saflığından mı, biraz da erkek gibi sokaklarda futbol filan mı oynadığımdan biliyorum ama bu erkek okuluna girme konusunu hiç mesele bile etmedim. Bence bu konuda ailemi tebrik etmek gerek. Onlar benim iyi bir okulda okumamı her şeyin üstünde tuttular.

TAC'nin kapısından girdiğinizde neler hissettiniz? Ne hayal ediyordunuz, ne buldunuz?

Büyülü bir dünyaya adım attığımı hissetmiştim. Öyle de devam etti ve iç dünyamda hala büyüsü saklıdır. Bizim zamanımızda TAC'nin sunduğu imkanlar ve okulun kültürü diğerlerine göre bambaşkaydı. Okulum bana çok yönlü olmamı sağladı ve özgüven

aşıladi. Sporun yanı sıra ECHO'da solistlik yapmam, sınıf ablağı, Student Council temsilciliğı gibi bir çok farklı deneyim beni hem mutlu etti, hem geliştirdi. şimdi nasıl bilmiyorum ama o dönemde yabancı hocalar okul kampüsünde kalırdı. Biz hepsiyle arkadaş olurduk ama derste de öğrenciliğimizi bilirdik. TAC ruhunun getirdiğı birlik-telik, birbirini koruma kollama inanılmazdı. Bugün hala 86 mezunları olarak birbirimize çok bağılıyızdır.

En çok merak ettiğim de okulda geçen "bornozlular". Game of Thrones dizisindeki White Walkers gibi sizin zamanınızda da abilerimizin bazıları okulda "Bornoz ve Takunya" ile gezer, lise sahasından geçip yıkanmaya, oradan yatakhaneye giderlermiş. Siz hiç karşılaştınız mı böyle bir durumla? İlk tepkiniz ne oldu? Sonradan alışmışsınızdır herhalde.

İlk bornozlu abimizi güneşin altında yayılmış şekilde güneşlenirken gördüğüm anı unutamam, hala gözümün önünde! "Ben nereye geldim?!" diye düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra ıslık çalarak bornozuyla yıkanmaya gidenler bizim için normal bir şey halini aldı.

TAC'yi sizin için özel yapan nedir?
Her şeyi.

TAC sonrasında neler yaptınız? Sporu ne kadar sürdürdünüz?

Yıldız Üniversitesi Mimarlık'ta bir yıl okuduktan sonra İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'ni bitirdim. Okulu bitirmek üzereyken ciddi bir sakatlık geçirdim ve basketbolu bırakmak zorunda kaldım. Sonra 92'de DHL'de Eğitim Müdürü olarak başladığım kariyerim farklı sektörlerde ama hep insan kaynakları ve eğitim alanında devam etti. řu anda da İnsan kaynakları alanında danışmanlık, eğitimlik, değerlendirme merkezi ve koçluk yapıyorum. Spor "on and off" devam ediyor. 5-6 yıl önce GS veteran takımını kurdum ve basketbol hasretimizi bir hayli giderdik. Onun dışında yüzüyorum. Serde sporculuk olunca yine yerimde duramadım, çocukluk hayalimi gerçekleştirmek üzere Boğaziçi yüzme yarışına katıldım ve kendi yaş kategorimde 20. oldum. Son dönem biraz "off" olmuştum spor, bu sohbette ile "on" düğmesine basıldı galiba.

Son olarak TAC'li genç sporculara, özellikle kız sporculara vermek istediğiniz bir mesajınız var mı?

Sevgili TAC'li kız kardeşlerim, öncelikle sevdiğiniz sporu yapın. Sevince birçok şeyi kendisi isteyerek yapıyor insan. Başarılı olmamda antrenmanlardan sonra ekstra kalıp çalışmamın, yaz aylarında her sabah 7'de kalkıp koşmamın, bizimkiler tatil olunca başka okulların antrenmanlarına katılmamın, her akşam mekik ve sınav çekmemin, kısacası verdiğim emeğin etkisi var. Her şey sevgiyle ve sabırla oluyor. Bir de becerilerinizin hepsini kabul edilir seviyede geliştirirken özellikle yetenekli olduğunuz fark yaratacak noktaları parlatın. Bir şeyleri çok iyi yapıp tercih edilir olun. Fast break ve çok iyi savunma dendiğinde akla "Pala" (okuldaki ve basketbol camiasındaki lakabım) gelirdi. Siz nasıl akla geleceksiniz?... Basketbol özelinde ise takımın her zaman bireyden önce geldiğini ve başarı için birbirini tamamlamanın önemini unutmayın lütfen. Sporun iş hayatı dahil her alanda faydasını göreceksiniz. Atatürk'ün dediğı gibi: "Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur!"

TARSUS'TAN BARRY'LER GEÇTİ!

70'li yıllarda TAC'de görev yapan Mr ve Mrs Barry geçen ay okulumuzu ziyarete geldiler.

Don Barry liselilerin, Roxanne Barry de preplerin matematik hocalarıydı. Bizim neslin hayatında önemli iz bırakan efsane hocalarımızdan. Onları uzun yıllar sonra yeniden görmekten o kadar mutlu olduk ki; bize 40 yıl öncesini bugünmüş gibi yaşattılar;

Sağ olsunlar okul müdürlerimiz öğrencilerle de buluşabilmeleri için çok güzel bir program yaptılar. Mr.Barry okulda 3 ayrı sınıfta derse girdi, bugünün öğrencilerine matematik an-

lattı. Gençlerin ilgisini ve memnuniyetini görmeliydiniz.

Okul müdürlerimizle ve öğretmenlerimizle tanıştılar, sohbet ettiler. Okulda 'yıl sonu başarı ödülleri' seremonisine katıldılar. Mr.Barry orada bir konuşma yaptı. IB (International bacheloria) öğrencileriyle, matematik öğretmenleriyle bir araya geldiler. matematik yarışmaları konusunda planlar yapıldı.

Mr.Barry TAC'den sonra kısa süre

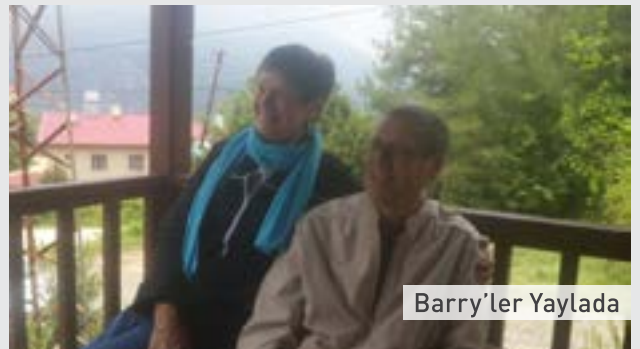
İstanbul'da Robert Kolej'de çalıştı ve ardından Amerika'nın en prestijli lisesi olan Philips Academy'de 31 sene çalışıp emekli oldu. Şimdilerde TAC ve Talas tarihini inceliyor. Bu konuda müthiş bir birikimi var. Kitaplarını heyecanla bekliyoruz.

Barry çiftinin Tarsus ziyaretini dolu dolu planladık. Hiç durmadan eski dostlarla, öğrencileriyle, komşularıyla bir araya geldiler, hasret giderdiler.

Okulda öğrencilerle geçen yoğun

Barry'ler SEV Kampüsü'nde

Barry'ler Yaylada

Kütüphanede ders anlatırken

Yalçın Demirtürk ile

bir günden sonra cuma akşamı Mersin'de adeta bizim buluşma yeri-miz olan Tenis Kulübü'ndeki yemekte eski öğrencileriyle ailecek bir araya gelerek yemek yedik.

Cumartesi günü büyük bir grup me-zunla Namrun'a giderek TAC Yayla Evi'ni ziyaret ettik. Okulda görev yap-tıkları dönemde sık sık giderek kal-dıkları Yayla Evi'nin restore edilmiş halini yeniden görmekten çok mutlu oldular. Yayla evinin duvarında ço-cuklarının boylarının işaretlerini gö-rünce çok şaşırdılar. Uzun uzun eski anılarını bizlere anlattılar.

Çarşıya uğrayıp karsambaç yenildik-ten sonra dönüşte Atdağı'nda yenilen yemek sonrası Tarsus'a döndük.

Pazar günü, yıllar önce okul lojma-nında komşu oldukları yine bizim dö-nemimizin sevilen Türkçe hocası Yal-çın Demirtürk hocamız ve Oğlu Orhan Demirtürk ile bir araya gelerek nos-talji yaptılar

Barry çifti Tarsus'ta bulundukları süre boyunca okulda misafirhane-de kaldılar; okulun havasını soludu-lar, sabahları kumruların sesleriyle uyandılar. Yatılı öğrencilerle kahvaltılar yaptılar; her biriyle tek tek tanışıp

ilgilendiler.

Tarsus sokaklarında yıllar sonra do-laştılar; eski tatları hatırladılar. Hatta bizim duymadığımız 'sakal çürüten şeftali'yi bile hatırlıyorlar:) Türkçe-lerinin hala berrak ve akıcı olması ve hala Türkiye'ye olan büyük sevgi ve ilgilerinin, anılarının taze olması he-pimizi etkiledi. 42 yıl öncesinin ders notları ve sınav kağıtlarını saklamış olmaları ve yanlarında getirdikleri fotokopileri bizlerin de onların haya-tında nasıl birer iz bıraktığımızın ka-nıtlarıydı.

Bu ziyarette çok güzel bir buluşma

Tenis Kulübü'nde eski öğrencileriyle

daha oldu. Roxanna Barry'nin babası olan ve Tarsus'ta öğretmenlik yaptıktan sonra Talas'a giderek uzun yıllar müdürlük yaptıktan sonra kızlarının eğitimi için Üsküdar'a geçen efsane hocamız Mr.Scott adına öğrencilerinin oluşturduğu Scott&Edmonds bursu ile okuyan Bertil Örtlek kardeşimiz ile buluştular. Bertil bu yıl 9. Sınıfta ve her yönüyle dört dörtlük bir

öğrenci. Bu güzel buluşma hepimizi duygulandırdı.

Yine güzel bir tesadüfle, bu yıl TAC'de okumaya hak kazanan ve tam puanla Ankara'dan gelerek Tuğla Bursu için seçilen en yeni öğrencimiz Rezan ve annesiyle de tanışıp sohbet ettiler ve onlara TAC'ye gelerek nasıl bir camianın parçası olduklarını anlattılar.

Hocalarımızı sevgiyle uğurladık. Bizi biz yapan hocalarımıza ne kadar kalpten bağlandığımızı, bunda da çok haklı sebepler olduğunu o kadar güzel gördük ve yaşadık ki...

Yeniden bekliyoruz; hem de tüm hocalarımızı, tüm efsanelerimizi...

Barry'lerle Kırk Yıl Sonra

Dokuz Haziran Perşembe akşamı sınıf arkadaşım, kırkbeş yıllık dostum ve meslektaşım Ali Cerrahoğlu ile beraber Şakirpaşa Havalimanı dış hatlar çıkışında bekliyoruz. Bildiğimiz sefer sayılı uçak inmiş görünüyor ama bir türlü misafirlerimiz ortada görünmüyorlar. Derken bizi havalimanına götüren şoförümüz Tuncay'dan telefon alıyoruz ve iç hatlar kapısına koşumuz başlıyor. Ali atletik ve uzun, onu yakalamam zor oluyor ama işte sonunda iç hatlar çıkışında Barry çiftini görüyoruz.

Zaman tüneline girip kırk yıl öncesine dönüyoruz ve evet işte hafif kilo almış ve yüzünde yaş almanın izleri olsa da Mr. Barry karşımızda. Çok da değişmemiş olduğunu konuşuyoruz Ali'yle aramızda. Merhabalaşıp sarılıyoruz Barry'ye ve eşyaları minibüse atıp Tarsus'a yola koyuluyoruz. Yol boyu hiç durmaksızın eskilerden ve güncel birçok şeyden konuşarak Tarsus'a varıyoruz.

Okula girdiğimizde heyecanları ve gözlerindeki ifade görülmeye değer ve biz de etkilenip duygulanıyoruz.

Eliyle Stickler'in solunu göstererek "Burada bir biber ağacı vardı ve Stickler'in merdiveninin her iki başında minik aslan heykeli vardı" diyor. Ali Cerrahoğlu'yla bakışıyoruz bu kırk yıl önceki resmin böyle net hatırlanmasına şaşırarak. Birkaç detay daha vererek bizi iyice şaşırtıyor ve okul misafirhanesindeki kalacakları yere kadar götürüyoruz onları.

Biraz dinlenmelerinin ardından hep beraber Başkan'ın arabasıyla çorba içmek için Kent Lokantasına gidip

envarı çeşit çorbanın sunulduğu mekanda mercimek çorbalarımızı sipariş ederek hoş geldin diyoruz Barry'lere. Çıkışta eski Roma Yolu kazıları çok ilgilerini çekiyor ve gündüz mutlaka buraya gelmeleri gerektiğini konuşuyorlar.

11 Haziran Cumartesi günü okul yönetiminden Headmaster Mr. Andrew Leathwood ve müdürümüz TAC 87' Günseli Yüksel'in de olduğu ve yine eski hocamız Jale hanımın da katıldığı ve çoğunlukla 74-75-76 ve de 78'li eski öğrencilerinin oluşturduğu bir grupla Mersin Tenis Kulübü'nün terasında buluştuk.

Son derece samimi dost sohbeti ortamında geçen akşamda Mr. Barry bir konuşma yaparak okulumuzun kendisinin ilk çalışma yeri olduğundan bahisle kendisi açısından öneminden bahsetti ve o yıllardan bu yıllara yaptıklarını, nasıl daha sonraki yıllarında matematik yarışmaları (math contest) soru hazırlama ve düzenleme otörü olduğundan bahsetti.

Bir gün önce okulda yeni auditoriumdaki ödül töreninde de bir konuşma yaparak ilk öğretmenlik deneyimini Tarsus'ta bizlerle nasıl yaşadığını ve beraberce nasıl gelişim gösterdiği-

Yaylada karsambaç keyfi

mizden dem vurmıştı. Stickler'in o dönem Tarsus'un en büyük binası olduğunu da söyleyerek bizleri o eski yıllara götürdü.

Pazar günü yine biz 78'liler ve 76' Baha Kerimoğlu ile beraber üç araba Namrun TAC evine gittik ve orada ailesinin eski anılarıyla duygulandı. Elektrigin olmadığı o dönemde gece dışarıdaki tuvalete düşen el fenerinin nasıl bütün gece ortalığı aydınlattığı ile ilgili anısını anlatarak hepimizi güldürdü.

Talas'ın efsane müdürü Scott'un damadı olarak Talas'la ilgili dokümanların peşinde olduğunu ve elindeki belgeler ve sonra Amerika ve Türkiye'deki çeşitli kütüphanelerden elde edeceği belgelerin de ışığında bir Talas kitabı çıkaracağı bilgisini bizimle paylaştı.

Bu çok yönlü ve hümanist hocamız bizi Amerika'daki evine davet etti.

Birbirimize "who knows" deyip sarılarak ayrıldık.

Mr. Barry'nin Tarsus'tan sonra İstanbul Robert College'a uzanan macerası, Türkiye yılları sonrası Mr. Scott'in Kayseri doğumlu kızı Roxanne ile evli olmasının da getirdiği Türkiye sevdası içinden hiç eksilmemiş ve Türkiye'ye zaman zaman ziyaretler ve eski dostlarla görüşmeler şeklinde devam etmiş.

Fakülteden emekli olurken ona yönelik bir yazıda " Donald Barry Leaves Behind a Legend of Thousands of Math Problems" diye yazmaktadır.

Tarsus'a geldiğinde bize uyguladığı math contestlerin bir kısmını da yanında getirmişti, bunları kırk yıl nasıl muhafaza edebildiyse.

Board okulları ve Robert'i de içine alan yarışmaları büyük bir ilgi ve geçmiş döneme ait bazı sonuçları da hatırlayıp sorduğumda çok hoşuna gitti ve bir gün sonraki buluşmamızda bizi ilgilendiren bazı math contest sayfaları ve yarışma sonuçlarını içeren bir dosyayı bana verdi. Bu dosyayı incelemek, kırk yıl sonra adlarımızın yazıldığı olduğu bu nostaljik sayfalara göz atmak tarifi imkansız bir duygu oldu bizim için.

Mr. Barry tabiri caizse kuyudan adam çıkaran bir şahsiyetti. Dersleri genelde vasat olan bir arkadaşımıza lise birde matematiği ve özellikle geometriyi sevdirecek içindeki cevheri ortaya çıkarttı. Orta sonda matematikten ikmale kalan ve sonra geçen bu arkadaşımız lisede yarışmaların ikincisi olma konumuna yükseldi. Lise bittiğinde ise genel dersleri yine vasat ama matematiği zirvedeydi. 1978 Üniversite sınavında Türkiye 32.si olarak Hacettepe Tıp Fakültesi'ne girdi. Şimdi bir özel hastanede Kalp ve Damar Cerrahisi olarak çalışmakta. Baha Kerimoğlu ağabey TAC 76' bir gün Mr. Barry'nin rahatsızlığı nedeniyle başka bir öğretmenin gözetimini yaptığı matematik sınavında her iki yanına sınıfının en çalışkanları ve şimdi Türkiye'nin medar-ı iftiharları olan Ömer ve Yılmaz ağabeyleri oturuyor ve ekstra kreditle sınavda not olarak her ikisinin de üzerine çıkarak 110 alıyor! Daha sonra sınıfta notları dağıtan Mr. Barry Baha ağabeye "Bu sınav kağıdını senin yapmadığına eminim ama ispat edemiyorum"

diyor. Baha ağabey itiraz ediyor ama ikna edemiyor Mr. Barry'yi.

Mr. Barry çözüm olarak her okul çıkışı Baha'nın kendisinin evine gelip sınav konularında çalışarak o sınav için gerçekten tam puan alacak duruma gelmesini sağlıyor ve ancak o zaman sınavda alınan not geçerlilik kazanıyor.

Cumartesi günü Baha ağabey ve eşi Serap bu vefa borcunun da verdiği motivasyonla Namrun gezisini başrollerde organize ettiler.

Mr. Barry Stickler'in merdivenlerini çıkınca sağdaki ilk odada dersimize girerdi. Bir sınav sabahıydı beraber merdivenleri çıkıyorduk ve birden aklıma Mr. Arnold'un dersinde okuduğumuz "Kral Lear"a ait bir şiirden parça geldi ve ona "To reach the unreachable stars To beat the unbeatable foe To go where brave dare not go" diye devam eden dizeleri ezberimden okudum.

Döndü ve gülerek bana "Come on Ali it's not that difficult" dedi ve bu anı da belleğime böylece kazındı.

Derste masanın üstüne oturarak sorular sorar ve sınıfı saygın bir otorite ile yönetirdi. Eliyle de çene sakalını oynayarak düşünürdü. Lise 1de takip ettiğimiz kitaptaki bazı soru cevap kısmını sınıfta sesli olarak sırayla yapıyorduk. Genel dersleri ve matematiği çok kötü olan bir arkadaşımıza geldi sıra ve o da kendi payına düşen soruyu sesli olarak okuyup cevaplamaya başladı. Soruda ilk iki şıkkın cevabı kitap tarafından verilmiş yani mevcut durumdaydı. Arkadaşımız bu ilk iki soru ve zaten verilmiş olan cevapları seslice okudu. Üçüncü şıkta sorunun cevap kısmında cevap yazmıyor yerine ? konmuş

ve öğrenciden isteniyordu.

Üçüncü şıkkın sorusunu okuduktan sonra ? cevap kısmına gelince arkadaşımız sustu cevap veremedi ve uzun bir sessizlik oldu. Sanki zaman durdu, uzadıkça uzadı sessizlik ve ben yerimden "Question mark" diye seslendim. Arkadaşımızın bilgisi sadece kitapta verilenleri okumaya yettiği için "Question mark" diye okumasını duruma uygun görmüştüm.

Yaptığım belki biraz saygısızlık ve çıkıntılıktı. Mr. Barry'nin reaksiyonundan çekindim ama o birkaç saniye düşündü ve sonra kibar kibar gülmeğe başladı ve tabi arkasından da tüm sınıf.

Don ve öğrencileri

Don ve Ali

Bertil ile

Jale ve Betül ile Mersin'de

Don ve öğrencileri

Roxy ve Bertil

Sait'in oğlu Ali, Sait Kayahan '76, Emre Akkus '76

Yılmaz Arguden and Fatih Yorulmaz

Roxy ve sınıf arkadaşları - 1966
Soldan Sağa:
Jilda Brennan, Roxy, Tuba, Nedret Butler

My Tarsus Days

Don Barry

My wife, Roxy Scott Barry, and I taught at TAC from 1973 to 1976. When her father, John Scott, a teacher at Üsküdar died in late 1975, we felt that we should live closer to Gwen, her mother, and so at the end of the 1976 school year we left Tarsus to go teach at Robert College. Since we were returning to Turkey this summer for Roxy's 50th high school reunion at Üsküdar, we decided to see what had happened in Tarsus since our last visit in 1994. We were amazed, simply amazed, at all the new buildings. We could see that the school is strong and in possession of very good students and faculty, and a very capable administration. We could also see that TAC has marvelous opportunities for new programs and new facilities due in part to the energetic support of the alumni. We greatly appreciated all the help that Dr. Ali Cerrahoğlu, class of '78 and the school doctor, and Alp Erdem, class of '02, in the Office of Alumni Affairs provided. Within seconds, it seemed, of arriving, I found myself teaching not 1 but 2 math classes as well as giving a speech at the awards ceremony. Then we had one gathering after another with former students both in Tarsus and Istanbul. We loved hearing about all that they'd done in their lives as well as catching up with their concerns and hopes. We recalled the times we'd spent together, we recalled incidents that had a profound affect on our lives, both as teachers and students, and we shared our mutual gratitude for the relationships that we established. It was a most wonderful time.

Alp asked me to answer such questions as when and how did we come to TAC and how living in Turkey and teaching the Tarsus students affected my life so I'll do that now:

Roxy and I were in graduate school in 1971 when we decided to get mar-

ried. Her parents were teaching at Üsküdar and decided to invite us to Turkey for our honeymoon rather than come to the US for the wedding. It was a wise decision as I fell in love with Turkey. While continuing in graduate school, I went to night and summer school to get certified to teach in Turkey and in 1973 we flew to Istanbul. One night we had dinner with Semiha Malatyaloğlu, the vice-principal at Üsküdar. She gave me the only advice about teaching in Turkey that I received and it was invaluable: 1) Unlike the then current trend in America, don't say that the class will be a learning experience for all of us. Turkish students expect the teacher to know the material. 2) If a student comes to see you after class, that student is not, as an American student would be, looking for individual help. No, that student is a delegate, chosen by the class to deal with some issue.

Flying down to Tarsus in 1973 was interesting. We boarded last and there was only 1 seat left so Roxy got it. The flight attendants brought me a 3-legged stool, a tambure, which I sat on in the back of the plane. THY would never, ever do that now, but the flight was fine, and at the time I didn't think anything of it. The day after we arrived in Tarsus, Wally Robeson, the principal, took me around the school. We climbed the steps to Stickler, he brought me to my room, then left to deal with some issue. I remember looking at the wooden floors, the slightly rough blackboards, and the stovepipe on the back wall. I remember hearing the mourning doves and feeling the soft breezes that so distinguish Tarsus. I remember thinking--this is where I start my career. Where will it end? Will I be a success, will I be a teacher all my life, will the students be smart, diligent, and intellectually invigorating? It was a moment that was oddly nostalgic and yet filled

with tremulous hopes.

Within days school started and that classroom was filled with energy and laughter, students happy to see their friends again, and wondering what the new teacher would be like. Of course, I was wondering what they'd be like. Right from the start, students stayed after class peppering me with questions. I was thrilled--I felt I was really getting them interested in math. Now I think that something else was going on, that the questions were coming from the boys thought to be the best in math and they were as much testing me to see if I knew my stuff as fervently interested in the material. I think the key questioners were Tanay Oğuz and Lutfi Öveçoğlu but I may be mistaken. I was delighted to find that the students were really bright, that they would respond to challenges. Then it happened. Semiha Hanım was right. After the 4th day of classes Nuri Kantarelli appeared in the classroom and I knew he was the delegate. He very diplomatically expressed appreciation for my teaching, said that the boys were enjoying the class, that the material was difficult, and then he asked that we stop studying that particular material. The book had started with a discussion of axiomatic systems but gave no examples. I knew that finite geometry would provide a simple, yet perfect illustration of axiomatic systems. But those axioms led to the theorem that a line can contain no more than three points, a perfectly valid conclusion in that system. Nuri said that they'd learned that a line contains an infinite number of points and that my lessons might confuse them when it came to the university entrance exam. I faced my first potential crisis. Do I drop the material and possibly empower them to try to get me to drop other subjects if they don't like them or do I push forward, maintaining control, but potentially

alienating them? I should say that "the rest is history" and leave the reader wondering what happened, but I won't. I did agree to go on to other material and it worked out very nicely, though at the time I was quite worried that I was making a mistake.

I discovered that the Tarsus students were not particularly interested in theory—they were much more interested in solving challenging problems. That led me to post a problem of the week and that soon became two or three problems of the week. I still have copies of many of them and, after years of experience, I can say for certain that those problems were good. After the first two periods there was a break—many of the teachers went to the faculty room for tea, mail, and conversation, but I never made it—I spent that time discussing the problems of the week—I loved it. The next year, clearly in response to student interest, I formed the first math league in Turkey. It was between schools that taught math in English and that included Robert College, the English High School, İzmir, and Üsküdar. I presumed that the teachers at all those schools would help write the problems, but that was wishful thinking, so I ended up as the sole author. When I was a student in high school, I had attended a National Science Foundation program for high ability math students. It drew nationally and I was amazed at the insights and creativity displayed by students from New York and New Jersey. I asked how they had gotten so good in mathematics and they all replied—math league. I thought then and there that if I ever became a teacher of mathematics, I would get students involved in competitive problem solving. Clearly, at TAC, my dream could come true.

Writing problems for math contests became a defining characteristic of my career. It provided me with the opportunity to be inquisitive, to explore math, to play, to be creative. My authorship of contest problems and

the math clubs that I created played a major role in my being hired at other schools, first at Robert College (1976-80), and then at Phillips Academy in Andover, Massachusetts (1980-2014). For over 25 years I was the principal author of a Massachusetts state contest, a regional New England contest, and, eventually for 14 years, the head author of a national, now international contest called ARML, the American Regions Math League. Students often think of how a teacher shaped their lives, but I want to add that the Tarsus students most certainly shaped my life. The person standing in Stickler wondering what the future would bring little dreamed that the students he was about to meet would play such a central role in helping him discover his interests, capabilities, and sources of creativity. For that I am truly grateful.

It was in Tarsus that Turkey got into my soul. From talking with students in the cool evening under the pepper tree to the trials and excitement of coaching the Orta basketball team to the national finals, from seeing the ancient ruins of Tarsus to climbing around in the Toros Mountains, from just walking around Tarsus seeing men sewing saddles for donkeys to the dramatic Bitlis folkdance performance in the cafeteria, from discovering the beauty of yastıks woven for storing wheat to music on cross-country buses which so perfectly fit the landscape, I was fascinated by all that I saw and delighted by much. We met so many people who were thoughtful, gracious, and helpful with hearts that were warm and generous. Roxy had grown up in Talas where her father was the principal and so we sometimes went there. One summer in 1979 we rented a small place in Talas and lived there for a month. It was there that our son, Ivan, aged three and a half, learned Turkish. He was born in January of 1976 and in June of that year the class of '76 gave us a beşik for him—we have treasured and used it ever since. After college Ivan spent 2 two-year stints in Turkey. During

one of those years he took courses at Boğaziçi where his best teacher was Yılmaz Argüden '76. Our daughter Kezi studied Turkish for 3 years while in college, and our daughter Heather has visited her siblings in Turkey as often as she could. Clearly, Turkey has played a strong role in our family, in the stories that we tell, in the memories that we have, and in the future that we imagine.

For various reasons including contracting tuberculosis after my first year, I was never able to study Turkish as thoroughly as I would have liked. I can get along tolerably well until the conversation gets technical and I still occasionally study Turkish. My Turkish dates to the '70's and so a few years ago when I said to a spice merchant "O kadar kâfi", he replied, "You said kâfi. My grandmother says kâfi. I say yeter." I felt really old. I'm interested in the Turkish language reform since I lived through part of it. I just finished reading a book by Geoffrey Lewis called *The Turkish Language Reform, a Catastrophic Success*. It is a delightful book detailing the changes in language that we have all experienced. He tells the following story of the early days of the reform when a Minister of Education from Ankara started a speech to local village leaders by saying "Sayın Muhtarlar" and heard in return "Bir, iki, üç, . . ." I told that story a number of times this summer to see if people could get it. Sometimes it took a while.

So many memories. Our visit to Tarsus this summer brought back so many of them. Yet we could see the future in the joyful games played by the elementary school children and in the substantive work required by the International Baccalaureate program. We are convinced that TAC will continue to provide a rich and valuable education for its students. May all future students echo the thoughts of the class of '76 who declared some 25 years after graduation: "Burada başladık kazanmaya", "Here we started to succeed."

Namrun Gezisi

Don, Yalçın Demirtürk ve oğlu Orhan

Cafe'de öğrencileriyle

Mezunlar Derneği ekibi ile

Talas akşam yemeği

“Amerikalıydım, ama bir Türk çocuğu gibi yetiştim”

What memories do you have of growing up in Talas?

“Ne mutlu Türküm diyene, yaşam çalışkan olmak, küçüklerimi korumak, büyüklerimi saymak, Türkiye’yi de kendimden çok sevmektir . . .”

Evet, sizler gibi bende Atatürk’ün bu güzel nutkusunu her sabah Talas İlk Okulunda söyleyerek büyüdüm. Talasta çok mutlu bir çocukluk geçirdim, Amerikalıydım, ama bir Türk çocuğu gibi yetiştim.

Growing in Talas from 1947 – 1960 were some of the best years of my life. My sister Debby and I lived on the TAO campus in the Dodd House with our parents. My father, John Scott, was the principal of the school and my mother Gwen Scott taught English, served as the librarian, and helped students produce numerous plays that were put on in the basement of the Konak many a Saturday evening. We were like a big family—the 125 boys were our “Abi’s”. Debby and I often rode on their shoulders when the whole school went on hikes to Derevek or up Ali Dağ for a picnic. My closest friends were Fatma Şahin, the school cook’s daughter, and Alis Ömür, the Klinik bekçi’s daughter. Everyday, Fatma, Alis, Debby and I hiked down Kayabaşı to the Talas İlk Okul, often passing sheep or cows going up the hill to pasture. These were wonderful, magical years.

The orta school on “the hill” educated many fine “Abi’s” of whom my parents were very proud. When the parents brought their 12-13 year-old sons and turned them over for an orta education to my parents, they would say “Oğlumuz size emanet, eti bizim, kemiği sizin.” John and Gwen Scott loved their students and treated them like sons. In fact, one day Debby and I asked our parents if we could have a little brother and my father answered, “Well, you have 125 brothers, Roxy!” and so we did.

Our last day in Istanbul this June, we

were treated to a beautiful evening at the Set Balık Lokantası by Talas graduates. The evening, organized by Tuncay Sergen TAO ‘67, TAC ‘70, was another gift of love and respect by the graduates. The meal was delicious and everyone had such fun reminiscing about the beloved Talas days. Fevzi Vidinli ‘55 particularly remembered the empowering and participatory nature of the school as shown by the “tenkit saati”.

Tell us about your years at the Üsküdar Amerikan Kız Lisesi:

In 1960 after my graduation from the 5th grade in the Talas İlk Okulu, my parents took me to the Üsküdar Amerikan Kız Lisesi for my orta and lise education. I became a boarder that first year and took all the courses both in English and Turkish. I even did the Prep year to learn English better and learn how to spell! I met many of my life-long girl friends as we learned and played together for 7 years and grew into responsible young women. What a joy it was to greet them again this summer on our beloved Üsküdar campus for our 50th high school reunion! Since my parents had transferred to Üsküdar so that our family could be all together, many of these friends had my parents as their English and science teachers and have fond memories of their beloved Mr. and Mrs. Scott. So we shared hugs, smiles, and tears that June afternoon. At the end of the reunion we all sang “Oh Beloved Alma Mater”. I have never heard it sung with such passion and beauty as it was this June by the graduates in the Huntington Hall auditorium.

It is true that when our school put on a Turkish play and needed someone to speak Turkish like a peasant woman, Debby and I were often given that role since we had grown up in a village and knew how to speak köylüce—haydi gidek, kıy.

What about your years in Tarsus?

My husband, Don Barry, and I met at

Carleton College where my parents had also met. Like my father 36 years earlier, Don and I also started our teaching careers at TAC. We both taught math, Don to the Lise students, and I to all the Prep classes. Most likely my husband taught in the very same rooms in Stickler as my father! I loved my bright, little preps—it was a joy to be their teacher and to see them grow.

One of my favorite memories of Tarsus was becoming a new mother and bringing our son Ivan Can into the midst of so many loving abi’s and friends on the campus. This summer it was interesting to see that our old apartment in Shepard Hall had become the TAC principal’s office for Güneli Yüksel ‘87.

What was it like to return to TAC in June of 2016?

Returning to TAC after 40 years was a gift, one we will cherish forever! We saw the beautiful new buildings which grace the campus giving more space for sports and classes. We had the opportunity to see again our dear friends and former students as well as to meet the new students and their dynamic teachers. Thanks to Ali Cerrahoğlu, Andrew Leathwood, and Alp Erdem who all welcomed us warmly and arranged for us to attend the final awards ceremony and classes. We experienced first hand the pride that Tarsus students and teachers can take in the success of their academic and social endeavors. We taught some classes and interacted with students in the library and new cafeteria.

One of my biggest thrills was meeting Bertil Örtlek, a Lise I student who is the current recipient of the Scott-Edmonds Scholarship Fund. What a lovely, smart young lady. At the awards ceremony she received 4 different prizes for distinguished work. Bravo, Bertil, we were so proud of you as Mr. Scott would have been as well.

This June we were welcomed back "home" by our dear students. They met us at the airport, treated us to a banquet at the Mersin Tennis Club organized by Erdoğan Kaynak, took us to the Namrun Dağ evi, and shared a delicious meal with us in their homes. The next day on Sunday, we spent the entire day and night with Yalçın and Sevim Demirtürk and their

son Dr. Orhon Demirtürk '87, experiencing Turkish hospitality at its best. In İstanbul we met former students for lunch and then boarded a boat for a trip organized by Yılmaz Argüden '76 that traveled up and down the Bosphorus as we reminisced, covering the last 40 years of our lives, and looked toward the future. We felt so honored, loved, and appreciated—thank

you dear students! You are now our equals and we are very fond of you. Our hearts are with each of you as you continue to educate and care for the precious young minds, bodies, and hearts of today's youth. Allah kolaylık versin. We wish a bright and safe future for each of you and our beloved Turkey.

90 yaşında bitmeyen koşu...

Hukukçu, gazeteci, yazar, kooperatifçi... 90 yaşına rağmen hala işleyen bir demir. Diri bir hafıza, örnek olacak bir çalışkanlık... Söyleşi konuğum 1941 Talas mezunu

MEHMET HADİ İLBAŞ '41

Hadi Abi'yle Ankara Şubesi Başkanı'mız Emin Abi'nin (Emin Çulhacı TAC '68) nezaketiyle Kızılay'daki muayenehanesinde buluştuk. Ankara'yı bilenler için; Hadi Abi oturduğu Batıkent'ten tek başına kalktı geldi muayenehaneye.

1926'da Yozgat Çandır'da doğmuş. Bu söyleşide, Yozgat'tan para yerine erzak vererek okuduğu Talas'a, oradan Robert Koleji'ne, ekonomik sebeplerle bitiremediği Robert Koleji'nden tekrar Kayseri'ye ve 90 yıllık yaşamının onu götürdüğü yerlere birlikte gittik Hadi Abi'yle...

Okumasına Adnan Menderes vesile

olmuş, gelin görün ki 50'li yıllarda gazeteciliğe başladığı Ulus gazetesindeki köşesinde en çok da Menderes'i eleştirmiş.

Hadi Abi'nin bitmeyen koşusunun kısacık bir özeti var bu söyleşide.

"Babam Adnan Menderes'e söz verdi"

"Altı yaşındaydım ilkokula başladığım zaman. Babam aydın bir kişiydi. O zaman tek partili dönem, CHP var. Halkevleri var. Küçük yerlerde halk odası... Halk odası ve Çiftçi Malları Koruma Derneği başkanıydı babam. 70-80 kişi başladık ilkokula, son sını-

fa geldiğimde 12 kişi kaldık; ikisi kız... Kızlar en önde oturuyor. Onların arkasında ben varım. Bir gün kapı açıldı, içeri kravatlı falan orta boylu bir adam girdi, babam da yanında. Geldi kızların önüne -Fatma'ydı-, dedi ki 'Bize son öğrendiğin şiirlerden birini okur musun?' 'Yeni bir şiir öğretmişti öğretmenimiz. İstiklal Savaşı'yla ilgiliydi galiba, uzun bir şiirdi. Ayağını yere vura vura, çok güzel okudu şiiri. Sonra arkaya geldi kravatlı adam, bana 'Şiiri anlamak lazım, anlatmak lazım. Ne söylüyor bu şiir' dedi. Ben ne söyledim, ne anlattım, bilmiyorum; uzun uzun bir şeyler anlattım.

Sonra 'Bu çocuk kimin' diye sordu. Babam 'Benim' dedi. 'Bu çocuğu okutacaksın. Mutlaka okutacaksın. Söz ver!' Babam 'Söz veriyorum, okutacağım' dedi.

Bu kişi dönemin CHP müfettişi Adnan Menderes'miş.

Benden önce de Çandır'da ilkokuldan sonra okuyabilen iki kişi var. Birisi öğretmen olmuş, Edirne Öğretmen Okulu'ndan, birisi astsubay... Yok başka..."

Talas'a nasıl gittiniz?

"İlkokulu bitirdim. O yaz bir gün tarlada düven sürerken bir çocuk koşarak geldi, babamın beni belediyede beklediğini söyledi. Üstüm başım toz içinde, yalınayak, gittim belediyeye, kapıyı açtım. İçeride üç kişi var: Belediye Başkanı, babam ve yabancı bir adam. Yabancı adam beni yanına oturttu. 'Sen gelmeden önce babanla konuştum. Öğrendim ki ilkokulu en iyi dereceyle bitirmişsin. Ben köyleri dolaşıyorum ve başarılı olanları alıyorum. Sen ne diyorsun?' diye sordu. Ben de 'Evet diyorum hem de iki kere evet diyorum.' dedim. O zaman 250 lira alırdı okul. Babam para yerine erzak verme konusunda anlaşmış." Eylül'de başladım okula. Çandır'dan eşekle 12 saatte gittik Kayseri'ye. Talas'ta da Çandır'da gösterdiğim başarıyı gösterdim. Orada da birinci sınıftan son sınıfa kadar hep en iyi dereceleri aldım.

"Küçükluğümden beri hep çalıştım"

İkinci Dünya Savaşı sırası... İngilizler, Adana-Mersin-Silifke, oradan da İç Anadolu'ya doğru yol yapıyorlar. Müdürümüz isteyenin tatilde orada çalışabileceğini söyledi ben de harçlığımı temin etmek için orada çalıştım. Okulu bitirdikten sonra da bir müddet İngilizlerle çalışmaya devam ettim. Daha sonra üniversite hayatımda da hep çalıştım. İngilizce bilmem çok iyi oldu. İngilizce ders veriyordum üniversitedeyken. Öğleye kadar ders vardı, öğleden sonra boştum. İlan vermiştim "İngilizce dersi verilir" diye.

Talas'tan sonra ne yaptınız?

"Talas'tan sonra, önce Tarsus'a gitmek istedim. Gittim, müdürle konu-

tum. Müdür bir para söyledi, tabii bir de ev tutmak lazım. Ben kendi kendime 'umut yok' dedim. Bizim oradan İstanbul'a göç etmiş Ermeni aileleri vardı. Onlar yazın gelirlerdi, biz evlerimizde onları misafir ederdik. Bunlardan biri dedi ki, "Biz Ortaköy'de oturuyoruz. Gel bize, bizim çocuğumuz gibi otur. Oradan git okuluna..." Gittim, Robert Koleji'ne yazıldım. O zaman bir yerleri sattılar, beni okula gönderdiler.

Bu arada babamı kaybettim, ikinci yılın sonuna kadar gittim Robert'e. Daha fazlasını karşılamamız mümkün olmadığı için dışarıdan liseyi bitirme imtihanlarına girdim. O arada Çandır'da kaldım ve öğretmen vekilliği yaptım. Öyle dersler vermişim ki, o zaman Çandır'da ilk defa dört çocuk "leyli meccani" imtihanını kazanıp Yozgat Lisesi'nde bedava okudu. Sonraki yıl Talas'ı ziyaret ettim. Müdüre durumu anlattım 'Sen gitme, burada kal ve öğretmen vekilliği yap. Yeni başlayanlara İngilizce dersi verirsin. Mütalaada onlara nezaret edersin' dedi ve orada üç yıl kaldım.

Üniversite yıllarınız...

"O yıllarda üniversite imtihanları yoktu. Liseyi ve olgunluk sınavını "pekiyi" ile bitiren istediği fakülteye girerdi. Hukuk Fakültesi öğleye kaddı, öğleden sonrası boştu. Bunun üzerine ben de gittim Ankara Hukuk Fakültesi'ne kaydoldum. O zaman hep İngilizce dersi verdim, para kazandım. Böylece Hukuk Fakültesi'ni bitirdim. Hukuk Fakültesi'ni bitirdiğimde avu-

katlık yapmayı düşünmedim. Çünkü o zaman Türkiye Odalar Birliği'nde çalışıyordum. Dil bildiğim için Türkiye Odalar Birliği beni danışman olarak almıştı. Ben fakülteyi bitirdikten sonra bir yazı geldi. Ben basın ve yayınlara ilgili olduğum için o tür şeyler hep bana geliyordu. İtalyan hükümetinden bir yazı... 'Güney İtalya'da Napoli'de İktisadi Kalkınma Enstitüsü kuruldu. Buraya şöyle şöyle kimseler alınacak' diye. Hemen gittim, İtalyan sefaretine başvurudum. Bir imtihan ettiler ve "Tamam, seni kabul ediyoruz" dediler. Bir sonbahar günü bir vapurla İstanbul'dan Napoli'ye doğru yelken açtık...

Napoli'de İktisadi Kalkınma Enstitüsü bana çok katkıda bulundu. Kooperatifçiliği orada öğrendim.

Gazeteciliğe nasıl başladınız?

Gazeteciliğe 1957'de başladım. O zaman Ulus gazetesine arada sırada yazı gönderiyordum. Odalar Birliği'ndeki görevime de devam ediyordum. Hatta onların aleyhinde bile yazılar yazıyordum. Yazı işleri müdürü benimle görüşmek istedi. Görüştük. Beni köşe yazarı yapmak istediğini söyledi. O zaman Demokrat Parti iktidarı vardı. Onların istediğinin dışında yazı yazamam diye "Mebruk Hakan" takma adıyla yazmaya başladım. Daha sonra haftalık 'Pazar Postası'nda köşe yazmaya başladım. O çok verimli bir işti. Bir bölümü edebiyat, bir bölümü siyasetti. Şimdi hayatta olan ya da olmayan edebiyatçıların pek çoğu orada yazıyordu. Ben siyaset konularında başyazı yazıyor-

dum. Bir süre sonra Ulus kapandı. Pazar Postası da İstanbul'a gitti. Ben aralarında Newsweek'in de bulunduğu çeşitli dergi ve gazetelere yazmaya devam ettim.

Kitaplarınızı yazmaya ne zaman başladınız?

Gazetelerde çalışırken yazmaya başlamıştım. Üç öykü kitabım, ayrıca enerji konulu bir kitabım var. Bir de 'Çağlara Sığmayan Atatürk'ten Düşünceler' ...Atatürk'ün düşünceleri incelendiğinde, söylediği sözlerin 200 yıl sonra dahi önemini kaybetmediği görülür. Onları buldum, yazdım.

Hukuk okudunuz, ama hiç avukatlık yapmadınız. Gazetecisiniz, yazarınız, kooperatifçisiniz. En çok hangisisiniz?

"Ben en çok kooperatifçiyim. İtalya'daki kooperatifçiliği görünce kendi kendime, 'Türkiye'ye döndüğün zaman büyük şehirlere gidip iş aramayacaksın. Köyüne gideceksin, burada gördüklerini aynen orada uygulayacaksın.' dedim. Gerçekten de ben döndükten yaklaşık bir yıl sonra kooperatifler ana sözleşmesi çıktı. Kooperatifler buna göre kurulmaya başladı. İlk kuranlardan biri de benim.

Neden kooperatifçiliği benimsediniz?

Çünkü kooperatifçilikle yoksul köylüyü bir araya getireceksiniz. Ona aş ve iş bulacaksınız. Bunu nasıl yapacaksınız? Tarıma dayalı bir sanayi kuracaksınız. Ben geldiğim zaman, ne yapalım, ne edelim derken, burada tarıma dayalı bir fabrika kurmaya karar verdim. Yozgat'ta hiç ekilmemiş sanayi bitkisi ektirmeye karar verdik. Bir iki ziraat mühendisi ve altlarına araba aldık. 'Gidin, dolaşın köyleri... Ayçiçeğini tanıtır, tohum verin, gübre verin, gerekirse avans verin' dedik. Bunu yaparak Çandır'da Türkiye'nin en büyük, en modern yağ fabrikasını kurduk bir Alman firmasıyla birlikte...

Özel hayatınızdan da bahseder misiniz...

"Ankara'yı dolaştırırken benim ayaklarım dolaştı"

Üç çocuğum var. Kızım ilk evliliğimden. Daha sonra bir Fransızla evlendim. Hikayesi de şöyle:

İtalya'dan döndüğümde İtalyancam fena değildi. Fransızca'yı da geliştireyim dedim. Fransız Kültür Merkezi'ne gittim. Gittim, bir hanım oturuyordu orada. 'Türkçe biliyor musunuz' dedim, baktı yüzüme, 'No' dedi. 'Siz Fransızca biliyor musunuz' dedi. 'İngilizce biliyorum, İngilizce konuşalım.' dedim. Fransızca öğrenmek istediğimi söyledim, beni kaydetti. O da yeniymiş o zaman, yeni gelmiş. Madem yeni gelmiş, Ankara'yı dolaştırıyım istedim, Ankara'yı dolaştırırken benim ayaklarım dolaştı. Hanımla daha sonra gittik Fransa'da nişanlandık, 1965 yılında da düğünü orada yaptık.

Gençlere tavsiyeleriniz var mı?

"Önce ülkelerini sevsinler. Ülkeyi sevmek çok önemli. Ülkelerini kındırmak için neler yapabilirler bunu belirlensinler. Hatta üniversitede eğitim seçerken o şeyi seçsinler. Türkiye'nin kalkınmaya ihtiyacı var. Müteşebbislere ihtiyacı var. Bunu ben özellikle tavsiye ederim."

Tarih Kurumu'nun başlattığı "Tarihe 1000 Canlı Tanık"a 36. kişi olarak çağrılan Hadi Abi hala çalışıyor. İki kooperatifin başkanlığının yanı sıra Türkiye Kooperatifler Birliği'nin çıkardığı gazete'ye de kooperatifçiliğin tarihini yazmaya devam ediyor. Sona yaklaştığını söylediği yazı dizisini bitince bunu kitap yapacak.

Bir taraftan da anılarını yazmayı sürdürüyor. Birkaç ay olmuş "Bitmeyen Koşu"yu yazmaya başlayalı.

Gerçekten de Hadi Abi'nin koşusu hiç bitmeyecek gibi görünüyor.

A low-angle shot of graduates in black gowns and mortarboards, looking up and cheering with their arms raised. Several mortarboards are captured mid-air, having been tossed by the graduates. The background is filled with the green and yellow leaves of trees, suggesting an outdoor campus setting. The overall mood is one of joy and accomplishment.

MEZUNİYET 2016

ARAMIZA HOŞ GELDİNİZ

HALİDE GÜNDEŞ
ERKİN KARATAŞ
SAFA ARIN YILMAZ
TANSEL SAYGILI
KAAN YİĞİT ŞİRELER
EGE KANDEMİR
ONUR CEM METE
DİDEM DOST
EMRE NEDRET SEZGİN
ÖYKÜ KOÇYİĞİT
MELİSA YILMAZ
EYLÜL İÇGÖREN
ŞEREF TAYGA YILMAZ
DENİZHAN KAYNAK
MUSTAFA FATİH VARKARA
MUSTAFA ÇALIŞKAN
İSMAİL HAKKI GÖKMEN
SEHERNAZ PAKSOY
HELİN KARABOĞA
SILA BOLAY
BERFİN ASLAN
YUSUF KARAKAYA
EZGİ ERGEL
EFE İZGİALP
ALP ADNAN BAŞAR
SENNA ARMAN
İPEK KAHYA
UĞURCAN ALTUN
HASAN MERT BUCAK
HALİL KURTOĞLU
ALPAY GİRAY
SERGEN ATMACA
ARDA AYNUR
EFE TANER KOLDAŞ

ELİF YUMRU
BEYZA YAĞCI
FAZİLET NESLİSAH BORO
ALİ CAN GÜRSOY
DENİZ SOYLU
KARLA ALTINIŞ
BESTE KARAOĞLU
SERRA SOYUPAK
NAZ YAĞLICI
ANIL HAKAN ERGUVAN
AYTEN DİLEM TANSÖKER
CANKUT EFE TARHAN
MURAT CAN KARTEPER
ÖZGÜR GÜLER
IRMAK HASDEMİR
MEHMET AKGÜL
MERT TARIM
DENİZ İÇGÖREN
AYKAN BERKER YOĞURTCUOĞLU
ATA YORGUN
YAVUZ SELAHİ
BATUHAN PİŞİRGİN
CEM TAŞTEMİR
IŞIL SELEKOĞLU
MEHMET CAN EREL
ARDA DEVETTE
NEVZAT SEVİM
AYŞEGÜL YILDIZ ALTIN
EGE SU DURAK
ÖZGÜR KADEROĞLU
OYA GÖKŞİN BABAOĞLU
EGE EROL
UYGAR KORUK
ELİF BAŞAK KÜRKÜ

TAC Mezuniyet Töreni - 2016

OĞUL

Kötüye çatmayasın
Arsızdan sakınasın
Namerde muhtaç olmayasın
Aklını kullanasın oğul

Yolundan sapmayasın
Şeytana uymayasın
Yalancıya kanmayasın
Hep uyanık olasın oğul

Sevdin mi tam sevesin
Yaptın mı tam yapasın
İnandın mı şüphe duymayasın
Kalbini hep dinleyesin oğul

Masum bakışını koruyasın
Coşkunu azaltmayasın
İçini karartmayasın
Hep mutlu olasın oğul

Rabbim senin yanında
Güzel insana rastlayasın
Duruşun hep sağlam
Zordan korkmayasın oğul

Aileni hep koruyasın
Sevdiğine sahip çıkasın
Neslini inşaallah çoğaltasın
Senden bir tane daha yok oğul

Gururunu içte yasayasın
Dışarıda çaka satmayasın
Kendini aşağıda hiç görme ama
Tevazunu kaybetmeyesin oğul

Rabbim sana güç versin
Yolunu hep açık etsin
Sağlıkla uzun ömür
Bir de benimki gibi evlat versin.

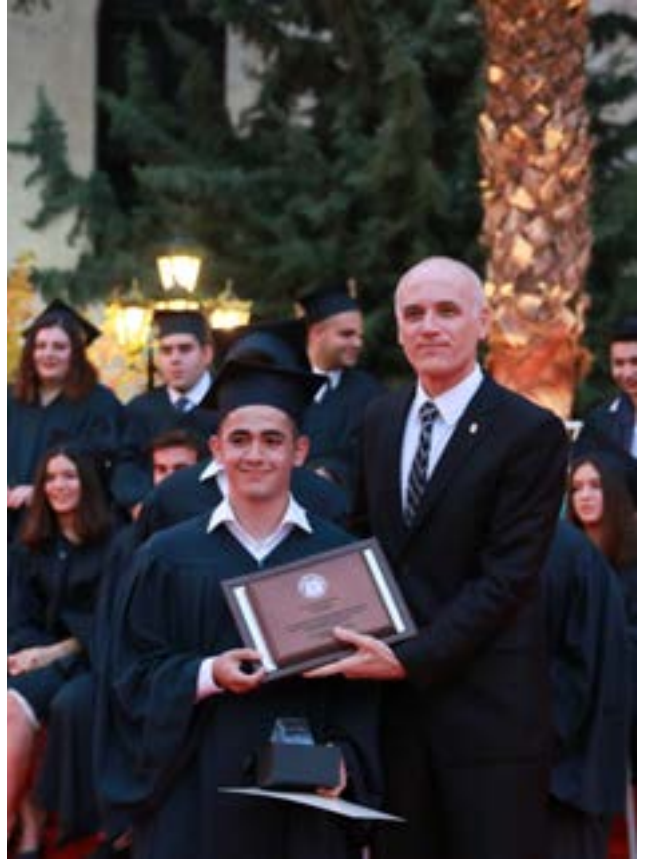
Okulumuzda 3 Haziran'da yapılan müthiş bir törenle 2016 dönemi (Class of '16) mezunların arasına katıldılar. Mezuniyet cübbelerinin içinde heyecandan yerinde duramayan yeni mezunlarımızın, onları gurur ve heyecan karışımı hislerle devamlı takip eden ailelerinin mutluluğu görülmeye değerdi. Sir Edward Elgar'ın meşhur Pomp and Circumstance marşı eşliğinde Stickler basamaklarından inen 2016 mezunları, Okul Müdürlerimiz ve Mezunlar Derneği Başkanımızın arkasından yürüyerek daha önce sayısız defa bu törene şahitlik etmiş Stickler binasının önüne kurulan sahnede-

ki yerlerini aldıklarında, aileleri de hemen karşılarındaki sandalyeler de oturmuş, bu gurur tablosunu hafızalarına kazımakla meşguldüler. Çocuklar kadar, hatta kimi zaman onlardan bile fazla bugün için emek vermiş aileler, emeklerinin karşılığını almanın verdiği tatminkar ifade ile çocuklarını izliyorlardı. Törende Okul Müdürlerimizin yanı sıra TAC '80 mezunumuz, Odeobank Genel Müdürü Hüseyin Özkaya da konuşmacı olarak yer aldı. Kendi hayat tecrübelerini mezunlarımıza aktaran Özkaya, konuşmasının sonunda kendi oğlu için yazdığı şiiri de mezunlarımızla paylaştı.

Hüseyin Özkaya

Ertan Dumanlı Örnek Öğrenci Ödülü Erez Büyükyılmaz'a..

Her sene sonu verilen önemli ödüllerden biri olan Ertan Dumanlı Örnek Öğrenci Ödülünü kazanan yatılı öğrencilerden Erez Büyükyılmaz, ödülünü Dernek Başkanımız Ali Cerrahoğlu'nun elinden aldı. Törende Mezunlar Derneği olarak biz de akademik olarak en başarılı 3 öğrencimize (Onur Cem Mete, Emre Nedret Sezgin ve Yusuf Karakaya) hazırladığımız plaketleri takdim ettik ve de tüm öğrencilerimize/yeni mezunlarımıza "Aramıza Hoş Geldiniz" sertifikalarını verdik. Törende konuşan Mezunlar Derneği Başkanımız Ali Cerrahoğlu, ayrıca akademik olarak en başarılı 3 öğrenci adına ilk "Tuğla"larını da dernek olarak

koymuş olduğumuzu ve mezunlarımızdan ileride çağdaş eğitime destek olmalarını beklediğini belirtti.

Sertifikalarını alan yeni mezunlarımız, Stickler basamaklarında kep fırlatmadan önce bu kez ilk defa 'mezun' sıfatıyla BOM çektiler. Ve onlar artık birer TAC mezunu ...

2016 Dönemine "Aramıza hoş geldiniz" diyor, bundan sonraki hayatlarında parçası olacakları TAC geleneğinin ve zincirinin yeni halkasını mezuniyetlerinden dolayı tebrik ediyoruz.

HOMEcoming 2016

ÇOK YAŞA TAC

Her Homecoming çok özel. 21 Mayıs 2016 Homecoming'i 86 dönemi için daha da özeldi. TAC mezuniyetimizin 30.Yılı'ni 3 gün boyunca kutladık da, tabii ki doyamadık.

Öncelikle Ali Başkan, Kraliçe Betül Abla, Sevgili Nuran Baykal ve ekibin en yeni gücü Alp kardeşimize, Demir Kapıda bizleri karşılayan TAC 2020 dönemi ve diğer genç kardeşlerimize, tüm gün koşturan Mezunlar Derneği Yöneticilerine kocaman bir teşekkür. Hem kendi adıma ve hem de 86 dönemi adına, sağ olun ve hep var olun, İnşallah.

Tabii bu noktada biraz geriye dönelim.

19 Mayıs Perşembe günü 86'yi temsilen küçük bir grup TAC' miz de idik. (Ben, Hakan A., Cem, Muhsin, Akif) Bol Bol Okul soluduk. Tüm Türkiye'den gelen genç sporcuların Güner Baykal abimiz anısına düzenlenen Basketbol Turnuvasında mücadele etmelerini izledik. Günün anlamına uygun gençlik de vardı, spor da. Stickler bizlere "hosgeldiniz evlatlar" dedi. Akşamında hem Mersin'de, hem Tarsus Yeniada'da yemekler ile giderek kalabalıklaşan kadromuzla, sonraki iki güne isindik. Bu arada biz Meltem'le bir ara

Kervan'a da uğramayı ihmal etmedik. Tabii ki Keleşoğlu da unutulmadı. Tarsus esnafı ile TAC mezunları adeta bütünleşti.

20 Mayıs Cuma günü, 86 Mersin-Divan Otel'inde buluşmaya devam ettik. Bu arada Mersin-Divan bu üç gün boyunca her isteğimizi yerine getirmek için tüm ekibiyle uğraştı.

Kolay değil, 86 orada, 66 orada, diğer dönemlerden pek çok mezun, çoluk-çocuk orada. Otel, TAC logosu ve muhabbetinden yıkılıyor.

Bugün tamamen Tarkan Öznergiz kardeşimize kendimizi emanet ettik. Bizi önce İsmet'in Yeri-Ekran Balık'a götürdü. Girişte "Hoşgeldin TAC 86" pankartı ile karşılaştık. Yedik, içtik, denize girdik, bol mavra yaptık. Tabii ki yine çoluk-çocuk, gerçi bazen çocuk kim, veli kim karıştı ama. Emoji Bu arada Ali Eke kardeşimizin kendi mahsulü taze ve enfes çilekleri de kasa kasa tükettik. Sağ ol birader, çok bonkörsün, çok iyi geldi.

Aynı gün aksam yine Tarkan Öznergiz kardeşimizin organizasyonu ile Matiz Bar'a hareket ettik. Ancak önce TEA&CAKE de, Tarkan kardeşimizin ikramlarından tattık. Benim Tarkan'ın sahibi olduğu bu mekanda favorim Elmalı Kurabiye oldu, Meltem ise Biberliyi çok sevdi. Matiz Bar'a bir girdik, Hosgeldin 86 afisi, masalarda 86 bardak altlıkları ve büyük sürpriz..... Ekranlarda TAC 86'nin 80'li yıllardaki halleri, ortalık yıkılıyor. Gece bir buçukta bitmedi. Apo ve İbo'da ciğer muhabbeti devam ediyor. 3 civarında Divan Otelinde muhabbet devam ediyor. Durun, yatın, sakın olun. Hayır devam, devam, devam.

Gün bitti, biz bitmedik, geldik Final Gününe. Tarih 21 Mayıs 2016, TAC 86 önce kahvaltıda çok sevgili kardeşimiz Işık Erel ile birlikte olmanın mutluluğunu ve coşkusunu yasadık. Şampanyalar patlıyor, kardeşim

günün başları, uyuduk mu-uyumadık mı hatırlamıyoruz, ama yorgunluğun zerresi yok hissedilmiyor. Tempo, tempo, tempo.

Saat 12.00 gibi Okul'a doğru yola çıkılıyor. İki gündür bizi taşıyan ve İbrahim Eserce kardeşimizin sağladığı konforlu otobüsümüz ile Stickler'in gölgesi altına yeniden ulaştık. Yaşasın. Daha önce yemeyenler, Tarsus restoranlarına dağılıyor. Humus, Kuşgözü, Kebap, Baklava, Cezerye vs. vs. Okulda ise sadece kendi sınıfımızla değil, abi ve kardeşlerimizle bütünleşiyoruz. O girişteki muhteşem genç TAC'liler nasıldı öyle, pırıl pırıl, enerjik. Saat 14.00'de Melek Yatırımcılar Etkinliğini takiben, Bando eşliğinde Stickler Auditorium'a giriş yapılıyor. Plaket ve sertifika töreni var. Haydar Hoca, 97 yaşında ve ayakta konuşuyor. Allah nazarlardan saklasın. 60.Yıl, yani 56'lar plaketlerini, kendilerine halen "çocuklar" diyen Haydar Hoca'dan plaketlerini, gene ayakta alıyorlar. Sizleri gördükçe, TAC' nin gücü ve enerjisi artıyor, abilerimiz. Bu arada süpersin Tuncer Abi, sahnede halen aynı muhteşem ve içten performans.

Ve sahneye bir ara 86 da geliyor. Özlem Erdem kardeşimizin bizler için yaptırdığı muhteşem 30.Yıl t-shirtleri ile gelincik tarlası gibi sahnedeyiz. Rauf ve Hasan kardeşlerimizi, Serdar Toroğlu'nun konuşması ile anarak, BomBalakiler eşliğinde sahneden iniyoruz.

Burada yine küçük bir grubumuz TAC

Ani Evi'ni geziyoruz. Herkese tavsiye Misak-i Milli Kampusu içinde, Dernek Binasında bulunan "Ani Evi" gezilecek bir mekan.

Ve geliyoruz aksama. Bahçe'de yaklaşık 800 kişi var. Sahnede önce daha genç Echolar, döktürüyorlar. Ardından bizim 86 Echo sahnede. Baler, Onur, Özlem, 2001 Cenker kardeşimizin de katılımı ile mini bir konser veriyor. Tabii biz de önce sahne önünde, sonra da alenen sahnede

konsera katılıyoruz. Echo 86 süper, biz çok keyifliyiz. Baler'in "Kahve Molası" albümünden, "Şahane Tembel" ile konser bitiyor.

Ardından sahnede, müzik devam ediyor. Keyifli bir orkestra var. Tüm okul dans ediyor, elbette biz de ayaktayız. Kırmızı - Beyaz hep birlikte.

Gece yarısı Okuldan ayrılıp, Otele donuyoruz. Otel Roof'unda, Dolunay'a ve Akdeniz'e karşı, mavra devam

ediyor. Cem Bahadır Mutlu'nun 2016 Ocak ayında iyi ki kurduğu TAC86 37. Yaşında whatsapp grubunda resim, video ve paylaşımlar gırla gidiyor.

Uzun oldu, ama inanın daha çok şey yaşandı. Çok güzel bir üç günü yaratan ve yasatanlara çok teşekkürler. Tabii ki, bizleri buraya gönderen Ana-Babalarımıza da çok teşekkürler. 37 yıl önce ne kadar önemli bir karar vermişler.

Saygı ve sevgilerimle, Çok Yasa TAC.

KONU SADECE MÜZİK DEĞİL

Telefon uygulamalarına sığacak kadar kısaltamadım kafamdakileri, sevincimi, coşkumu... Boş bir sayfa açtım, yazmaya başlıyorum işte... planlı olarak değil, giriş - gelişme - sonuç hiç değil! Değerli edebiyat hocalarımız kusuruma bakmasın. O şekilde yazmayı da bilirim, ama şu an içim öyle değil...

TAC'86 olarak whatsapp üzerinden haberleşmeye devam ediyoruz. Homecoming tadı hala damağımızda, kurtulamıyoruz etkisinden bir türlü! Kendi içimizdeki organizasyonda emeği geçenlere teşekkürler gırla gidiyor, elbette 86 olarak biz de büyük organizasyonu kotaranlara minnettarız, onlara teşekkür ediyoruz.

Bu teşekkür furyasından biz de Echo'86 olarak nasibimizi alıyoruz ama "asıl benim teşekkür etmem lazım" diye haykırmak istiyorum ben

ikide bir. Yine benim için unutulmaz dakikalara imza attı 86lar, haberleri yok! Hani ölürlen film şeridi gibi geçecekmiş ya şu hayat gözlerimizin önünden, benim o filmdeki bir sürü karemi satın aldı TAC'86. İzleyelim... Tarih 3 Mayıs 2003, yer Ankara - Manhattan, 10 yıldır birlikte müzik yaptığım Mustafa Hadi Dedi'nin son performansı çünkü grubu dağıtıyoruz ve ben çalışmaya Brüksel'e gidiyorum. Cılgın 86 atlayıp İstanbul'dan, Adana'dan, Mersin ve Tarsus'tan Ankara'ya yağdı. Neymiş? Baler'in son konseri, yanında olalımış... yaşlanmaya başladığımı o gün anlamıştım, ağlayarak çalmak kolay olmuyor zira. Bir de eğleniyorlar ki akıllara zarar! Nereye gitseler enerjileri bütün bara yetiyor, sokağa taşıyor, trafiği kilitliyor, şehri felç ediyor... unutulmazdı benim için! Mekan 66-

Taner Akdoğan'ın ve de grupta yanı başımda 89-Hasan Haznedaroğlu çalışıyor. TAC aile olarak iş başında! Tarih 12 Şubat 2013, yer İstanbul - Jolly Joker, yeni çıkmış Kahve Molası albümünün lansman konseri. Destek tamamen aynı, hatta giderek büyüyor. Mekan doldu ama yarısı TAC! Onun da büyük çoğunluğu afacan 86lar... Mutlu bir olay mı var, arkadaşımız kendi hayatı için önemli gördüğü bir şey mi başarmış? Koşup destek olalım hemen! Zaten bu fani arkadaşınız boynuna bası 83 yılında Auditorium'um içindeki kırmızı ışıklı müzik odasında asmış ilk defa, Milliyet'in yarışmasına iki sokak ötedeki Yıldız pavyonda hazırlanmışlar okulda yeterli donanımyokdiye...acayıpmüzikîşleri cereyan ederken, notaların yerini öğrenirken hep yanındaymışsınız. Bir garip müzisyen parçası Baler

ilk müziksel hayallerini sizlerin arasında kurmuş, bir gün bir albüm yapar mıyım acaba demiş... 86 da ne demiş? "yaptıysan koşup gelirim, biz kardeş değil miyiz?"... ve hoopp Baler yine ağlamış, ama çok değil bu sefer. Lansman konserinde ağladı diye haber olmadım bin şükür! Son kare de Homecoming 2016... 86 olarak benim albümün açılış parçası Şahane Tembel'e eşliğiniz... Delisiniz diyorum, inandıramıyorum

:) Kimileri ezberlemiş ve taraftar coşkusuyla parçayı söylüyor, kimileri sahnede koreografiye uygun dans ediyor. Onur, Özlem ve Cenker'01 Baler'in keyfine çalarak, söyleyerek ortak oluyor. Ağlamadım çok şükür ama bir yandan parçayı çalıp söylerken bir yandan kafamdaki kayıt cihazına bastım. Her anının tadını çıkardım. İzlediğiniz birtakım kayıtlarda, kayıt cihazları yüzünden çalınan – söylenen şey pek kötü

geliyor, farkındayım ve bütün müzik zevkine sahip kulaklardan özür diliyorum ama benim kafamdaki kayıta her şey mükemmel! Çünkü yine deli 86 desteği var, çünkü yine hayat sonu filmimden kare kaptınız... ömrüm oldukça unutmayacağım! Aynı ruhun 86 farklı vücuda bölündüğü bir organizma gibiyiz 86 olarak, gerçekten acayip bir durum bu bizimkisi; vaka olarak incelenmesi gerekiyor.

Ali Başkan'ın şahsında tüm emeği geçenlere sonsuz teşekkürler...
Giderek mükemelleşen Homecoming artık iyice kurumsallaşmış ve yerleşmiş...
Bir yerlerden bizi izleyen Güner Abi eminim gurur duyuyordu.

Serdar Kutsal '81

Gittik, gördük, ne yazık ki döndük....

Bir insanın her gittiğinde aynı coşkuyu yaşaması,

Mezuniyet yılından ne kadar geçse de kapıdan girdiği anda çıktığı yaşlara geri dönmesi,

Mevkii ünvanı yaşı ne olursa olsun abi abla kardeş olması bir olması

Tüm asaleti ile arzı endam eden koca Stickler'a hasretle hayranlıkla bakması

Her yerinde acı tatlı anılar, sevilen sayılan hocalar, TAC mezunu karı kocalar babalar torunlar

Dünyanın neresinde olursa olsun bulunabilecek gerçek dostlar

İyi ki de buradan mezun olmuşum diye duyulan gurur

Ne olursa olsun içeride olduğumda her zaman hissettiğim huzur...

Bir homecoming daha geride kaldı emeği geçen herkese sonsuz teşekkürlerimi iletmek istiyorum. İyi ki varsınız.

YAŞA VAROL TAC

Sinem Bilgen (Erdemşik)-91

ELVAN YAZMACI'NIN İZLENİMLERİ

Benim izlenimlerimin belli başlı notları da şöyle (edebi, ifade sel zaafiyet için özür):

- 3 saat gecikme ile indiğimden yemeğe yetişememe rağmen Rana'nın beni resepsiyonda hasretle kucaklaması; eve gelmişim hissi ile beni yıkaması.

- kahvaltıda yerel lezzetlere gömülürken teker teker gelenlerle candan kucaklaşmalar, kahveler, sohbetler, kuzularla tanışmalar.

- Tarkan'ın tantuni dürümlerle otelde kalmayanları karşılaması, Orhan'ın paparazzi gibi her anı fotoğraflaması.

- Otobüste Hakan ve Serdar'la bıraktığımız yerden devam babında muzur sohbetler, potlar.

- Hale'ciğimin sürpriz CD sini hokus pokus edasıyla çıkartması. Otobüste 80'li yılların parçalarının çınlaması. Coşku.

Sonracığıma

- Ekran balığa varış, pelikanın bizi sevgiyle (hart hurt ısıarak karşılaması)

- Özlem'ciğimin, yaptırmış olduğu harika reunion tshirtlerini ve anahtarlıklarını titizlikle ve el çabukluğuyla sahiplerine ulaştırması.

- rakılar, kalamarlar, salatalar havalarda uçururken sohbetler, kafaların güzelleşmesi.

- denizin bazılarına geel geel diye seslenmesi bu sese o bazılarının

karşı gelememesi; kendilerini dötü başı nasıl saklıyacıklarını bilemeden denize atması. Ferahlamalar, denizde sohbetler.

- Ali'nin çiftliğinden gelen hormonsuz, nefis çileklerin lüp lüp yutulması. Kahveler, çaylar, lokmalar, rahatlık. Dönüş.

- ufaktan yine kazınan karınlara teslim olup kaç kaç meşhur tantunicide (Onur adı neydi yahu?) tantuni götürmeler.

- gece Tarkan'ın bize kapattığı barda gönlüm hovarda diyerek, barkovizyonda fantastik

- prodüksiyonun döndüğü, TAC bardak altlıkları, kokteyl bayrakları ile süslenmiş sohbetler, kakara kikiriker.

- Mehmet'le, Lale'ciğimin eşi Ahmet'in doğum günlerinin nefis tea&cake pastaları eşliğinde kutlanması. Mehmet'e kıvrıkcık pasta gelmesi.

- muhteşem seslerimizle kareoke yapmalar, sahne aşkıyla yanıp tutuşan arkadaşların kendilerini açık etmesi.

- Dönüşte Özlem'ciğimle roof barın muhteşem manzarası eşliğinde kahveler, derin sohbetler.

Ertesi sabah herkesin gelincik rengi harika tshirtleri ile boy göstermesi, has dost Cem'in organizasyonu ile ışığımızın kahvaltıya gelmesi.

- Tarsus'a varış ve ilk iş humus,

kuşgözü lahmacunları mideye indirmeler. Sonrasında kırk kaşık bedestenine gidip Kleopatra iksiri ile üstüne cila.

- Okulda herkesle kucaklaşa kucaklaşa gift shop'a dalış. Talan ediş.

- TAC müzesine Gözde'nin çektişirmediyse gidiş. Duyguların coşması. TAC 86 panosunu bulamayış ve burulma (bunu yapmamız gerek gerçekten)

- konserin başlaması, içmeden mutluluk sarhoşluğuyla kendini ortaya atış, ergen yaşlara geri dönüş, dünya umrunda değilmişçesine kurtları döküş

- bu arada yemek yemeyi unutup sohbet muhabbetle otele dönüş. Muhteşem dolunay ışığının aydınlattığı roof barda buluşma. Kuru ekmek, kuru yemiş ve birayla karın doyurma. Çorbacıya gidenlere sitemler.

- Ertesi sabah son gün olmasının verdiği buruklukla kahvaltıya iniş. Ev sahipliğini üstlenen dostların bizi sırasıyla künefeciye, sıkmacıya, kebabçıya götürmesi. Tıksırincaya kadar özlediğimiz tatlarla doyurması.

- üzgün üzgün hava alanına gidiş ama yaşadıklarımızı düşündükçe olduk olmadık yerde sırtış.

TAC'66 ALİ ONUR BİLGİN'İN İZLENİMLERİ

Merhabalar TAC okuldaşlarımız, 2016 Homecoming biz '66 mezunları için 50. Yıl olması nedeni ile ayrı bir önem ve mana taşıyordu. 1959-1960 girişliler olarak okuldan '58-'59 girişliler le beraber 44 kişi mezun olduk. '67 mezunu olarak okulu bitiren ve çeşitli nedenler le bitirmeden ayrılanlarla birlikte benim e-mail listem şu anda 54 kişi. Maalesef kaybettiğimiz arkadaşlarımız, doğru hatırladığım kadarı ile: Aptactullah Çiftçiöğlu, Ata Gökçe, Şanar Hapoğlu, Munis Eldem, Ömer Çalışlar, Can Saydam, Sait Kozacıoğlu, Mustafa Savatlı, Afşin Berköz, Mert Kaplan, Akif Gül, Suphi Gözoğlu. Geride kalan arkadaşların hepsine 50. Yıl Homecoming te 60. Yıl homecoming e kadar kendinize iyi bakarsanız birlikte oluruz diyerek konuştum. Çok keyifli bir buluşma yaşadık, ve de en güzeli eşlerimizin de bu buluşmadan keyif almaları idi. Tarsus ve Mersin de eski günleri yad ederek yediğimiz yemekler, laf aramızda bizimkilerden şunu da şurada yiyelim diye talepler geldikçe, oğlum biz 50. Yıl buluşmasına mı gidiyoruz, yoksa

bu buluşma yemek yeme buluşması mı olacak diye söylendim. Yediğimiz balık ve Mersin organizasyonu nu Savaş Özkan layığı ile yaptı, çok teşekkürler. Tarsus'taki Bedii Usta bıçak kebab organizasyonunu da Asım Güngör halletti, ona da çok teşekkür. Teşekkür faslına girince öncelikle mezunlar derneğine, Ali Cerrahoğluna, özel T-Shirt yapımındaki gayretlerinden Nuran cığa, ve de tabii ki haklı bir ünvanı olan Betül Ablamıza çokçanın ötesin de bol bol teşekkürler. Yazıya başlarken bu kadar duygusal olmayı düşünmeden genel memnuniyetimizi belirtmek istemişim ama kendimi tutamadım. Son olarak hayatta olan tüm sınıf arkadaşlarımızın, gelen ve gelmeyenler dahil isim listesini vermek istiyorum. Bu liste benim e-mail listem: Ali Açı, Taner Akdoğan, Münir Aksoy, Hüsamettin Alper, Celalettin Altınsel, Bozkurt Aran, Oğuz Aran, Ali Artun, Nedim Aşkın, Ali Aydın, Vecihi Batuman, Ali Bilgin, Muzaffer Canatan, Cevdet Caner, Şefik Çakır, Cengiz Çandar,

Erdal Çetinalp, Bülent Damar, Ahmet Eriş, Asım Güngör, Muhsin Günaştı, Ali Cengiz Gürsoy, Nejat İçöz, Ali İlgen, Levent Kavvas, Kirkor Kurtçu, Hüseyin Kurtoğulları, Sera Özbaşar, Seha Sadıklar, Selçuk Sancar, Lütfi Sarı, Vital Strumza, Mehmet Şahinoğlu, Emin Şerefli, İzmir Tolga, Şahin Uğurlu, Mazhar Ünsal, Atilla Yaprak, Halim Aydın, Rahmetullah İnal, Mahmut Emirmahmutoğlu, Ümit Elçi, Vitali Meşulam, Necdet Özcan, Savaş Özkan, Sahim Tekeli, Muhammet Kara, Oral Çalışlar, Saffet Esen, Ali Özkurt, Nesim Avigdor, Ayhan Sezer, Mehmet Öktem, Mübin Aydın, ve de Muatafa Öngay. Okuldaş kardeşlerime yaşadığımız bir tecrübeyi olumlu olduğu için aktarmak istiyorum. Bir tuğla da sen koy projesine 45. yılımızdan itibaren 50. yıl mezuniyet senesinin sonuna kadar her sene kendi bütçelerine göre tuğla bağışı yapılmasını önerdim ve kabul gördü. Tam muaffakiyet sağlamasakta bir şeyler yapılabilir. Gelecek homecomingler de buluşmak üzere hoşçakalın.

HOME COMING' 2016'nin '60'LIK POSTALARI

Tuncer Erzin '56

Kimimiz bastonlu, kimimiz iki kat, bindik otobüse, kurulduk koltuklarımıza, başladı heyecan... Bekliyoruz ki artık hareket edelim. Dayanamadım, seslendim muavine, "Evladım, bağır-sana "HomeComing yolcusu kalma-sııınnn" diye; anlamadı; zati ben de anlatamazdım...

Aksaray'da mercimek çorbaları sakinleştirdi hepimizi, neyse ki.

Aksam mükellef bir kokteyl; tam iki saat tütsülenildi, müteakiben müştemilatıyla birlikte tam tek mil kebab. Ev sahibimiz V.M. ve sevgili esi S.M.'a sonsuz teşekkürler (adlarını verme-

zamanın meşhur Han'ının arkasından giderek, "Tekerci (bisikletçi) Avni"nin ordan Misak-i Milli'ye çıkıp -şükür kavuşturana- mektebimize ulaştık. Ulaştık ulaşmasına amma, komadalar ki söyle güzelcene ...

... Muhallebici Akif Ağa'dan 15 kurusa alıp tez bitmesin diye ufak ufak ıssı-rarak yediğimiz 'açma üstü muhalle-bi' yediğimiz yeri,

... Tamer Ergin'le iki buçuk liraya atladığımız havuzun yerini,

... Sait Siren'in, kooperatifçi '49 İhsan Akman abimizden on kuruşluk 'Sadrazam ...' istediği, dolayısıyla da ku-

... Hürriyet'in unlu Tarsus muhabiri '55 mezunu bir abimizin ilginç teklifi-nin yerini, yani beni futbol sahası ile tenis sahası arasındaki heybetli ağa-cın dalına ayaklarımdan aşıp, kafamın altına bir tas sut koyup, güya uyurken içime kaçmış olan yılanın sut kabına düşmesini beklerken ki resmimi çe-keceği, ama, karşılığında teklif ettiği 2.5 Lirada anlaşılmadığımız için vaz geçilen yeri ...

Not 1: Aslında düşünüyorum da pek de fena değilmiş: Nerdeyse bi karış boyunda, iki parmak kutrunda on-on beş tane 'Sadrazam ...' Yani, cevzli

dim, zira çok kızacaklarını biliyorum). Sabah bindik özel minibüsümüze; malum, Doooğru Mektebe; aslında bu "Doooğru Mektebe" lafı pek de doo-oğru değil. Zira, sokaklar hep tek yon olmuş, since Cleopatra. ilkin "Bayan Cleopatra Kapısını dolandık, bir baktık mamulcünün önünden tekrar Kaymakamlığa dönmüşüz. Neyse, bizim

laklarının bi güzel çekildiği yeri ...

... Tuncer Topur'un yassı pille çalışan, mercekli, sarı, kırmızı, yeşil değişken camlı el feneriyle tenis sahasının orda durup keneftede fosur fosur sigara içenlere, Mr. Kesselheim'in sinsi baskınına yeşili kırmızıya çevirip Early Warning'in 1950 versiyonu ile önceden ihbar ettiği yeri ...

seker sucuğu yiyebilirmişim.

Not 2: Düşündükçe tüylerim ürpe-riyor, o muhayyel yılan ağzımı değil de gerimi tercih etmiş olsaymış-mış '55 li o abim beni nereden asarmış acep? Son arzum da sorardı heralde. Abooo, töbe ne'uz-u billah!..

... işte buna benzer daha bi sürü yeri tavaf edip, acı-tatlı anılara, gençliği-

mize, hatta çocukluğumuza donup, duygu fırtınasına girmeye fırsat bulamadan -sağ olsun Dernek'çi kardeşlerimiz- bizleri turistik Tarsus turuna çıkarttılar. Evet, zaman zaman nefesimiz yön değiştirdi, ama, sekiz sene okuyup da görmeyi akıl etmediğimiz yerlere gittik, gürdük; hatta, içimizden biri çok yeterli ve bilgili rehberimize bir adet soru bile sordu...

Bu arada sevindirici bir şeyi de öğrendik: Artık bizlere Tabiat ve Kültür Varlıkları denilen yerlere girişlerde 1) Hem o arayıp da bi türlü bulamadığımız kimliklerimizi çıkarttırmıyorlar, 2) Hem de, PARA ALMIYORLAR :))

"Oh bee, Mektebe donduk"...

...diyorduk ki, minibüs değiştirip "Şelale" yolunu tuttuk. Bu sefer de epey dolandık. Fakat, geç de olsa Bardak altı'ndan Rakıya kavuştuk...

Dublenin sonunda 00'daki kolonyacı oğlana bi de fırça çektim, 'Evladım, para almayı biliyon, amma, her müşteriden sonra etrafa su tutmayı bilmiyon' diye; on sene evvel de babasına dediydim aynı lafı. Yok ağam, yok bu millet adam olmaz... :))

Döndük -nihayet- Mektebe; "TAC '56, 60.YIL" yazılı Laci T-Shirt'lerimizi giydik. Bir kaç 'Merdiven Fotoğrafından sonra Stickler'e duhul ettik.

Dr. Ali Başkanımızın bizleri bile ikna eden konuşmasını büyük bi ilgi ve zevkle dinledik. Hele hele bursiyerlerimizi görmek, dinlemek tüylerimizi diken eyledi, gözlerimizi doldurdu...

Derken hoparlörden bir ses: '56 mezunlarımızı sahneye davet ediyordunuz!

Aboow, daha durulur mu?

En ilkin ben fırladım, dikildim sahnenin önüne...

...tıpkı, birinde, mezuniyetten bir kaç ay evvelki bir pazartesi sabahının bayrak töreninde, her zaman '54 Sevgin Oktay abinin yönettiği, ama o kez hasta olduğu için gelemediği "Korkma Sönmez'i söyletecek birini ararlarken (o zamanlar İstiklal Marsına kisadan öyle derdik) birden ben fırladım sahneye; geçip durdum bayrağı tutan Bülent boylu Sezai Kösel'in yanına. Ellerimi öne doğru kaldırdım idare etmek için. Tam ses vereceken Kooow diye, başladı cemaat kikir kikir gülmeye. Hep Sezai'nin yüzünden; beni yanında görünce Khikkkh diye önce o kendini tutamıyordu, cemaate de çavdar emeği lazım, bahane diye...

... içimden diyorum, "Lan susun; sunu söyledim, inecem işte". Herhalde baktı ki olmayacak, Mr. Maynard döndü geriye ve "Boys, boys; please!" dedi ve geri donup hazırol'a geçti... Vay bee, çıt yok! [Arada o kadar fark olacak tabii...]

Sonrasında, Mr. Maynard değil, ama, arkadaşlardan "Aferin lan Arap!" diyenler bile oldu...

Neyse, biz dönelim HomeComing'e, çıktık sahneye, biz ve herkes, Haydar Hocanın duhulünü ve sahneye çıkışını alkışladık, ellerinden öptük. Heye-

canlıydık, mutluyduk...

Ve, gerisi malum, Plaketlerimizi koyduk koltuğumuzun altına, çektik BOM'umuzu...

... ama tam bu sırada ince düşünceli kardeşim nazik insan '68 Nihat Tanager ağam elinde bir tomar fotokopiyiyle çıktı yanımıza ve her birimize The College Times'in 2 Nisan 1956 tarihli nüshasını dağıttı; ne ince, ne düşünceli bir davranış... Nihat ağamın bu nezaketi hepimizi etkiledi. Bizleri o günlere götüren Nihat ağama çok teşekkür eder, kendisine de dönem arkadaşlarıyla birlikte ve noksansız 60. YIL dileriz.

Daha biz sahnedeyken dışarıdaki müzik provalarının sesi kampusu inletiyordu, ama, çoğumuzun bel, bacak ağrıları bizleri sabah geldiğimiz yerlere çekti, götürdü.

Buna da şükürler olsun! Gelebildik, görebildik... Şahsen, bundan kelli her HomeComing'e gitmeye karar verdim; gelen geliir, gelmeyen kendi bilir (Hani dediydi ya, "kalan sağılar bizim" diye, o misal)...

Gelelim "Medar-i iftihar"ımız (övünme nedenimiz) basta Dr. Ali Cerrahoglu ağam, bütün TAC Mezunlar Derneği gönüllülerine; onlarla birlikte çalışan Betül ablamıza, Nuran hemşiremize, Alp kardeşimize ve adlarını hatırlayamadığım bütün zevata...

Sizlere ne kadar teşekkür edilse, sizlerle ne kadar övünüşe azdır! Sakin ola ki bizleri bırakmayınız...

Güner Baykal Basketbol Turnuvası sona erdi

Ali Çekiç TAC'82

Özel Tarsus Amerikan Koleji camiasının 2001 yılında elim bir trafik kazasında kaybettiği ve dönemin Sağlık ve Eğitim Vakfı (SEV) Yönetim Kurulu Başkanı olan TAC'58 Güner Baykal'ın anısına geleneksel olarak 14 yıldır düzenlenen ve bu yıl 15.'si gerçekleşen Güner Baykal Basketbol Turnuvası sona erdi. 2001 doğumlu sporcuların katılımı ile organize edilen turnuvayı Antalyaspor şampiyon olarak tamamladı.

Bizlere her zaman tecrübesiyle, insanlığıyla, liderliğiyle önder olan bir büyüğümüzün anısını yaşatırken, bu organizasyona davet ettiğimiz Türkiye'nin basketbolda çok önemli kulüplerinin alt yapılarından gelen sporcu, idareci, antrenör ve velilerimizi turnuva vesilesi ile misafir etmek ve o yaş grubundaki sporcuları kaynaştırmak amaçlarımız arasında yer almaktadır. Eminiz ki bu yaş grubunda gerçekleştirilen turnuvalar sayesinde, ileride ülkemizin basketboluna üst düzeyde hizmet edecek olan bu genç kardeşlerimiz, kalıcı dostluklar kurarak yaşanacak

güzelliklerin temelini atmış olacaklar. Ayrıca okulumuza, kulüp basketbol takımlarımıza ve bölge basketboluna sağlayacağı faydalar amaçlarımız arasında yer almaktadır.

15.Güner Baykal Basketbol Turnuvasında 20.05.2016 Cuma günü oynanan müsabakalar sonrası organize edilen gala gecesi yemeğinde tüm katılımcı takımlar bir arada olma fırsatı buldu.

Bu gecede, katılımcı takımlara teşekkür edilmesinin yanı sıra, 1975 yılında TAC mezunu olan, yıllarca milli takımlarda oyuncu ve idareci olarak

basketbola hizmet eden ve halen Türkiye Basketbol Federasyonu'nda yurt içi faaliyetleri ve altyapı organizasyonlarının başında bulunan Necati Güler ağabeyimizin adına 7.si verilen örnek sporcu öğrenci ödülleri de sahiplerini buldu.

Bu sene, SEV'dan 8. sınıf öğrencimiz, binicilikte kendi yaş grubunda milli takıma seçilen Rana Çapar'a ödülünü SEV ilkokul müdürü Çiğdem Özyürekoğlu ve 7. sınıf öğrencimiz TAC küçük takım kaptanı Hasan Can Uyan'a ödülünü SEV ortaokul müdürü Ayfer Aydın verdiler.

TAC'den ise 9. sınıf öğrencimiz

ŞAMPİYON ANTALYASPOR

tenis Türkiye şampiyonasında ilk 8 takım arasına kalan Melis Vural'a ödülünü TAC baş danışmanı Mr. Andy Leathwood ve 9. sınıf öğrencimiz Türkiye 18.si olan yıldız takım ve okul takımı oyuncumuz Kaan Erdibil'e ödülünü TAC lise müdürü Günseli Yüksel (TAC'87) verdiler.

Gala gecesinde takımlara katılımlarından dolayı şiltlerini; Antalyaspor'a TAC Mali ve İdari İşler sorumlusu Mustafa Özünlü (TAC'82), Acıbadem Üniversitesi'ne İlter Baykal (TAC'87), Bursagaz'a Mersin BSB si basketbol takımı Menajeri Melahat Aydın, İzmir Dokuz Eylül'e A klasman basketbol hakemi İsmail Aydın, Fenerbahçe'ye Mersin Basketbol İl Temsilcisi Osman Denizer, Ted Ankara Kolejliler'e Mersin Basketbol İl Tertip Komitesi Üyesi Altan Renklisoy, Türk Telekom'a A klasmanı basketbol hakemi Serdar Ünal verdiler.

Dört gün süren ve Türkiye'nin güzide kulüplerinin katılımıyla çekışmeli ve seyir zevki yüksek müsabakalara sahne olan 15.Güner Baykal basketbol turnuvası sonunda verilen bireysel ödüller ve şampiyon takım ise aşağıdaki gibidir:

En İyi Guard: Alperen Ercan (Türk Telekom)
 En İyi Forve : Berkay Ak (Antalyaspor)
 En İyi Pivot: Hakan Mazmanoğlu (Ted Ankara Kolejliler)
 MVP: Görkem Pıtırak (Antalyaspor)
 ŞAMPİYON: Antalyaspor

15. Güner Baykal turnuvasında bizlerle beraber olan SEV Mütevelli Heyeti Yönetim Kurulu Başkanı sayın Tamer Şahinbaş (TAC'58)'a, Pegasus CEO' su ve aynı zamanda SEV Yönetim Kurulu Başkanı sayın Mehmet Nane (TAC'84)'ye, Tarsus Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı ve SEV Yönetim Kurulu üyesi sayın

Ruhi Koçak (TAC'84)'a, Tarsus İlçe Milli Eğitim Müdürü sayın Ahmet Sefa Demir'e, TAC başdanışmanı Mr. Andy Leathwood'a, TAC Lise Müdürü Günseli Yüksel'e, SEV Ortaokul Müdürü Ayfer Aydın'a, SEV İlkokul Müdürü Çiğdem Özyürekoğlu'ya, Mersin Basketbol İl Temsilcisi Osman Denizer'e, basketbol hakemlerine, antrenörlere, sporculara ve ayrıca sponsorlarımıza;

Sağlık Eğitim Vakfı adına SEV Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Nane'ye (TAC'84)
 Odeabank adına Odeabank Genel Müdürü Hüseyin Özkaya'a (TAC'80)
 Coca Cola adına Ali Efe Yukay'a (TAC'99) ve Mehmet Erol'a
 Amaç Turizm adına Amaç Turizm sahibi Yücel Polat'a
 Inter Spor adına Selim Benyeşe'e (TAC'82) ve Fikri Aydın'a (TAC'84)
 OXI Enerji adına Fatoş Kunt'a teşekkür ederiz.

En değerli oyuncu

En iyi forvet

En iyi guard

En iyi pivot

Necati Güler En Değerli Sporcular

MOSKİSAN

PATENTLİ MODEL

AKDENİZ MEYVE SİNEĞİ TUZAĞI

KULLANIMI KOLAY
TAŞIMASI RAHAT
YERLEŞTİRMESİ HIZLI
EKONOMİK

İbrahim Tekin Tarım Ür. Enerji
ÜR. ve PAZ. İTH. İHR. ve DİŞ. TİC. LTD. ŞTİ.
Reşatbey mah. 62005 Sk. Adil Özgiray İşmerkezi
No:19/101 Seyhan /ADANA
T : 0322 453 16 13 - F : 0322 453 30 67

KUZUCU-TOPBAŞ

AĞAÇ ÜRÜNLERİ SANAYİ İNDUSTRY OF WOODEN PRODUCTS

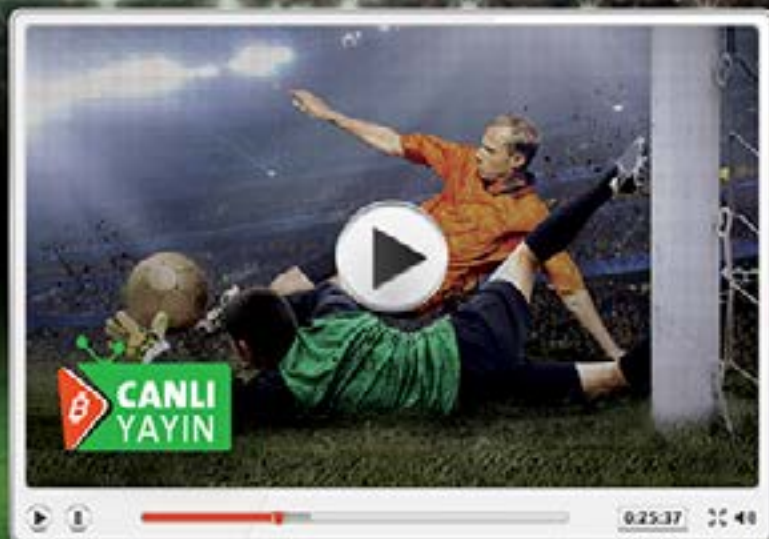
Ceyhan Yolu Üzeri Keresteciler Sitesi
Palmye Cad. No: 15 ADANA/TURKEY
Tel: +90.322.346 12 55 (5 line)
Fax: +90.322.346 12 58
www.kuzucutopbas.com
e-mail: info@kuzucutopbas.com

YAYLA EVİ SİZLERİ BEKLİYOR

Çamlıyayla'da
nefis manzarasıyla,
ailecek kalabileceğiniz
bir yayla eviniz olduğunu
biliyor musunuz?

rezervasyon için
Betül Abla
530 333 83 99

TAM 70 LİG
CANLI MAÇ YAYINI İLE
BİLYONER.COM'DA!

 Amerikan Basketbol Ligi, Avrupa Ligi...
 İspanya Ligi, İtalya Ligi ve DAHA FAZLASI

TÜRKİYE'DEKİ EN BÜYÜK
TRİBÜN AÇILDI!

Tribün

Sen de hemen yerini al,

KAZANMAYA

BAŞLA!

İlyoner
.com